

alella

Núm. 387
Novembre-desembre 2023
any 63

4,50 €

Casal d'Alella, 50 anys de cultura i festes a Alella

Entrevista amb Montse Gismero, regidora de Promoció Econòmica, Comerç i Ocupació

L'Ajuntament d'Alella fa una pujada generalitzada de tots els impostos de cara al 2024

El geògraf alellenc Sergio Ruiz fa una xerrada i reflexiona sobre el futur de la Miralda

RENTAT ALELLA

**TREN DE RENTAT SUAU,
AMB RASPALLS TÈXTILS.**

**11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ
AMB AIGUA CALENTA, CERA
ESPECIAL AMB TEFLÓ I ESBANDIT
AMB AIGUA OSMOTITZADA.**

**PAGAMENT AMB TARGETA DE CRÈDIT
AL TÚNEL DE RENTAT, ALS BOXES
I ALS ASPIRADORS.**

**NOUS PROGRAMES DE RENTAT AMB ESCUMA
XXL CHRIST BUBBLE GUN FOAM.**

22 ASPIRADORS I D'ALTRES COMPLEMENTS.

**NOVA MÀQUINA DE NETEJA ESTORES. PRÀCTICA
I RÀPIDA, PER NOMÉS 1 EURO.**

Carretera d'Alella, km. 1
08328 Alella
(Al costat de la gasolinera BP)

Christ
WASH SYSTEMS

CAR WASH

01 Coberta

La junta del Casal d'Alella al davant de la porta del seu local social amb el logotip del 50 aniversari de l'entitat
Foto: Òscar Pallarès.

05 Cartes al director

07 Del poble

11 Actualitat

- Entrevistem Montse Gismero, nova regidora de Promoció Econòmica, Comerç i Ocupació.
- Pujada generalitzada de tots els impostos d'Alella.
- Xerrada del geògraf Sergio Ruiz "Àgora Miralda, perspectives i alternatives des del decreixement".
- L'escola russa d'Alella no para de créixer.
- Conversem amb la junta del Casal sobre l'any del cinquantenari.
- L'any del cinquantenari, en fotos.
- Parlem amb Antoni Biada de la relació entre Alella i el primer tren de l'estat.

25 Què fa...

- Zoe Stein, actriu alellenca.

27 Cultura

- El fotògraf Txema Salvans presenta *Un domingo cualquiera* a Can Manyé.
- 15 anys amb Can Manyé: trajectòria, valors, mediació i territori.
- El Correllengua torna a Alella.
- Joc simbòlic, conte guanyador del Premi Alella a Guida Alzina
- Músics en Residència. Els joves opinen.
- Entitats d'Alella: Fundació Santa Clara. Entrevistem a Juan Mario Viayna, que és el president del patronat, i la Mireia Arch, que és la directora de l'entitat.

37 Col·laboració

- Representació teatral Alella contra el gabatx (1959).

40 Personatge

- Antònia de Gràcia Figueras, presidenta del Casal.

42 Arrels

- El nen que somiava amb les estrelles Isidre Pòlit i Buixareu, físic i astrònom alellenc

45 Solidaritat

- Acció comunitària i preservació biològica al Magdalena Medio de Colòmbia.

47 Parla la gent gran

- Rememorem com ha canviat el poble en els últims seixanta anys en una nova tertúlia de la gent gran al Casal de Can Gaza.

50 La DO Alella

- La cerca d'una masia culmina amb el vi 600 de Vilassar de Dalt.

52 Vitivinícoles

- Irene Duran i Isa Fontes, les noies de la Companyia.

55 Magazin

60 Esports

- La UE Alella resisteix amb una nova presidenta i la creació de l'equip femení
- Breus.

EDITORIAL

Fa cinquanta anys a Alella, com era costum a l'època, la responsabilitat d'alcalde i la dels regidors s'exercia absolutament de franc. Cadascun tenia el seu ofici i sovint es trobaven i feien reunions a l'ajuntament al capvespre, quan plegaven de les feines respectives.

En aquell temps, alguns d'aquests homes, juntament amb molts altres, també van tirar endavant una altra iniciativa: el Casal d'Alella. Parlo només d'homes perquè aleshores a les dones no se'ls permetia gaire protagonisme. Es tracta d'alellencs que van restar hores a les respectives obligacions laborals, familiars i de lleure, per aconseguir un terreny molt cèntric i edificar-hi un local social per a aquesta nova associació que van batejar amb el nom de Casal d'Alella.

Durant les dècades següents, més de 120 alellencs, d'entre els quals –ara sí– hi havia cada vegada més alellenques, van formar part de les juntes del Casal d'Alella, que van impulsar una rica i diversa activitat cultural: la Cavalcada de Reis, el Carnestoltes, Sant Jordi, l'Aplec de l'Arròs, la Festa Major, la Festa de la Verema, les representacions teatrals i musicals, el Bingo Bestial de Nadal, els Pastorets, les diferents seccions d'astronomia, ciclista, excursionista o fotogràfica, les presentacions de llibres, recitals de cançons i de poesia, campionats de dòmino, escacs, ping-pong...

La junta actual, presidida precisament per primera vegada per una dona, Antònia de Gràcia, ve de patir tres sotragades seguides. Primer, un exili forçós en uns barracons al pati de Can Gaza mentre s'enllestia l'obra d'edificació de la nova seu del Casal d'Alella juntament amb el també nou Espai d'Arts Escèniques. Després, l'infortuni que ens va afectar a tots amb l'arribada de la pandèmia, però que va castigar especialment una entitat amb vocació d'aplegar els veïns per celebrar totes les activitats culturals i lúdiques que hem apuntat en el paràgraf anterior. I, tot seguit, la tercera batzegada va ser la mort prematura del president, Toni Mayol, l'1 de gener de 2022, home de consens i líder natural que havia conduït el Casal d'Alella en aquella llarga travessia del desert que havien significat les dues primeres sotragades.

Però, inexorablement, les coses van canviant, a l'ajuntament ja ningú treballa gratuïtament i de moltes d'aquelles activitats que s'organitzaven des del Casal, ara se n'ha fet càrrec el municipi. Efectivament, la majoria d'aquests esdeveniments ara són molt més professionals, però, per contra, són més costosos i finançats amb els impostos municipals.

Ja està bé que allà on no arriben les associacions i el voluntariat hi intervingui l'ajuntament. Probablement alguns d'aquests actes llueixen més i són més vistosos, però pel camí potser hem deixat enrere una part de la seva autenticitat.

Però la intervenció de l'ajuntament no hauria d'arribar a substituir en la seva totalitat la feina de la societat civil. Per tant, suggerim que cal encetar un diàleg, una reflexió que estableixi on són els límits. Si existeixen associacions com el Casal d'Alella disposades a fer-se càrrec d'algunes d'aquestes iniciatives, potser fora bo que l'ajuntament els donés suport, però no fins al punt de substituir-les. Els esdeveniments serien més autèntics, segurament més barats i les entitats responsables podrien comptar amb alguns ingressos que en garantirien la supervivència.

Dediquem unes pàgines del número a una taula rodona amb membres de l'actual junta del Casal d'Alella, també la presidenta Antònia de Gràcia és la protagonista de la secció el personatge i complementem la celebració del cinquantenari de l'associació amb una selecció d'imatges de la multitud d'actes que ha organitzat aquest any el Casal d'Alella.

Per tots aquests motius, tanquem l'editorial amb un crit ben fort: llarga vida al Casal d'Alella!

Ramon Ruiz Bruy

Director de la revista *Alella*

Som part del teu negoci
c/ Santa Eulàlia, 4 i 6 · Alella (Barcelona)
93 540 36 36 info@arisval.com

arisval

*Els impostos
La comptabilitat
Les nòmines
Els contractes
El pla de negoci
La comunitat de veïns
El contracte de lloguer
La venda de la casa
El canvi de nom del vehicle
Les assegurances*

Des de 1983
sempre amb tu

QUEVIURES FONT

CAN JANA DESDE 1888

Fruites i verdures d'Alella · especialitats de temporada

Plaça de l'Ajuntament 5 · Alella · 93 555 23 92

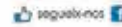
Encàrrecs i servei a domicili

charol

CALÇAT & COMPLEMENTS

sabateria dona, home i nen
bosses i complements
servei de reparació de calçat i varietat en plantilles
calçat escolar (descomptes especials)

607 710 686 · Torrent Vallbona, 8 · 08328 Alella · charolsabateria@gmail.com

Kepton

solucions i instal·lacions
d'energia solar fotovoltaica

Rambla d'Àngel Guimerà, 34 · 08328 Alella
93 222 49 89 · info@kepton.solar

la
DO.
TASTETS D'ALELLA

Aquí guisem!
Autèntica cuina de mercat!

Mercat Municipal d'Alella
Tel. 629 73 98 03

CAN MATONS
VINS FINS D'ALELLA

WINE in MODERATION
ELIGE I COMPARTE I GUIDA
EL VINI NOSTRO ENTENDEDO AMB MODERACION

Compra **CAN MATONS**
directe del celler a 15bodegas.com

IMMOCAT
FINQUES I COMUNITATS

Administradors de Comunitats de propietaris
Gestió de patrimoni
Compra-venda d'immobles

Les heures, 27 · Alella · 937975625 · 689059667 · www.immocat.cat

fablan's estilistes

HOME · DONA

· Productes de primera qualitat · Especialistes en extensions
· Les últimes tendències en moda
· Recollits · Manicura i Depilacions Facials

· Tractaments més complets per al teu cabell · Tècniques de maquillatge

Rambla d'Àngel Guimerà, 25 · Tel. 93 555 91 21 · fablan_s@hotmail.com

Cartes al director

alella

Revista independent d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
 Eduard Serra i Güell, 2
 08328 Alella
 revista.alella@gmail.com
 www.revistaalella.cat

Director: Ramon Ruiz Bruy
Sots-director: Eudald Serra
Redactor en cap: Òscar Pallarès

Redactors:
 Albert Alabau, Ramon Anglada, Judit Bertran,
 Jordi Bes, Laia de Bobes, Agnès Céspedes,
 Inés Esteban, Cristina Gaggioli, Carlos Martínez,
 Joan Rosselló, Laura Ruiz, Eva Vicens i Pep Vidal

Col·laboradors:
 Marc Ciruela, Comissió de Cooperació d'Alella,
 Enzo Cortez, Quico Lluch, Roger Petra, Jordi Prat
 i Jordi Prats

Publicitat: Òscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)

Subscripcions: Carme Vilaseca
 www.revistaalella.cat/subscripcio

Comptabilitat: Josep Maria Carbó
 i Carme Vilaseca

Correcció: Martí Crespo

Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig

Producció: RRB

Impressió: Rotimpress

Dipòsit legal: B-24.950-62
 Col·laboració: 4,50 euros

Amb el suport de:

AJUNTAMENT D'ALELLA

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

La gestió fiscal i comptable de l'Associació Cultural Revista Alella compta amb el suport de:

arisval

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
 Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
 Dirigida per Esteve Rimbau i Saurí de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament de les opinions que continguin els articles signats.

REVISTA ALELLA
 En català
 des de 1960

ACPC
 Associació Catalana
 de la Premsa Comarcal

FOTODENÚNCIA

ES CONTINUEN DESTROSSANT CAMINS A ALELLA

Som moltes les persones que anem a passejar pels camins d'Alella. Els camins són patrimoni rural i natural que cal preservar, però sembla que no tothom ho veu així i l'ajuntament no està prou a sobre de les construccions que fan frontera amb els espais naturals protegits, on no es pot urbanitzar. En el número anterior de la revista Alella denunciàvem que propietaris i promotors d'una finca al final del carrer Avet de la Urbanització Can Comulada havien fet una ocupació il·legal de més de 1000m2 de terreny i un abocament de runes també il·legal pendent avall de la muntanya, en la zona contigua a la finca, que és protegida pel POUM, que qualifica d'àrea natural protegida. Ara hem de denunciar una nova acció que ha destruït l'entrada del camí del final del carrer Taiano, allà on sempre n'hem dit 'Els dipòsits', a la urbanització Nova Alella, pel moviment de terres que s'hi ha fet, envaint la zona natural, que és a tocar del Parc de la Serralada de Marina. Exigim que es restitueixi el perfil original del camí, que se sancionin aquestes accions contra un bé públic natural i també demanem explicacions a l'Ajuntament, per la manca de control.

Torres de guaita

EL REI MELCIOR

Els guarniments nadalencs del carrer de Dalt fan molt de goig, i felicito els veïns i els comerços per la iniciativa, però he de dir que quan vaig veure a la cantonada amb la carretera o rambla Àngel Guimerà la bústia adreçada al rei "Melchor", em va fer un salt el cor i mal als ulls. Els reis d'Orient (no "reis mags"), de tota la vida a casa nostra s'han anomenat Melchor, Gaspar i Baltasar.

A veure si els patges reials encara són a temps d'esmenar-ho i, si no, els demano si us plau que ho tinguin en compte de cara al Nadal que ve.

Pau Martí

LA PANSA NEGRA Roger Petra

COMERÇOS I SERVEIS DE LA PLAÇA ANTONI PUJADAS

PREMIUM HOUSES

Excellence Real Estate

Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

ALUMINIS TÈCNICS
ALELLA

Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 Tel. 93 540 84 00 Alella
www.aluminisalella.com aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL

Vera

Dr. Jose Mª Araujo

Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN

Odontologia General · Implantologia i Estètica · Periodòncia · Ortodòncia · Servei d'Ortopantomografia

Plaça Antoni Pujadas n° 14 Tel. 93 555 49 71

20% dte. en tots els tractaments

El Raco
d'Alella

BAR - CAFETERIA
Un racó per gaudir, relaxar-te i compartir

Plaça d'Antoni Pujadas, 10B
elracodalella@gmail.com - 935 403 451

Crta. a Granollers Km 3.2 - 08328 Alella
elracodalella@gmail.com - 626 756 420

Servei d'atenció domiciliària
i hospitalària les 24h

Personal titulat i qualificat

Servei de qualitat i
tracte personalitzat

Empresa reconeguda per la Generalitat de Catalunya per a la
prestació de serveis de la llei de dependència.

**TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU**

Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B • 08328 Alella (Barcelona) • Tel. 93 540 28 37 www.asadsl.com

PARK
autoescoles

ENSENYANT A CONDUIR DES DE 1980

www.autoescuelapark.com

93 540 92 68

Deixa'ns descobrir
la bellesa que hi ha en tu.

SWEET SOUL
- ESTÈTICA I BENESTAR -

Pl. d'Antoni Pujadas, Local 13 B
08328 Alella_BCN
679 710 451 // sweetsoul.cat

Parera

Menú migdia
de dilluns
a divendres

CAFETERIA · CERVESERIA · SALSITXERIA

Plaça d'Antoni Pujadas, 5, local 5 · Tel. 93 768 64 21

Can Leonart acull un taller per donar a conèixer la democràcia directa de Suïssa

El 25 de novembre, a Can Leonart, entitats i partits independentistes van organitzar un taller per donar a conèixer el sistema de democràcia directa que funciona a Suïssa. L'objectiu de la jornada, segons els organitzadors, va ser demostrar la utilitat del sistema i proposar la celebració de referèndums a Alella que permetin als ciutadans prendre decisions sobre el que passa al municipi. ●

La Coral Polifònica Joia, al 175è aniversari del primer tren de la península Ibèrica

Els dies 28 i 29 d'octubre, Mataró va celebrar l'efemèride amb una farcida agenda d'esdeveniments festius. Els membres de la Polifònica Joia van agafar un tren commemoratiu que va sortir de Barcelona i els va portar fins a Mataró, on van oferir la seva actuació. Es dona la circumstància que un dels integrants de la formació coral, Antoni Biada, pertany a la nissaga familiar de l'impulsor de la primera línia de tren, Miquel Biada.

CEDIDA

Alella aconsegueix 3.250 kg d'aliments en el Gran Recapte d'enguany

La 15a edició de la campanya Gran Recapte, que promou el Banc d'Aliments, va tenir lloc el darrer cap de setmana de novembre. Durant els dos dies la ciutadania va portar els productes als comerços directament, des d'on després es van distribuir a les entitats col·laboradores,

que en el cas d'Alella és Càritas. Al municipi es van recollir 3.245 kg, mentre que al Maresme la xifra total va ser de 123.216 kg. A la població maresmenca el nombre de voluntaris inscrits va ser de vint-i-set. A la comarca, van ser 1.100 persones en total. ●

Voluntaris del Gran Recapte d'Aliments, al Sorli.

CEDIDA

Marc Almendo, diputat a la Diputació i president d'Esquerra Republicana al Maresme

L'alcalde d'Alella, Marc Almendo, va ser elegit el dissabte, 4 de novembre, president d'Esquerra Republicana al Maresme. "Un immens honor que assumeixo amb un gran equip de persones", assegurava després de l'elecció. "El nostre objectiu és clar: enfortir Esquerra a la comarca perquè sigui la millor eina de servei als trenta municipis i a la ciutadania."

Poques setmanes més tard Almendo anunciava a les xarxes socials, i informava també el web municipal, que havia estat nomenat diputat de la Diputació de Barcelona per ERC. Almendo formarà part del govern de la Diputació de Barcelona i participarà en diferents òrgans (plenari i comissions informatives), però, de moment, no tindrà delegació d'àrees. ●

Desarticulat un grup criminal que cultivava marihuana a Alella

Agents de la Policia Local d'Alella i dels Mossos d'Esquadra de la Unitat d'Investigació de Premià de Mar van desarticular els dies 9 i 10 de novembre un grup criminal que es dedicava al tràfic de droga. En l'operació conjunta es van detenir quatre persones, dues d'elles a Alella. L'operació va permetre decomissar gairebé un miler de plantes de marihuana en una casa situada al municipi. Els agents van comprovar que també es realitzava una defraudació de fluid elèctric comparable al consum d'una dotzena de llars, que ascendeix a més de 34.000 euros. La tensió del sistema elèctric suposava un risc elevat per a les persones, perquè podria haver causat un incendi. Els detinguts van passar a disposició dels jutjats de Mataró. ●

Josep 'Tito' Ruiz exposa aquarel·les i dibuixos al Casal d'Alella

La mostra es va inaugurar el 14 de novembre i es va poder veure durant tot el mes. En Tito, tal com se'l coneix familiarment, va dedicar tota la vida professional al negoci familiar de majorista de flor tallada. Actualment, jubilat de la feina, ha pogut dedicar més temps a desenvolupar la seva faceta de pintor. L'exposició inclou també obres de la seva mare, la Ramona de Can Tito Serra o Ramona Bruy, que també va ser una artista autodidacta que va produir una considerable obra al llarg de la vida. ●

CEDIDA

Tres alellencs guanyen premis a la fase final de la Mostra Literària del Maresme

CEDIDA

Foto dels guanyadors alellencs i representants de l'Ajuntament d'Alella després de l'acte celebrat al Masnou.

El darrer cap de setmana de novembre, el Masnou va acollir l'acte de lliurament de la fase final de la Mostra Literària del Maresme. Enguany s'ha celebrat el 40è aniversari de la mostra i per aquest motiu l'acte va tenir lloc al Masnou, que és el municipi que va acollir la primera edició. Al certamen, hi van participar les obres

guanyadores de les respectives fases locals de vint-i-set municipis de la comarca. Alexandra Josa es va endur el primer premi de prosa del grup C (12-14 anys) pel relat "Camps sembrats d'errades". Dos alellencs més, Leyre López i Carles Ramos, van recollir segons premis en els seus respectius grups (B, 9-11 anys i F, més grans de 26 anys) per les seves creacions poètiques. ●

Èxit del primer poemari de Fina Maymó

Fina Maymó va presentar el seu primer poemari, *Buidar la casa dels pares*, acompanyada del poeta també alellenc Vicenç Llorca, el 16 de novembre a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia. L'acte va ser un èxit, amb tots els llibres que es van posar a la venda exhaurits. L'obra es va publicar coincidint amb la Setmana del Llibre en Català, on va assolir un notable èxit. Sam Abrams, autor del pròleg, n'ha fet un elogi contundent: "És una de les creacions elegíacques més perfectes i felices que conec dins la tradició lírica catalana moderna." L'èxit de què està gaudint la publicació va portar Maymó a ser entrevistada el 5 de desembre per Xavier Grasset al seu programa de televisió Més 324. ●

Alella a TV3 per parlar de la 'xarxa lila de país'

Alella va sortir a TV3 al novembre en diversos espais informatius per il·lustrar una notícia sobre la *xarxa lila de país*. Segons explicava la notícia de Televisió de Catalunya, el Departament d'Igualtat i Feminismes ja té a punt el primer pla nacional de prevenció de les violències masclistes. El pla preveu protocol·litzar les marxes exploratòries com la que es va fer a Alella el 16 de novembre, i que es va poder veure a la notícia. La iniciativa a Alella, dinamitzada pel Col·lectiu Punt-6, va reunir una quinzena de dones. Aquest tipus de marxes tenen per objectiu ampliar el coneixement i la conscienciació sobre el paper preventiu que té l'urbanisme feminista. D'aquesta manera, es pretén disposar d'una diagnosi sobre seguretat amb perspectiva de gènere que proporcioni eines per dissenyar polítiques públiques de seguretat. ●

Els Amics del Teatre d'Alella omplen l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella

Els Amics del Teatre d'Alella, nova companyia creada fa alguns mesos, va estrenar els dies 3 i 4 de novembre la primera obra a l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella: *Gente bien*, de Santiago Rusiñol. El debut va ser tot un èxit, perquè van omplir la sala de gom a gom en les dues representacions. L'obra és una divertida comèdia que fa burla dels nou-rics de la burgesia catalana de primers del segle XX. Hi arriben a intervenir fins a divuit personatges, a banda de la gent rere les bambolines, tots sota la direcció de Marta Vendrell. ●

RAMON RUIZ

L'ajuntament referma el rebuig a la violència masclista

El ple va refermar en la sessió del 26 d'octubre el suport a les víctimes de violència masclista i les seves famílies amb l'aprovació d'una moció, promoguda per Per Alella Junts-CM a la qual es van adherir la resta de formacions. El text inclou mesures com penjar una bandera lila amb crespó negre al balcó de l'ajuntament quan es produeixi un feminicidi o fer-se ressò al ple cada vegada que es produeixi un assassinat d'aquest tipus. A la sessió del ple del 28 de setembre ja s'havia aprovat una moció presentada per Primàries Alella contra les violències masclistes i LGBTI-fòbiques. ●

Un grup de persones es reuneixen cada dilluns al vespre per demanar l'alto al foc

Des del 30 d'octubre, cada dilluns a les 19 h un grup d'entre 25 i 30 persones es congreguen a la plaça de l'Ajuntament "per reclamar l'alto al foc immediat i permanent i que s'aturi el genocidi a Gaza", segons una portaveu dels manifestants. Durant la concentració es llegeix un manifest i també alguns poemes i, a continuació, es fa un minut de silenci. El 3 de desembre va tenir lloc, també a la plaça, "un acte d'homenatge que va incloure la lectura dels noms dels nens i nenes assassinats per Israel". ●

CEDIDA

DEL PLE

Pujada dels impostos municipals per garantir ingressos a l'ajuntament

El govern municipal va aprovar al ple del 26 d'octubre diverses modificacions a les ordenances fiscals per a l'any 2024. En concret, s'aplicaran increments en diferents impostos i taxes, segons que afirma l'equip de govern, per garantir la solvència econòmica de l'ajuntament i poder afrontar l'augment de preus dels serveis. L'impost de béns immobles de naturalesa urbana, l'IBI urbà, s'encairà l'11% i passarà d'un tipus impositiu del 0,671 al 0,745%. L'IBI rústic es mantindrà al 0,70%. No obstant això, es preveu ampliar en un 5% la bonificació del 50% per a famílies nombroses o amb persones amb diversitat funcional en els valors cadastrals més baixos (entre 60.000 i 100.000 €) i ajudes per als més grans de 65 anys i les famílies monoparentals. D'altra banda, s'amplia del 50% al 100% el recàrrec per als habitatges que faci més de tres anys que estan buits. D'aquesta manera s'espera recaptar amb l'IBI uns 600.000 € més. També s'incrementarà l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, que augmentarà un 20% la quota i passarà a ser de 59,64 € (per a vehicles fins a 11,99 cavalls fiscals), 129,49 € (de 12 a 15,99 CVF), 161,30 € (de 16 a 19,99 CVF) i 215,04 € (per a més de 20 CVF). A més, les bonificacions per a vehicles ECO i Zero es reduiran dels 75% i el 50% al 50% i el 25%, respectivament. Així s'espera recaptar vora 100.000 € més. Tant aquest impost com el de l'IBI es van aprovar amb els vots a favor d'ERC i el PSC i en contra de Per Alella Junts, el PP i Primàries. Una altra taxa que s'incrementarà és la de residus municipals, que pujarà un 20%, amb un tipus aplicat que passarà del 0,106% al 0,127% del valor cadastral, amb un augment de la quota màxima de 250 a 400 €. S'eliminarà el retorn del cànon de 16 € i es modifiquen les bonificacions per fomentar el reciclatge, la separació de residus i l'ús de la deixalleria. En aquest cas, s'espera que suposi un augment de 200.000 € en ingressos. Es va aprovar amb els vots a favor d'ERC i el PSC i les abstencions de Per Alella Junts, el PP i Pri-

màries. La taxa de la grua també augmenta, en aquest cas per ajustar-la al cost, i passa de 125 a 150 € per a turismes i motocicletes. Per a la resta de vehicles es manté igual. Va tirar endavant amb els vots a favor de tots els grups, a excepció de Per Alella Junts. Al ple es van modificar dues ordenances fiscals més, les referents a l'impost sobre construccions i obres i l'impost sobre l'increment de valor de terrenys de naturalesa urbana, però en aquest cas per adequar-les a les noves normatives i d'acord amb els requeriments de la Diputació de Barcelona, sense que repercutixin en els contribuents.

L'alcalde, Marc Almendro, va voler justificar la pujada d'impostos amb la necessitat de poder afrontar les despeses de l'ajuntament, que també són més altes: "Hi ha diferents costos que s'han incrementat, com ara la massa salarial —que puja un 12% els darrers quatre anys— o la inflació, que des del 2019 ha estat d'un 15%. L'ajuntament és un consumidor més, contracta serveis i té obligacions, els costos de les quals han augmentat, com la recollida de residus, que ens costarà 100.000 € més. Això se suma al pèssim sistema de finançament municipal i a una combinació de factors que fa que la situació pressupostària requereixi incrementar els impostos." ●

Noves normatives per fomentar l'estalvi d'aigua

La greu sequera que pateix Catalunya, especialment el sistema d'aigües Ter-Llobregat en què se situa Alella, fa que sigui necessari crear instruments de control del consum. Així, al ple del 30 de novembre l'ajuntament va aprovar definitivament -se n'havia fet una aprovació provisional al setembre- el nou reglament del servei de proveïment d'aigua potable d'Alella, que estipula les normes generals del servei, el sistema de facturació i les condicions a les quals s'han d'ajustar les instal·lacions interiors. També preveu un règim sancionador, amb multes que, en casos molt greus, poden arribar als 3.000 €. Es va aprovar amb els vots a favor d'ERC, el PSC i Primàries i les abstencions de Per Alella Junts i el PP. El ple també va servir per aprovar in-

icialment l'ordenança d'estalvi d'aigua, on s'inclouen mesures a aplicar en les noves construccions i rehabilitacions d'edificis per fomentar un ús eficient i racional de l'aigua, com són la instal·lació de sistemes de reutilització d'aigües grises, dipòsits d'aigua de pluja i la reutilització de l'aigua de piscines de més de 20 m². L'ordenança es va aprovar amb els vots a favor d'ERC, el PSC, Per Alella Junts i Primàries. ●

Modificació del POUM a la Torre del Governador

El ple de l'octubre va servir per aprovar provisionalment una modificació puntual del POUM que preveu l'augment de l'edificabilitat de la Torre del Governador en prop de 1.000 metres més de sostre per encabir-hi un complex hotelier que tindria fins a cent habitacions. També es redueix l'ampliació prevista al passeig de Marià Estrada, deixant-la en deu metres, i fa que la propietat hagi de cedir uns 400 m² com a espai públic a tocar de la finca de Can Xeco-Monnar. Aquesta modificació, que s'havia aprovat inicialment fa un any, queda ara pendent que l'aprovi la Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona, i va tirar endavant amb els vots a favor d'ERC i el PSC, l'abstenció del PP i els vots en contra de Per Alella Junts i Primàries. ●

Per la pau entre Israel i Palestina

El conjunt de grups del ple municipal, a excepció del PP (que es va abstenir), van aprovar en la sessió del 26 d'octubre una declaració institucional per la pau entre Israel i Palestina. Al document es condemnen els crims contra el conjunt de la població civil i s'hi rebutja l'atac de Hamàs, però també s'hi condemna la represàlia massiva i indiscriminada contra Gaza del govern d'Israel. La declaració exigeix l'alto al foc a la Franja i el respecte per la legalitat internacional, a més de demanar ajuda internacional per al poble palestí. ●

lescasesdalella.cat

Web de divulgació històrica i patrimoni arquitectònic d'Alella

alella
organic
spa

slow wellness masia

Massatges i rituals d'autor
a una masia del segle XVIII.

Vine a descobrir els nostres
tractaments amb vinoteràpia.

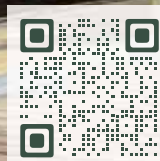
*Una masia
de benestar*

C. Riera Fosca, 41D local · Alella

T. 640 974 995

www.alellaorganicspa.com

SEGUEIX-NOS

MÉS PROPIETATS
More properties

**LÍDERS EN VENDES D'HABITATGES
A COMPRADORS INTERNACIONALS**

LUCAS FOX
INTERNATIONAL PROPERTIES

LUCAS FOX MARESME

Plaça de l'Ajuntament, 7, 08328 Alella

T: (+34) 935 952 490 · E: maresme@lucasfox.com

www.lucasfox.es

Ens cal incentivar la compra al comerç local. Tenim un pressupost petit, però hi posarem imaginació”

Entrevistem **Montse Gismero**, nova regidora de Promoció Econòmica, Comerç i Ocupació

Montserrat Gismero viu al carrer de les Hures, que es va obrir allà on hi havia els horts de Can Bertran. Quan li vam demanar quina casa volia que aparegués a la foto, ho va tenir clar. La veu cada dia des de casa seva i afirma que sempre li ha semblat preciosa.

OSCAR PALLARÉS

AGNÈS CÉSPEDES

Montse Gismero és una de les cares noves de l'ajuntament constituït a les eleccions municipals del maig. Tot i haver anat a llistes del PSC des del 2015, no ha estat fins ara, com a número 2 de la candidatura, que ha obtingut acta de regidora. L'estrena ha anat a més acompanyada d'una responsabilitat, fruit de l'acord que el seu partit ha fet amb ERC per formar equip de govern. Assumeix la relació municipal amb les empreses i comerços del poble, així com la tasca de fomentar l'ocupació i l'emprenedoria.

Com va ser que et vas interessar per la política municipal?

Sempre m'ha agradat seguir l'actualitat, escoltar els plens que es feien per *streaming*, intentant estar al cas del que passa al poble.

Fa anys que ets a l'agrupació local del PSC, però a les llistes continues com a independent...

Sí, no hi estic afiliada. Fins ara he treballat molt a gust i amb molta implicació, sense necessitat d'afiliar-m'hi. Volia participar activament en el poble i al seu moment, veient

tot el ventall d'opcions polítiques, no n'hi havia cap que fos al 100% el que jo pensava, però la que més s'hi aproxima és el PSC: d'esquerres i no independentista. I la meua bona relació amb Glòria Mans va portar que acceptés treballar-hi i anar a la seva llista el 2015.

I quatre anys després, el 2019, ja vas anar de número 2.

Quan ho va deixar la Glòria i Cristóbal Zueras va assumir ser cap de llista, m'ho van proposar i hi vaig accedir. I quatre anys

després he tornat a anar de segona i mira, ja soc regidora.

I de govern!

Primer va ser l'alegria de saber-me escollida i després, no tenint ERC la majoria absoluta, poder arribar a un acord que em porta a formar part del govern. Pel meu perfil professional, com a directora comercial que soc, se'm va oferir assumir la responsabilitat de l'àrea de Promoció Econòmica i Comerç.

És l'àrea de govern que més t'interessa?

Sí, penso que és una de les àrees on puc aportar més. També m'agrada tot el vessant de medi ambient i residus, però és més complex. Així que assumeixo Promoció Econòmica amb moltes ganes.

Ja tens projectes al cap?

Acabem de començar. Vens amb unes idees, és clar, però primer estic veient que s'ha fet fins ara, que s'està fent i està en marxa. Què funciona i què creus que pots fer millor. I vas adaptant la teva concepció de com funciona un ajuntament. Fins que no entres a dins no en tens tota la informació.

Alguna sorpresa?

Ara, per exemple, amb el tema dels impostos que s'ha aprovat. Des de fora només penses que no s'apugin els impostos, que ja anem prou ajustats. Però un cop dins l'ajuntament, veus la realitat, que car que és tot i com ha disminuït l'entrada de diners. I cal equilibrar-ho o, sinó, hi ha el perill de reduir els serveis que es donen. I aleshores ho veus més clar, malgrat que a ningú li agradi.

Però molts veïns no ho entenen...

Ja, i ens culpen al govern municipal de les pujades d'impostos. Ens han incrementat les hipoteques, vas a comprar i tot és més car, però la gent s'enfada amb l'ajuntament, que simplement es veu obligat a adaptar-se a la realitat. Com a responsable polític has d'explicar-ho. I no hi havia una altra manera. Hem ajustat molt la pujada, tant com hem pogut, per evitar retallar serveis.

Les ordenances fiscals han estat el primer gran tema que t'has trobat?

Sí, els impostos municipals, el pressupost i el Pla d'Acció Municipal (PAM). Després de les vacances d'estiu van ser els temes forts per treballar en aquest inici de legislatura. I crec que hem fet una bona feina.

Quines són les primeres tasques que tens en matèria de promoció econòmica?

Hi ha molta relació amb l'Associació d'Alella Comerç, que recentment ha tingut tam-

bé un canvi de junta. Hem mantingut una reunió que ha anat molt bé per preparar els temes que afrontem aquests dies: l'encesa de llums de Nadal, la Marató i la campanya comercial d'aquestes dates. La nostra feina és col·laborar al seu desenvolupament. I l'any que ve seguirem amb el mateix que ja es feia, que ha funcionat cada any, com la Nit del Comerç.

Alguna acció que afecti el mercat?

Sí, també ha tingut canvis fa poc. La idea que tenim és dinamitzar-lo una mica més i ajudar-lo a incrementar l'activitat. Estem pendents de fer unes modificacions del seu reglament.

Venen gaires canvis?

També canviarem el reglament de les terrasses, però de la manera més consensuada possible, parlant amb els restauradors i buscant posar-nos d'acord amb ànim d'ordenar una mica horaris i espais, sempre pensant a ajudar tant els negocis com el públic d'Alella perquè tothom se senti més còmode. Al poble comptem amb restauradors excel·lents i aquest és també un gran atractiu que tenim. Els hem de cuidar i promoure, cosa que fem conjuntament amb l'àrea de Turisme.

"DES DE FORA NOMÉS PENSES QUE NO S'APUGIN ELS IMPOSTOS, PERÒ UN COP DINS L'AJUNTAMENT, VEUS LA REALITAT I CAL EQUILIBRAR, MALGRAT QUE A NINGÚ LI AGRADI"

Creus que hi ha satisfacció de l'activitat comercial del poble?

Ens trobem en una època complicada, perquè tot ha pujat i aleshores la gent fa menys consum. Es compra a fora, en grans superfícies o plataformes, i és veritat que cal incentivar les compres al comerç local.

Hi ha por que en els futurs grans projectes urbanístics s'inclouguin centres comercials?

En relació amb la Miralda, tota aquesta qüestió s'ha de revisar. Ho estem estudiant i és clar que caldrà redefinir algunes coses.

Deixant el comerç a banda, d'Alella sempre s'ha dit que acull molts professionals. És així?

Sí, i en el seu moment va existir una entitat que es deia Alella Negocis. L'any vinent, precisament, volem tornar a aglutinar els professionals del nostre poble.

Per fer-ne un cens?

D'alguna manera, sí, per conèixer les diferents activitats econòmiques i professionals que s'hi duen a terme.

En les grans transformacions que hi haurà al poble, es preveu que tingui cabuda la indústria, encara que sigui per crear llocs de treball?

Indústria neta, sí, és clar. A la Miralda es preveuen centres d'investigació mèdica. I es treballa amb el Tecnocampus de Mataró per qüestions d'emprenedoria. Però això és un tema que gestiona directament l'alcalde. I ara tot just s'està definint el projecte.

Parlant de l'àrea d'Ocupació, hem de celebrar que l'índex d'atur al poble és molt inferior a la mitjana...

Ara mateix és de menys del 5%, una bona xifra, però afecta alguns veïns.

Hi ha accions a fer, doncs?

Organitzem cursos ocupacionals i som a la xarxa Xaloc d'ocupació de la Diputació de Barcelona. Comptem amb una tècnica dedicada a aquesta qüestió que tracta personalment cada cas que ens arriba a l'ajuntament.

Es continuaran organitzant jornades d'emprenedoria?

Ho farem com fins ara, de manera mancomunada amb el Masnou i Teià. A més, hi ha cursos i assessorament per a emprenedors al centre d'empreses Casa del Marquès del Masnou.

L'augment de població que comportarà el creixement del poble no farà més necessaris aquests serveis?

Ara per ara no ho preveiem. La construcció dels habitatges de la Serreta s'ha aprovat, però la resta d'habitatges previstos al POUM són projectes a llarg termini, que s'aniran fent els pròxims deu o quinze anys. I el de la Miralda, ni tan sols està aprovat com anirà.

Val a dir que la dotació pressupostària de la teva àrea és de les petites...

Ha crescut una mica, però es manté de manera semblat als darrers anys. Es tracta que hi posem imaginació! I que siguin els mateixos comerços els que proposin accions a fer que pensin que els poden ajudar. Tot i això, intentarem fer alguna cosa més, és clar!

Com ha estat la teva incorporació a l'ajuntament?

Just vam entrar al juliol i en primer lloc va tocar conèixer el funcionament de tot plegat. Jo, que era nova, vaig haver d'aprendre els diferents programes informàtics que

Gismero al parc dels Drets Humans, a tocar de Can Bertran.

s'utilitzen, les aplicacions d'expedients, la de comptabilitat... L'entrada ha estat molt bona. Tant els tècnics com els regidors experimentats ens han fet una molt bona acollida, ens han ajudat molt.

I des del PSC, vas participar en les negociacions per formar govern?

Sí, vaig participar en les reunions que vam mantenir. Tot va fluir perquè davant la responsabilitat que se'ns donava, tots vam entendre que el millor per al poble d'Alella era tenir un govern sòlid, sense fissures. I ERC i el PSC vam entendre que podíem formar la majoria necessària per treballar. Les converses van ser molt transparents i clares i els nostres programes eren en essència molt semblants: som dos partits d'esqueres, socials...

També van quedar ben enteses les posicions respecte els propers grans temes urbanístics?

A l'acord de govern vam deixar clar que es miraria de redefinir el projecte de la Miralda i que a la Vinícola, com a edifici emblemàtic, se li intentaria trobar la millor solució. Però tot és en l'aire. S'estan estudiant diverses possibilitats. El que és clar és que el projecte inicial de la Miral-

da que es va presentar ja no serà així, sinó d'una altra manera. En revisarem el nombre d'habitatges, la superfície comercial... Però no oblidem que hi ha uns propietaris que tenen uns drets adquirits i no es pot deixar simplement tal com està. Però s'ha

"EL NOSTRE GRUP MUNICIPAL, I EL CONJUNT DE GOVERN, ESTAREM ENCANTATS DE REBRE LES IDEES I OPINIONS DE L'OPOSICIÓ"

d'intentar que hi hagi més zona verda, més equipaments, i redefinir-ho. Ho farem tan bé com podem. Des del PSC, dins l'equip de govern, hi estarem a sobre i treballarem per tenir la millor solució per a tothom.

A part de dos regidors, al PSC heu incorporat Daniel Montes, que anava de número 5 a les llistes, com a assessor municipal.

Tenim una gran sort de poder comptar amb ell dins l'ajuntament. Ni el Cristóbal Zueras ni jo podem tenir dedicació completa a les

nostres regidories i en Dani ens fa molta feina coordinant les nostres àrees. Ell està superimplicat i fa moltíssima feina. Tots tres som complementaris.

Manteniu bon contacte amb l'oposició?

Penso que sí. Sempre hi ha hagut molta comunicació amb Junts, especialment per part d'en Cristóbal Zueras. Ja en el mandat passat es va treballar plegats i ara continua havent-hi una bona relació. Però en general intentem tenir un tracte cordial amb el conjunt de regidors, siguin del partit que siguin. Tots treballem per aconseguir el millor per al poble, tenim un mateix objectiu. El nostre grup municipal, i el conjunt de govern, estarem encantats de rebre les idees i opinions de l'oposició i de tothom que hi vulgui col·laborar.

Sembla que engegues amb força il·lusió...

Molta. Moltes ganes i alhora molta responsabilitat. Vinc amb ànim de treballar. ●

PERFIL

Montse Gismero és llicenciada en ciències químiques i des del 1991 treballa en una distribuïdora comercial de matèries primeres tant per a pintures com per a cosmètica, de la qual actualment ja és la directora comercial. Nascuda a Barcelona fa cinquanta-sis anys, va viure un curt període de temps a Badalona abans d'instal·lar-se definitivament a Alella el 1999. Divorciada, té un fill que està estudiant un doble grau d'enginyeria informàtica i disseny i programació de videojocs al Tecnocampus. Durant un temps va ser membre de l'Associació de Dones Solidàries d'Alella i des de l'any 2015 està vinculada al PSC, col·laborant a la seva agrupació local i formant part de les diferents llistes que s'han presentat a les eleccions municipals, sempre com a independent.

APUNTS

UN LLIBRE: *Els pilars de la Terra* de Ken Follet. Em va encantar!

UNA PEL·LÍCULA: Soc molt de ciència-ficció. Si n'haig de dir una, et diria *Interstellar*. És una pel·lícula fantàstica.

UNA AFICIÓ: M'agrada cantar. Vaig estar durant una temporada a la coral de l'escola del meu fill i m'ho he passat molt bé anant a karaokes. I la gastronomia també és una altra gran afició, no com a cuinera –faig cuina de subsistència–, sinó que m'agrada menjar!

OSCAR PALLARÉS

Pujada generalitzada de tots els impostos d'Alella

L'ajuntament aprova el pressupost municipal per al 2024 aplicant un augment a tots els impostos i taxes

CRISTINA GAGGIOLI

El ple municipal del 26 d'octubre ha deixat marca a Alella i algun ànim encès. La pujada generalitzada en les taxes i impostos que paguem els allelencs no ha agradat a tothom i el consistori, format, com recordava l'alcalde Almendro en aquella mateixa sessió, per dos partits progressistes, ha hagut d'explicar-se molt bé davant la incredulitat d'un sector de la població.

El pressupost per al 2024 és de 14.212.787 € i s'estructura en uns comptes que, segons l'ajuntament, venen determinats per dues situacions complicades. D'una banda, l'alta inflació que pateix l'economia actualment i, de l'altra, l'impacte de la reforma de la plusvàlua. Repassem a continuació les diferents modificacions a l'ordenança fiscal aprovades al ple.

L'impost sobre béns immobles (IBI) augmenta un 11%. L'increment no afectarà tant les famílies amb habitatges més modestos, les famílies nombroses o amb discapacitats a càrrec.

Quant a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, desapareix la bonificació del 20% de descompte existent des del 2012, i la bonificació del 75% i el 50% de descompte que s'aplicaven als cotxes Eco i 0 ara passa a ser del 50% i del 25%, respectivament. Els qui recuperaran els descomptes són els qui tinguin cotxes més antics i formin part de l'Associació de Vehicles Clàssics d'Alella: del 50% per a cotxes de trenta o més anys d'an-

tiguitat, del 75% per als de quaranta o més i del 95% per als de cinquanta o més.

En l'apartat de l'impost sobre l'increment de valor de terrenys de naturalesa urbana o, dit amb altres paraules, la plusvàlua, s'aplica un increment. Primàries s'ha desmarcat de la seva línia d'oposició al consistori i hi ha votat a favor perquè, diuen, no afecta les economies familiars.

DESPRÉS D'ANYS DE CONTENCIÓ DE LA PRESSIÓ FISCAL, ALMENDRO JUSTIFICA LA PUJADA ASSEGURANT QUE ÉS L'ÚNICA SOLUCIÓ PER MANTENIR LES PRESTACIONS ACTUALS I ELS SERVEIS A LA CIUTADANIA

L'impost per la prestació del servei de gestió de residus municipals està supeditat a les noves directrius europees, que l'any 2025 obligaran que les taxes cobreixin ja el 100% del cost del servei. L'ajuntament estipula que cada domicili pagui segons la responsabilitat en la gestió. A grans trets, la taxa augmentarà un 20% de cara a l'any que ve i la quota màxima passarà dels 250 €

actuals als 400 € el 2024. El descompte per compostatge es reduirà del 20% al 15%, però alhora la deducció per utilitzar la deixalleria augmentarà. Quant als establiments comercials, l'increment es calcula en un 30%, amb bonificació del 66% a aquells negocis adherits a la campanya Alella Redueix i que separin residus.

Respecte a la taxa per la retirada de vehicles abandonats o estacionats defectuosament o abusivament a la via pública, és a dir, la taxa per la grua que retira els cotxes de la via pública, qui cometi la infracció haurà d'abonar ara la totalitat del cost de la retirada, cosa que suposarà passar dels 125 € als 150 per a turismes i motos.

L'alcalde ha advertit que ningú esperi millores en els diferents serveis públics, sinó que aquests es mantinguin, i ha recordat alhora que són uns serveis que s'acosten a l'excel·lència i que se situen per sobre de molts altres pobles. Els tres partits de l'oposició, Junts, el PP i Primàries, lamenten que l'equip de govern no hagi fet prou esforç de contenció. Junts lamenta que no s'hagi fet cas a les seves aportacions i Primàries, per la seva banda, confessa que no hi ha entesa amb l'actual govern. En la seva última intervenció abans de la votació, Almendro va retreure als tres partits la posició negativa, que no ha anat acompanyada de cap idea concreta.

Finalment, el pressupost general de l'ajuntament per al 2024 s'ha aprovat amb set vots en contra (quatre d'emesos per Junts, dos del PP i un de Primàries) i deu a favor (vuit d'ERC i dos del PSC).

Amb aquests nous comptes, de cada 100 € que gestiona l'ajuntament, 22,6 € es destinen a serveis municipals i via pública; 21,2 € a serveis interns; 10,3 € a medi ambient i gestió de residus; 10 € a seguretat ciutadana; 8,1 € a serveis socials, salut i ocupació; 7,3 € a cultura, festes i participació; 7,3 € a educació, joventut i esport; 6,7 € a serveis territorials i obres públiques; 3 € a promoció econòmica i turisme; 2,5 € a comunicació i innovació; i, finalment, 0,6 € a cooperació, gent gran i equitat. ●

Xerrada del geògraf Sergio Ruiz “Àgora Miralda, perspectives i alternatives des del decreixement”

El decreixement és un procés de reducció de la producció i del consum de manera democràtica en països del Nord Global com a mitjà per aconseguir la sostenibilitat ambiental, la justícia social i el benestar mundial.

Sergio Ruiz durant la seva xerrada al Casal d'Alella.

CARLOS MARTÍNEZ

Dintre del cicle de xerrades “Reflexions i aprenentatges sobre el paisatge periurbà” organitzat pel Casal d'Alella, el 13 de novembre el geògraf alellenc Sergio Ruiz, investigador a la Universitat de Barcelona, va analitzar el projecte Àgora Miralda des de la perspectiva del decreixement. En la breu introducció teòrica, Ruiz va presentar el decreixement com un procés de reducció de la producció i del consum de manera democràtica en països del Nord Global com a mitjà per aconseguir la sostenibilitat ambiental, la justícia social i el benestar mundial.

Enllaçant la introducció teòrica amb l'aplicació del decreixement en l'àmbit municipal, el ponent va explicar breument un informe que l'Ajuntament de Mataró va encarregar a l'Associació Recerca i Decreixement, de la qual Sergio Ruiz forma part. En aquest text es proposen mesures decreixentistes per fer front a una situació de col·lapse ecosocial. També va fer menció a l'ambició

decreixentista del nou consistori de Girona, que treballa conjuntament amb R&D un pla de polítiques públiques decreixentistes per a la ciutat i que ha impulsat la creació de la Xarxa de Municipis pel Decreixement.

Incompatible amb els postulats del decreixement

Abordant el projecte Àgora Miralda, Ruiz va deixar molt clar que és absolutament incompatible amb els postulats del decreixement i va presentar arguments ambientals i socials. A escala ambiental, el ponent va explicar que urbanitzar la finca de la Miralda contribuiria a reforçar l'efecte illa de calor, que fa que la temperatura en les zones urbanitzades de manera contínua sigui fins a 2,5 °C més alta que en àrees que combinen usos del terreny. D'altra banda, també va fer referència a un estudi recent que assenyala el gran potencial de les terres agrícoles en desús com a embornals per capturar carboni atmosfèric de manera natural.

Quant als motius socioeconòmics, el ponent va mostrar preocupació per l'impacte que aquest projecte tindria sobre el comerç local existent. Ruiz va continuar mostrant com l'enfocament del projecte Àgora Miralda generaria un augment de la desigualtat al poble i donaria peu a processos gentrificadors, que agreujarien la crisi d'habitatge. Finalment, i en previsió de possibles crisis en un futur pròxim, va recordar la fragilitat del sector serveis que el projecte busca impulsar i va emfasitzar la necessitat de reforçar el teixit productiu per construir una economia resilient i enfocada a les necessitats de la gent del poble.

Propostes alternatives

Sergio Ruiz va llançar tres propostes alternatives per a la finca de la Miralda:

1. No fer-hi res, ni un pam de ciment, deixar la Miralda tal com està i evitar els perjudicis que comportaria el projecte.
2. Una opció de mínima intervenció que conservi els beneficis ambientals de la finca i n'augmenti el valor social obrint-la al públic com a zona verda.
3. Crear-hi un *hub* agroecològic. L'edifici allotjaria una escola per promoure els valors de la permacultura i l'agroecologia, a més del consum de proximitat. Es podrien revitalitzar les zones de conreu per fer-hi horts públics accessibles a la gent del poble, espais d'experimentació per als pagesos de la zona que volen desenvolupar tècniques regeneratives, etc.

Un cop acabada la presentació, alguns dels seixanta assistents van fer preguntes sobre fiscalitat progressiva, manca d'habitatges, creixement de la població i drets adquirits pels propietaris dels terrenys. Entre el públic assistent hi havia representats polítics com ara Cristóbal Zueras, del PSC, i José Antoni Bernal, del PP. ●

Ferreteria Alella

C/. Torrent Vallbona, 5 - local 2
08328 ALELLA (Barcelona)
Tel. 935 554 136
ferreteriaalella@cadena88.com

 www.cadena88.com/ferreteriaalella

centre d'Àlia
de psicologia
i logopèdia
d'Àlia

Un equip humà i professional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults

hores concertades

c/ Ribas, 5 Alella tel. 93.540.89.71 www.centredalia.cat centredalia@centredalia.cat

POLLASTRES A L'AST
I MENJAR CASOLÀ
DE QUALITAT
PER EMPORTAR

Riera Principal 58/60 · 08328 Alella
Tel. 93 555 23 18

 restaurantlanau
 lanaudalella

portes i
automatismes
enric s.l.

**NO TOTES
LES
PORTES
SÓN
IGUALS**

C/ Indústria, 14 - P.I. Buvisa 08329 Teià - Barcelona
Tel: +34 93 555 93 88 - info@automatismesenric.com

MTarres
assegurances

 **Catalana
Occident**
Grup assegurador

Galeries Alella · Santa Madrona, 8 · Tels. 671244488 - 646513950
info@assegurancesmtarres.com
montserrat.tarres@agentes.catalanaoccidente.com

 Chiaravalle School
Maresme

Escola trilingüe Montessori per a nens
de 0 a 6 anys · Niu de 4 a 20 mesos
Comunitat infantil de 20 a 36 mesos ·
Casa de nens de 3 a 6 anys

Carrer Verdaguer 6 · Tel- 615 316 892
  maresme@chiaravalleschool.es

**OBRES i REFORMES
ALELLA s.l.**

REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE
PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella
Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

JORDANA

VENDA I DEGUSTACIÓ
D'EMBOTITS,
FORMATGES, VINS
I CAVES

Rambla Àngel Guimerà, 60
ALELLA · 08328
cellerjordana@hotmail.com
Tel. 93 180 66 78

Obert de 9 a 14 h, de dilluns a divendres
de 9 a 15 h, dissabte i diumenge
De 17 a 20:30 h, de dilluns a dissabte
Dimarts tancat

ACADÈMIA
FÒRMAT

TELÈFON / WHATSAPP AL 644 05 4134
 WWW.ACADEMIAFORMAT.CAT

APUNTA'T AQUEST SETEMBRE!

**LA TEVA ACADÈMIA
D'ANGLÈS A ALELLA**

*La Petita
Mallorquina*
Forn i Pastisseria

Rambla d'Àngel Guimerà, 40 · ALELLA Tel. 93 555 68 67

L'escola russa d'Alella no para de créixer

Des de fa cinc anys un grup de famílies russòfones organitza classes i activitats per promoure la seva cultura i llengua per als nens d'entre 3 i 13 anys

LAURA RUIZ TRULLOLS

Cada dissabte un grup de nens i nenes comença el dia a LES Idiomes, però no per aprendre anglès, sinó una altra llengua: rus. Al mític edifici de finestres blau marí al final del carreró de Sant Isidre es troben un grup d'infants alellencs i d'altres pobles del Maresme per practicar la llengua de molts dels seus pares i mares.

Com fan molts casals catalans a tantes ciutats del món, les trobades les organitza una associació sense ànim de lucre, Ruso sin Fronteras, amb l'objectiu que aprenguin la llengua i la cultura de les seves famílies. La directora de l'associació, Natàlia Levikova Orlova, ens explica que enguany hi participen una trentena de famílies que viuen al baix Maresme, entre Badalona i Llavaneres. La majoria de professors són voluntaris i l'objectiu és anar més enllà d'aprendre l'idioma. "Primer vam començar només amb les classes, tant de llengua com d'altres matèries com matemàtiques i geografia, però de mica en mica hem anat introduint jocs perquè tam-

bé s'impregnin de la cultura russa, tenim un llegat artístic molt ric: literatura, música..."

Trobades i festes

A banda de les trobades de cada dissabte al matí, durant el curs organitzen tres o quatre festes on també participen les famílies.

"ENS AGRADARIA CRÉIXER ENCARA MÉS I PROFESSIONALITZAR-NOS"

"EL NOMBRE DE PARLANTS DE RUS A ALELLA HA CRESCUT MOLT ARRAN DE LA GUERRA"

"Normalment celebrem l'arribada de l'Avi del Fred, el Pare Noel rus; el Dia de la Mare, que tradicionalment se celebra el Dia de la Dona,

el 8 de març; i l'arribada de l'estiu", explica Levikova. L'ambient d'aquests dies és especial, també per a alguns avis i àvies que viuen amb les seves famílies al Maresme i que no tenen gaires ocasions de relacionar-se amb l'única llengua que entenen. Tant les trobades setmanals com les festes serveixen a les famílies de la comunitat russa per teixir xarxa i ajudar-se en diferents àmbits del dia a dia en un país estranger.

Aquesta iniciativa s'inspira en una escoleta semblant que hi ha a Vilassar de Mar i hi ha unes quantes associacions que fan exactament el mateix en uns quants indrets de Catalunya, sobretot a Barcelona i a poblacions de la costa com Blanes i Lloret de Mar, on viuen més de quatre mil russos.

Levikova explica que, des que van néixer, han passat molts reptes, sobretot la pandèmia i la guerra d'Ucraïna. Insisteix que la seva no és una associació política i que al començament del conflicte van publicar un manifest a favor de la pau. "Els nens no tenen cap relació amb la política i, per tant, tothom és benvingut a la nostra associació: tenim nens que no han estat mai a Rússia, alguns que hi han nascut i uns altres que són de països com Ucraïna. No preguntem quina procedència tenen", puntualitza.

Un centenar de famílies

També ens explica que una de les derivades del conflicte és que ha augmentat molt el nombre de famílies russòfones a Alella i, sobretot l'últim any, hi ha més nens que participen en les seves activitats. Calcula que a Alella ara hi ha, com a mínim, un centenar de famílies russòfones.

De cara al futur, explica que els agradaria créixer, contribuir en més activitats del poble, com ja fan amb la Marató de TV3, i professionalitzar-se per acabar oferint certificats oficials de llengua. Tanmateix, reconeix que, arran de la guerra, viuen un moment inquietant i incert com a comunitat: "Intentem no fer grans plans."

Si voleu estar al cas de les activitats de l'associació, els podeu seguir i contactar al perfil d'Instagram: @alella.school. ●

Conversem amb la junta del Casal sobre l'any del cinquantenari

La revista 'Alella' reuneix alguns membres de la junta per fer balanç d'un any ple d'activitats commemoratives

CRISTINA GAGGIOLI / RAMON RUIZ BRUY

No podia ser d'una altra manera. Quedem amb ells al vespre, al bar del Casal, quan la majoria han acabat les obligacions diàries. Són la presidenta Antònia de Gràcia, el tresorer Salvador Martínez, la vicepresidenta Carme Torres, la secretària Araceli Carbó i la vocal Tere Arenas.

Ara que ha acabat l'any de celebració del cinquantenari del casal, quin balanç en feu?

ANTÒNIA. Bo. Volíem reconèixer la solidesa de l'entitat al poble i recordar els inicis, quan l'Isidre Oliveras, en Quimet Barber, en Lluís Torres i tants altres van posar en marxa una entitat que cobria un dèficit que aleshores l'ajuntament no podia atendre. Tot i això, la situació no ens va deixar massa temps per preparar-ho: vam venir a l'edifici nou, va arribar la pandèmia i quan vam tornar a l'activitat i era el moment de plantejar la celebració, en Toni Mayol, el nostre president, ens va deixar. **SALVADOR.** En Toni tenia idees sobre el cinquantenari al cap, però encara no ens havíem assegut a parlar-ne.

TERE. Vam haver de constituir una junta nova. Érem un equip nou i ens havíem de plantejar moltes coses, la primera si tiràvem endavant i assumíem el repte.

Una de les novetats de la nova junta és el fet que la presidenta sigui per primera vegada una dona...

ANTÒNIA. Tant se val... Això funciona perquè hi ha treball en equip. Jo he treballat sempre en escola i penso que les coses funcionen quan hi ha l'esforç de tots. Posar-te d'acord i debatre és més lent i difícil, però també més ric.

Com us vau plantejar la celebració?

ANTÒNIA. Quan vam plantejar el cinquan-

tenari, l'ajuntament ens va donar suport i ens va atorgar una subvenció de 3.000 euros. Ens vam anar engrescant molt, però de seguida vam veure que econòmicament no arribàvem i ho hem hagut d'anar ajustant. Tenim alguna cosa pendent, com l'exposició de tot el material històric, però haurà d'esperar.

Un dels actes més solemnes que heu celebrat va ser a l'abril, reunint totes les persones que han passat per la presidència de

Carme Torres, Antònia de Gràcia, Salvador Martínez, Carme Huelves, Tere Arenas i Araceli Carbó.

l'entitat i rebent la Medalla d'Or de l'ajuntament...

ARACELI. El senyor Covisa, soci número 1, va ser la nostra memòria.

ANTÒNIA. Va estar molt content que es reconegués la gent que havia començat el Casal perquè no els va ser gens fàcil: van tenir dificultats amb el terreny i el finançament i molts contractistes de l'època van posar material i mà d'obra gratuïts.

Ara que ja han passat cinquanta anys d'aquells inicis, com se sosté econòmicament avui el Casal?

ANTÒNIA. D'una banda, amb les quotes dels socis, que ara són entre 360 i 370, i amb els 900 euros anuals de la subvenció de l'ajuntament. També comptem amb 300 euros mensuals de lloguer del bar, que inicialment preteníem que fos més, però alguns concessionaris anteriors no ho van poder aguantar.

SALVADOR. Amb els comptes inicials pensàvem que el bar ens donaria 1.000 euros cada mes, però s'han convertit en aquests 300. Si no el lloguem, aleshores ho haurem

de fer nosaltres. També ens hem plantejat de posar màquines de *vending*, però ens demanen una despesa mínima i, si no hi arribem, la diferència l'hem de pagar nosaltres. No ens és una solució.

ANTÒNIA. També tenim ingressos extraordinaris amb certes activitats.

SALVADOR. Amb el bingo, per exemple, tenim uns 2.000 euros de benefici, i amb l'última obra de teatre que hem fet, 300. Els Pastorets també donen ingressos. Però l'Aplec de l'Arròs és deficitari. I en la venda de botifarres per Sant Joan aquest any vam punxar.

CARME. Malgrat tot, aquest any, i sense comptar el mes de desembre, hem fet més de dues-centes activitats.

Hem trobat a faltar l'Aplec de l'Arròs, que aquest any no s'ha pogut fer!

ANTÒNIA. Des del 15 de març fins al 15 d'octubre no es pot fer foc a menys de cinquanta metres del bosc. Això fa que ens donin permís per fer l'aplec, però no per fer foc. Aquest any no hem tingut temps de preparar-lo, però hem de pensar que això continuarà passant i, per tant, cal cercar una alternativa: o ho fem amb butà o canviem de lloc.

Hi ha alguna ajuda econòmica pel fet de celebrar cinquanta anys?

CARME. Aquest any vam demanar subvenció a la Generalitat pel cinquantè aniversari, però resulta que a la Generalitat li constava una altra data d'inici. Ens van dir que teníem cinquanta-dos anys i no cinquanta i aquesta línia d'ajuts es per a commemoracions acabades en cinc o en zero. La Diputació de Barcelona de moment ens ha dit que sí i ara hem de presentar tots els comprovants de despeses. Molta feina burocràtica!

Una de les últimes decisions ha estat pujar la quota dels socis, cosa que no han vist amb gaire bons ulls...

ARACELI. Sí, però ha pujat només 5 euros l'any. Els no jubilats en paguen 60 l'any i els jubilats, 30. I, de fet, el 80% dels socis són jubilats.

Alguns també rondinen perquè entren al Casal persones que no en són sòcies.

ANTÒNIA. Cert. Vam posar un cartell d'avís, però de fet hi ha hagut gent que s'ha fet sòcia perquè ha vingut per aquí i se'ls ha deixat entrar. Hem d'incrementar els socis i, si atures que entri gent, tampoc se'n faran.

SALVADOR. A veure el futbol per televisió, per exemple, hi ve molta gent que no n'és sòcia. Ens hem plantejat cobrar entrada per a aquesta activitat concreta, com ara 2 o 3 euros.

Hi ha hagut polèmica amb certs abandonaments. Membres que estaven molt implicats amb l'entitat han decidit desvincular-se'n.

ANTÒNIA. El fet que tots érem inexperts i que encara no teníem establerta la manera de treballar no ha ajudat a redreçar el projecte. Hi ha gent que no ha estat d'acord amb certes coses, però que tampoc aporten alternativa.

Jo tenia clar que el Casal havia de continuar perquè, si no hi ha junta, aquest equipament passarà a mans municipals.

Quines són les vostres preocupacions com a junta del Casal?

ANTÒNIA. Hem d'anar definint els usos del Casal i de l'edifici. Ara l'administració està fent activitats que abans feia el Casal i que potser ja no ens toca fer. Hi estem reflexionant.

CARME. Potser és involuntari, però sovint sentim una certa competència deslleial de l'ajuntament.

ANTÒNIA. Aquesta és una altra de les

coses que també ens plantegem. El Casal ha fet sempre les festes populars, com la Rua de Carnaval i la Cavalcada de Reis. Però ara l'ajuntament fa aquestes activitats populars d'una altra manera, amb més pressupost i més personal. Ens demanen col·laboració, però...

TERE. ...per fer de camàlics! Així ho sentim.

ARACELI. Ens demanen ajuda quan es fa l'Aplec de l'Arròs i hi posem tota la feinada. L'any passat hi vam estar des de les set del matí fins a les dues o tres de la matinada. Per Sant Joan vam acabar a les cinc de la matinada. I per la Festa Major igual. Ens sentim utilitzats i no recompensats. Fa dos anys que a la Festa de la Verema ja no tenim estand a la zona d'expositors ni gestionem el bar, perquè hi ha els *food trucks* i això ens priva de fer caixa. Ens diuen que la subvenció ha de ser igual per a totes les entitats, però no es valora la nostra implicació i el grau d'esforç que fem és extraordinari. Això s'hauria de traduir en una subvenció més gran.

Un moment de la taula rodona, amb Ramon Ruiz i Cristina Gaggioli.

ANTÒNIA. Amb l'Espai d'Arts Escèniques passa el mateix. Tenim una tarifa bonificada, sempre que sigui una activitat oberta. Si fem una presentació d'un llibre i és oberta a tothom, no ens cobren, però si volem fer una assemblea i és només per a socis, ens cobren el lloguer.

TERE. Hem demanat la Sala Carquefou i a partir de gener la tindrem un dia la setmana per fer activitats obertes, però si un dia hi ha futbol i volem pujar l'activitat de Scrabble o de dòmino a dalt, no ens ho permeten. I, molt sovint, la sala està tancada. Per què no ens la deixen aprofitar?

ARACELI. De vegades sembla que siguin

espais tancats que no pot tocar ningú més. A dalt també hi ha dues sales, una de dansa i una altra de no sé què més, però tampoc es poden tocar.

ANTÒNIA. El fet que el nou equipament sigui de l'ajuntament fa que el Casal econòmicament hi hagi perdut, però el poble hi hagi guanyat: quan no hi hagi ningú que gestioni el Casal, tot plegat serà municipal. Però és una llàstima que tinguem espais i alhora nosaltres patim per anar-ne mancats. Cal fer servir els equipaments que com a poble ens hem dotat.

La relació amb l'ajuntament, l'ús dels espais... Algun altre repte de futur?

ANTÒNIA. El relleu generacional. Nosaltres tenim una visió, però els joves en tenen una altra i hem d'apostar perquè s'hi involucrin. Ho hem intentat, però els compromisos són puntuals i a llarg termini no funcionen.

SALVADOR. Ara fa un any vam demanar tenir un lloc per a la gent gran i un lloc per a la gent jove, perquè també puguin

ser-hi i organitzar-se, gestionar un pressupost de secció jove i agafar responsabilitat, i l'ajuntament no ho va descartar. Per altra part, un arquitecte ens va assegurar que amb l'alçada de la sala seu del Casal es podria fer una mena d'altell o pis superior. Això sí que seria un gran avenç, perquè sovint per poder fer una activitat hem de deixar de fer-ne una altra. Poder fer aquest segon pis és la nostra gran reivindicació. No pararem d'insistir-hi!

ANTÒNIA. Un altre problema gros que tenim a l'espai és la insonorització, que ens impedeix fer més d'una activitat alhora. Portem des del 2020 al nou espai i anant fent activitats és quan t'adones dels problemes.

Com valoreu precisament el nou edifici compartit amb l'Espai d'Arts Escèniques?

ARACELI. Hi ha molta gent d'Alella que no diferencia el Casal, l'ajuntament i l'Espai.

CARME. L'error va ser que hi posessin de nom Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella.

TERE. En aquella època jo era a la junta i vam pressionar molt perquè es digués Casal, perquè era el Casal! No ens adonàvem que portaria a confusió.

ANTÒNIA. També hi ha socis que es van donar de baixa quan es va enderrocar l'antic edifici i que ara es pensen que no existeix el Casal perquè tot és Espai d'Arts Escèniques. ●

L'any del cinquentenari, en fotos

Aquest ha estat un any frenètic d'activitat al Casal d'Alella. Concerts, xerrades, jocs, teatre, àpats, Sant Jordi i un munt més de propostes han estat tirades endavant per aquesta entitat amb motiu del seu 50 aniversari

GARDEN ARENAS

Visita la nostra botiga online
www.gardenarenas.com

Riera Fosca, 11-29 - 08320 Alella
Tel. 93 555 12 43 - WhatsApp 620 99 37 51

web@gardenarenas.com
www.gardenarenas.com

CAFÈ DE BAIX DES DE 1780

CAN DURAN

ALELLA

Àngel Guimerà, 18 - 08328 ALELLA
Tel. 93 555 10 45
www.restaurantcanduran.com
Instagram: @canduran_alella

Parlem amb Antoni Biada de la relació entre Alella i el primer tren de l'estat

El protagonista d'aquesta història és descendent de Miquel Biada

CARLOS MARTÍNEZ

Antoni Biada fa cinc anys que viu a Alella. Hi va venir amb la dona i els tres fills per deixar l'ombrívola i humida població de Vallvidrera, al vessant vallesà.

De ben jove va aprendre a programar amb un Commodore 64 i al final dels anys 1990, un cop diplomad en disseny i multimèdia, va començar a fer pàgines web en una època en què els clients li deien que internet no funcionaria mai. Més tard va ser pioner en el posicionament web a Google, aprenent-ne de manera autodidacta, després que el seu mentor li recomanés que posicionés el seu negoci de disseny de webs perquè els clients el poguessin trobar. Aquest cop la resposta d'algun dels seus clients va ser: "Si algú em busca, em trobarà a les *Pàgines grogues!*"

BIADA, A MÉS, CANTA A LA CORAL JOIA I ESTÀ VINCULAT A LA MASIA CAN CUES

Alella i la Coral Joia

Van triar com a destinació Alella, perquè de joves tant ell com la seva dona tenien en comú que havien estiuat a Alella, ell a Can Cues.

Per integrar-se al poble, l'Antoni va apuntar-se a la Coral Polifònica Joia on, segons que ens explica, formen un grup que és com una segona família. Aquesta agrupació coral assaja dos cops per setmana a les golfes de Can Lleonart i s'hi canta música clàssica i moderna, tocant estils com el funky, l'òpera i les nades, entre més. El director té un do per dinamitzar el grup i fa que tothom qui hi vulgui participar hi trobi el seu lloc.

La Coral Polifònica Joia fa actuacions per Sant Jordi, per la Castanyada, per Nadal i també en celebracions especials. Per exemple, enguany han col·laborat en els ac-

Antoni Biada al Casal d'Alella.

tes de commemoració del 175è aniversari de la inauguració de la línia ferroviària entre Barcelona i Mataró.

Antoni descendeix de Miquel Biada

Es dona la circumstància que l'Antoni és descendent de Miquel Biada, armador i empresari català, que va ser un dels principals responsables de la construcció de la

línia ferroviària entre Barcelona i Mataró. Quan se li pregunta quina relació té la seva família amb el món ferroviari, ens explica que, juntament amb simpatitzants del ferrocarril, van fundar l'any 2004 l'associació cultural sense ànim de lucre Cercle Històric Miquel Biada, que té per objectius promoure la investigació rigorosa sobre el primer tren, difondre l'impacte que va representar

Can Cues. Es dona l'avinentesa de que aquesta finca pertany a un altre branca de descendència de Miquel Biada. Antoni la freqüentava als estius.

el primer ferrocarril de la Península i promoure la creació d'un museu o centre de referència, complementari amb uns altres, sobre aquest primer ferrocarril a la ciutat de Mataró. L'Antoni forma part de la junta directiva.

Per organitzar els actes de celebració del 175è aniversari es va crear una comissió en la qual han participat deu administracions públiques i unes quantes entitats i associacions particulars, entre les quals el Cercle Històric Miquel Biada.

L'Antoni ens explica que les reunions per a l'organització es van fer a l'estació de Sants, a Barcelona, i que, tot i haver-hi tantes entitats diferents, van estar molt ben coordinades i van donar com a resultat tot un seguit d'activitats molt interessants i repartides temporalment de manera que no s'agrupaven totes en poc temps, sinó que s'han allargat durant mesos.

Les activitats van ser molt variades: la publicació de quatre llibres sobre el ferrocarril, exposicions, conferències, un espectacle de drons promogut per l'Ajuntament de Mataró... I van tenir unes quantes localitzacions: Mataró, Barcelona i Vilanova i la Geltrú, on es va posar en marxa la rèplica de la primera locomotora que hi va haver, amb la participació de gent vestida d'època, en una representació de com devia ser aquell primer trajecte amb tren.

La coral i la celebració de l'aniversari

Tal com dèiem, a través d'Antoni Biada la Coral Polifònica Joia va participar en aquests esdeveniments amb dues activitats:

una va ser cantar a la inauguració dels actes de celebració de l'aniversari ferroviari; i l'altra va ser una cantada dins un tren que va anar directe de Barcelona a Mataró sortint des de l'estació de França, en record del trajecte original d'aquesta línia.

L'Antoni ens destaca especialment dues exposicions organitzades pel Consell Comarcal i el Museu de Mataró, que són complementàries entre si, on es poden veure

Segell de Correus dedicat a Miquel Biada.

peces de col·leccionisme cedides temporalment per Xavier Nubiola, enginyer i especialista del món ferroviari.

Passió per la història

La passió de l'Antoni per la història del primer tren de la península Ibèrica es nota quan comença a explicar-ne dades i curiositats que ha anat recopilant des de l'associació durant els anys de funcionament. Per exemple, ens explica les dificultats de finançament que va tenir el projecte de la línia ferroviària, a les quals se sumaven els

actes vandàlics dels contraris al nou mitjà de transport: a la nit, els brètols arribaven a desmuntar tota la feina feta durant el dia, cosa que endarreriria la finalització de les obres. Per una altra banda, als diaris sortien publicacions dubtant de la seguretat d'anar a "altes velocitats" i s'afirmava que el cos humà no les aguantaria.

Una altra curiositat que ens comenta és que el ferrocarril de Barcelona a Mataró es va projectar i començar a construir amb ample normal o internacional (1,44 metres) però que, quan els carrils amb aquest ample ja s'havien col·locat des de la plaça de toros fins al riu Besòs, el govern espanyol, assessorat per l'enginyer Juan Subercase, va imposar un ample de via diferent, de *6 pies castellanos* (1,67 metres), també anomenat ample ibèric. El president del ferrocarril Barcelona-Mataró, Ramon Maresch, encara insistia a utilitzar l'ample internacional per poder connectar amb la xarxa ferroviària europea, però finalment la Companyia de Mataró va haver de desistir-hi per no quedar aïllada d'Espanya.

Tot i l'oposició inicial i els entrebancs econòmics, finalment tothom va veure els beneficis de la línia: el trajecte entre Barcelona i Mataró es va reduir de quatre hores amb diligència (amb una parada al Masnou per abeurar els cavalls) a trenta-cinc minuts que trigava el primer tren directe. A més, en una diligència cabien deu persones, mentre que en un tren n'hi anaven nou-centes.

També va suposar una millora del sector tèxtil de la ciutat de Mataró perquè les mercaderies que no podien descarregar al port de Mataró a causa de la poca fondària van poder arribar més ràpidament des del port de Barcelona gràcies al tren. I, a la inversa, els productes agrícoles que produïa Mataró i rodalia podien arribar més ràpidament a Barcelona, on hi havia molta demanda.

Segons que ens explica l'Antoni, entre la gent benestant de Barcelona es va posar de moda anar amb tren a Mataró per menjar-hi llagosta i després tornar a Barcelona el mateix dia.

També ens comenta que el túnel del turó de Montgat va ser el primer que es va excavar a la península Ibèrica i que, tot i que d'entrada només hi havia una via, es va fer prou ample per poder encabir-n'hi dues. La gent, quan el veia, es quedava meravellada de les dimensions del forat.

Als peus del turó de Montgat es va fundar el Centre Excursionista de Catalunya el 26 de novembre del 1876 durant la seva primera excursió, que es va fer precisament per visitar el nou túnel. ●

Què fa... Zoe Stein?

Zoe Stein és una actriu alellenca brillant de vint-i-tres anys que fa anys que viu de la seva passió i delecta tothom qui gaudeix de les seves actuacions.

ALBERT ALABAU

La cara de la Zoe probablement us sonarà si heu vist pel·lícules com *Mantícora* o sèries com *Merlí: Sapere Aude*, *La Caza*, *Tramuntana* i *La chica invisible*, totes molt aplaudides per la crítica i ben rebudes per l'audiència. I, a pesar de la seva joventut, si us endinseu una mica més en la seva obra, veureu que extensa que és i que complexos que són alguns dels personatges que ha interpretat, cosa que permet d'entreveure un futur més que prometedor.

D'on ve la passió de la Zoe per la interpretació?

Doncs sembla que ve des de ben petita. A vuit anys, abans de venir a viure a Alella, va entrar a fer teatre a Gràcia: "No va ser immediat, al principi no era més que una afició, però a deu anys tot va canviar... Els pares em van dur al Verdi a veure una pel·li dels germans Marx. I això em va impactar. Em vaig obsessionar amb el cinema clàssic. Els pares em van començar a comprar DVD de cinema clàssic i, com que a casa no teníem tele, me'ls empassava un rere l'altre. Fins al punt de veure'm els *making of* sense parar... No era conscient del perquè, simplement em fascinava veure com es rodava el cinema que tant m'agradava. Va ser durant aquella època que vaig saber que volia ser actriu. El teatre va passar de ser una afició a ser un xutada d'adrelina, em feia volar!", explica amb una contagiosa emoció la Zoe.

I què ha passat d'aleshores ençà?

Doncs al cap d'uns anys va fer un curt, *Leyenda*, que es va presentar a Sitges, i allà és on la Zoe es va enamorar del rodatge. Va passar a fer teatre vuit hores el dia i a compaginar-ho amb els estudis i amb el rodatge de *TV movies*, curts, obres de

teatre... Després d'estudiar batxillerat humanístic, amb divuit anys la Zoe va decidir anar a viure a Londres, on va estudiar anglès, va fer un curs de *coach* vocal –que va posar en pràctica ni més ni menys que re-

que tenia curiositat per com seria actuar en aquesta llengua. Anar a Berlín i viure el seu dia a dia en alemany li semblava un repte bonic. Allà va continuar fent cursos d'interpretació, de dansa, *workshops*, de teatre físic, i va entrar a la companyia P14, cosa que la va dur a començar a fer teatre en alemany.

Quins són els plans de futur?

"Tot el meu focus és que em continuï sortint feina com a actriu que em suposi un repte, vull rodar projectes xulos, que m'omplin, que em facin indagar en les profunditats dels personatges... M'agrada haver de pensar, posar-me en la pell d'un personatge i desenvolupar-lo des del paper fins a recrear-lo, és un repte intel·lectual i un joc alhora... És quelcom que em fascina, que em fa créixer i continuar aprenent. M'agrada el cinema que fa pensar, que et remou, és el que em dona vida, el que ho fa divertit. He après de tots els projectes en què he estat, sigui de tècnica d'actuació o de qualsevol altre tema. Ara m'esperen dos projectes com a llargmetratges, visc de la meva actuació, cosa que em sembla un somni fet realitat. Sento que em trobo en un moment superdolç, estic molt agraïda i contenta per les oportunitats, sobretot per

CEDIDA

presentant monòlegs de Shakespeare– i va estudiar dansa contemporània. D'allà es va traslladar a Berlín, on viu actualment. Essent filla de pare alemany, la Zoe confessa

"SENTO QUE EM TROBO EN UN MOMENT SUPERDOLÇ, ESTIC MOLT AGRAÏDA I CONTENTA PER LES OPORTUNITATS"

Mantícora, que considero que va ser un regal de projecte", explica il·lusionada la Zoe, que confessa que li encantaria tenir una carrera de llarg recorregut i fins i tot potser dirigir en un futur, a més de poder tornar a Alella de tant en tant a veure la família i els amics "per carregar piles a casa".

Jo m'he quedat embadalit amb com la Zoe transmet coses, tant veient-la actuar com xerrant-hi. Quin plaer! Molta merda, Zoe! ●

Ja és a les llibreries el llibre 'Denominació d'Origen Alella', el regal d'aquest Nadal

L'equip de redactors de la revista *Papers de Vi* ha elaborat el volum *Denominació d'Origen Alella. La fortalesa d'una història de passat, present i futur*. Us conviden a conèixer la història d'aquest territori, els seus paisatges, els cellers i a gaudir d'una quinzena d'activitats vinícoles, culturals i naturals que el llibre us proposa, per fer al llarg dels trenta-un pobles i ciutats que conformen la DO: del Maresme, el Vallès Oriental i el Barcelonès.

És el llibre que us portarà a descobrir aquest territori vinícola, a valorar les seves fortaleses i a gaudir dels vins que s'hi elaboren.

‘Un domingo cualquiera’ a Can Manyé

El fotògraf Txema Salvans presenta aquest projecte de llarga durada del 3 de novembre al 17 de desembre de 2023

que hi aparegui algú, perquè forma part del projecte de l'obra: “El pàrquing dels afores és un context i l'estranyesa d'aquest projecte és com la gent l'ocupa el diumenge.”

Recorregut professional

Txema Salvans ha treballat en diferents projectes de llarga durada i és un artista amb una trajectòria molt consolidada. Com a fotògraf, busca donar visibilitat a aquells espais que formen part del nostre entorn i paisatge, però que normalment no mirem tant, aquells que d'alguna manera hi són, però que no els tenim tan integrats com a tals. Una altra de les seves obres reconegudes, *A perfect day*, ja visibilitza els paisatges que hi ha darrere l'atractiva fotografia d'Instagram a la platja, fent una crítica a la sobreexplotació del litoral turístic. A *Un domingo cualquiera*, Salvans torna a escollir fotografiar el seu entorn immediat. “No necessito grans viatges, conec molt bé el territori i les persones que fotografio són molt importants per mi, dins d'aquest espai he decidit fotografiar la vida quotidiana.”

No es tracta de la primera vegada que Txema Salvans exposa a Can Manyé. Ja ho havia fet el 2018 en una exposició col·lectiva anomenada *Un món paral·lel*. Cinc anys després hi ha tornat de manera individual amb *Un domingo cualquiera*, coproduïda amb el Festival Panoràmic de Granollers i ideal per acomiadar el 2023. ●

JUDIT BERTRAN

Can Manyé esdevé un pàrquing de supermercat amb *Un domingo cualquiera*, una exposició de Txema Salvans que visibilitza els diferents usos d'un espai com l'aparcament del Carrefour durant un diumenge, quan l'hipermercat està tancat. L'artista posa en marxa una recerca antropològica al curiós espai desert, però no deshabitada, i es troba amb multitud d'usos alternatius: aprofitar per prendre el sol, aprendre a conduir, fins i tot estendre la roba. L'exposició de les imatges, fotografiades amb una càmera de plaques de marca neerlandesa, exposa com l'espai situat al quilòmetre 5 de l'autovia de Castelldefels acaba sent un lloc de llibertat on es generen unes altres dinàmiques el diumenge a les dotze del migdia.

Només d'entrar a Can Manyé ja podem veure un mapa amb tots els elements fixos que ens situen dins el pàrquing del supermercat i que evidencien, si ens hi fixem, com evoluciona el pas del temps en elements canvians com les matrícules dels cotxes, la

roba de les persones o les fulles dels arbres. Doncs, malgrat semblar totes les fotografies fetes durant un mateix dia, la realitat és que l'obra forma part d'un projecte –encara actiu– que ja fa gairebé una vintena d'anys que està en procés, des del 2005.

També, formant part d'aquest disseny expositiu, al centre de Can Manyé resta un televisor dins un carro de la compra –com si nosaltres l'haguéssim comprat–, on podem veure com Salvans captura aquests diumenges qualssevol. L'artista no busca camuflar-se i fer les fotos *in fraganti*, sinó més aviat tot el contrari: se situa sobre la seva furgoneta, guarnit amb una armilla d'un groc llampant, ulleres de sol i el seu trípode. Aquesta tècnica pot desconcertar les persones fotografiades, que potser assumeixen que està fent la seva feina i que no els fotografia a ells directament. “La gent interpreta que estic fent un tipus de fotografia que ja no és necessària, on ells no són protagonistes, jo no els estic triant. I, de fet, és cert”, explica l'artista. Però també remarca la importància

CEDIDA

15 anys amb Can Manyé: trajectòria, valors, mediació i territori

L'equipament ha aconseguit gairebé un centenar de propostes culturals en tot aquest temps

L'Espai d'Art i Creació va celebrar el 15è aniversari amb un bon programa d'activitats el cap de setmana del 13 al 15 d'octubre. Publiquem per als lectors i lectores de la revista *Alella* el discurs inaugural elaborat per les dues persones que han dirigit el centre fins al dia d'avui, les gestores Mercè Pomer i Queralt Morros, unes paraules que ens ajuden a entendre la importància i el valuós impacte a molts nivells d'aquest gran projecte de l'Ajuntament d'Alella.

QUERALT MORROS / MERCÈ POMER

Avui celebrem els quinze anys de Can Manyé amb la il·lusió, la satisfacció i l'empenya que dona la feina ben feta, l'esforç, la complicitat i els vincles que hem anat generant i consolidant al llarg de tot aquest temps. Celebrem quinze anys amb gairebé un centenar de propostes expositives realitzades, amb encara moltes més activitats i propostes culturals generades, amb l'impuls de les setze edicions dels Espais de Poesia i amb la gestió dels més que reconeguts Premis Literaris Alella, a Maria Oleari i a Guida Alzina. Celebrem quinze anys de mediació i de servei educatiu, de treball transversal i de Can Manyé com un centre de referència que no oblida el seu entorn més proper, Alella i el Maresme, però que ha aconseguit un impacte i un abast supralocals i que ja forma part, indiscutiblement, del mapatge d'espais d'art contemporani de Catalunya. Celebrem quinze anys d'un projecte amb ambició que és, alhora, un projecte de país i transformador.

A Can Manyé hem tingut la sort d'acollir artistes de gran prestigi i renom internacional que han trobat al centre un espai de llibertat, hem estat centre impulsor d'artistes de mitjana trajectòria i un centre mentor d'artistes emergents que després han anat consolidant la seva carrera. Obres acollides i artistes vinculats a Can Manyé han estat també a la Fundació Miró, a la Palau, a la Brossa, a la Vila Casas, al MoMA, al MACBA i al Pompidou. Hem apostat per formats trencadors i experimentals, hem cuidat el teixit artístic local, hem incentivat el talent jove i hem

treballat per estar en plena vinculació amb centres educatius i de formació, agents culturals, equipaments, institucions, altres centres i festivals.

Sempre amb la voluntat d'acostar propostes d'alta qualitat i amb el foment del pensament crític al capdavant, Can Manyé ha volgut ser casa de tots i totes vosaltres, un espai obert al diàleg, un espai obert a la reflexió i a l'intercanvi. Ha estat així gràcies a totes les aliances que el fan un projecte compartit i comú, gràcies a tots aquells

"CAN MANYÉ ÉS TRAJECTÒRIA, ÉS VALORS, ÉS MEDIACIÓ I ÉS TERRITORI, PERÒ ÉS MOLT MÉS I ENS AGRADARIA QUE FOS, DE FET, MOLT MÉS"

i aquelles que ens visiteu i us el sentiu vostre i gràcies, és clar, a tothom que hi ha tingut una vinculació més estreta. No es pot entendre Can Manyé sense els i les artistes que n'heu format part, sense les tècniques de l'Ajuntament d'Alella que hi col·laboreu estretament, sense els regidors Marta Giralt, Fede Salas i Elisabet Vilaró. De la mateixa manera que no podem entendre Can Manyé sense l'Abdó Martí i en Ricard Aymar, que ens ajuden amb els muntatges; sense l'Artur Muñoz, que va impulsar els tallers escolars, o sense la Clara Gassull, que ja fa cinc anys que coordina la tasca valuosíssima del servei educatiu. Tampoc no es pot entendre Can Manyé sense les

persones que al llarg dels anys han fet de pont entre els visitants i les exposicions, com el Bruno Monse i l'Alma Güell, que ha estat part fonamental de l'equip durant aquests últims gairebé dos anys, ara amb el suport de la Montse Comas i la Nataly Prada.

Les directores de l'espai, Mercè Pomer, directora durant la major part de la trajectòria de Can Manyé, impulsora i defensora del projecte amb una feinada lloable, i jo mateixa, Queralt Morros, que el dirigeixo des del març del 2022, vam treballar juntes molts anys fent equip. Aquesta continuïtat ha permès justament una continuïtat també en els objectius, en la visió i en la cura vers el gran projecte que és aquest espai, un gran projecte que ja va molt més enllà de les parets de l'antiga fàbrica tèxtil que ens acull.

Can Manyé és trajectòria, és valors, és mediació i és territori, però és molt més i ens agradaria que fos, de fet, molt més. I aquest és el gran repte que ens cal reivindicar. Com a directores, volem expressar el nostre ferm desig d'un futur pròsper per a Can Manyé, un futur que permeti a l'espai continuar consolidant-se, un futur que permeti que Can Manyé continuï avançant, creixent, garantint unes bones pràctiques per al sector i cuidant tothom qui en forma part. Confiam que així serà i que Can Manyé, com a projecte, avançarà cap a òptims i no cap a mínims, i que podrem continuar bastint iniciatives i caminant cap endavant amb l'estima, la vocació i el reconeixement que es mereix el centre.

Moltes gràcies per fer-ho possible i visca Can Manyé! ●

El Correllengua torna a Alella

Meritxell Genescà va guanyar els Premis Literaris, mentre que el guardó de poesia va quedar desert per unanimitat del jurat

INÉS ESTEBAN

Al novembre va fer parada a Alella el Correllengua, una iniciativa per difondre la cultura catalana que organitza la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) des de fa vint-i-set anys. Emmarcats dins el Correllengua, van celebrar-se els Premis Literaris Alella 2023 a Can Lleonart. L'enginyera industrial Meritxell Genescà, de Sant Salvador de Guardiola, va ser la guanyadora del Premi de Contes Guida Alzina amb "Joc simbòlic", un relat marcat pel realisme màgic. Les escriptores Anna Gas, Anna Ballbona i Fina Llorca, membres del jurat, van destacar-ne la "frescor i originalitat", així com la perspectiva de gènere unida a una trama misteriosa de final obert. La guardonada va rebre 600 euros i la publicació de l'obra a la revista *Alella*, que podeu llegir a continuació d'aquest article.

L'obra de Genescà va ser escollida entre 93 escrits d'arreu dels Països Catalans, cosa que, segons la regidora de Cultura, Elisabet Vilaró, demostra "la projecció que ha aconseguit d'Alella en el món de la literatura, sent un poble de tan sols 10.000 habitants". "Culturalment, som un dels pobles potents del Maresme", afegeix. Alhora, celebra que el nostre municipi pugui comptar amb escriptores i escriptors tan qualificats que revisin totes les obres, "acompanyant el procés d'aquests premis any a any".

El premi Maria Oleart, desert

De fet, en aquesta edició el jurat dels Premis de Poesia Maria Oleart va tenir més protagonisme que normalment perquè va emetre un veredicté inèdit. Cap poemari va ser premiat entre els 45 que s'hi van presentar. Les poetes Glòria Coll, Gemma Garcia i Laia Llobera van considerar de manera unànime que cap de les obres destacava per la seva "originalitat, forma ni estructura". La decisió va prendre's per "preservar la qualitat literària i el prestigi" del concurs.

Meritxell Genescà, guanyadora de l'Alella a Guida Alzina, durant el seu discurs d'agraïment.

CEDIDA

"Hi ha anys en què han trigat molt a escollir un treball, perquè n'hi havia dos o tres que s'acostaven a l'excel·lència i era difícil decantar-se per un. Però aquesta edició ha passat el contrari. A l'inici, quan t'assabentes que el premi ha quedat desert, t'espantes una mica, però un cop en saps el perquè t'adones de la feina tan important que fa el jurat, vetllant sempre per la qualitat", assegura Vilaró.

Així, la cerimònia de lliurament de guardons va estar íntegrament dedicada al Premi de Contes. Enguany, l'acte va homenatjar el poeta, dramaturg i artista plàstic Joan Brossa, un dels avantguardistes catalans més importants de la segona meitat del segle XX. La filòloga Glòria Bordons va fer-ne una xerrada com a especialista de l'autor, que va presentar com "un escriptor català fins al moll de

l'os", radical en les formes, però lligat a la tradició.

L'esdeveniment va culminar amb l'espectacle titulat *Parlen les dones*, un concert recital de Lia Sampai, acompanyada per la guitarra d'Adrià Pagès. La cantautora va oferir una fusió única de les seves pròpies composicions amb poesies musicals de referents femenines com Maria-Mercè Marçal, Montserrat Abelló i Mercè Rodoreda.

Vilaró es mostra expectant per les properes edicions del Correllengua, els quals tindran un "caràcter més popular i lúdic de cara al 2024", amb més activitats similars al concurs de jeroglífics, endevinalles i enigmes que va dur-se a terme a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia, tot amb el fi de continuar promovent la cultura catalana. ●

JOC SIMBÒLIC

Conte guanyador del Premi Alella a Guida Alzina

Autora il·lustracions: Eli Oms

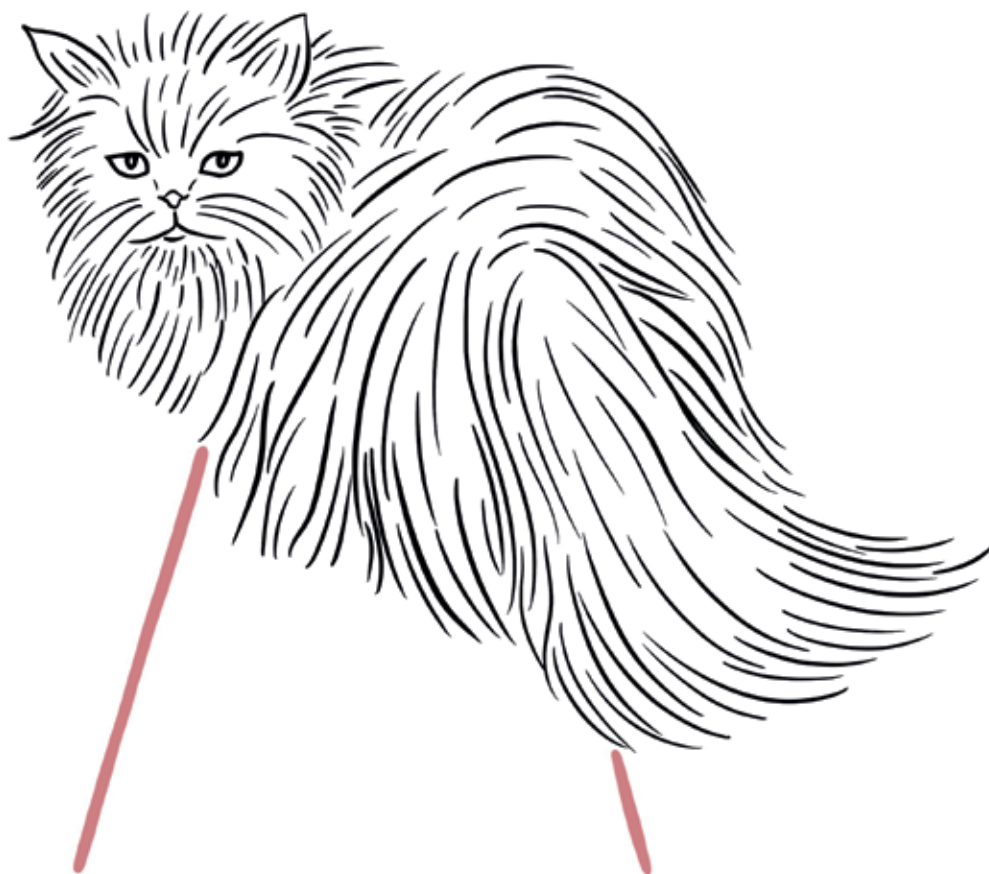
MERITXELL GENESCÀ

La mare és a la cuina, com en el món real. El pare és a la feina i el seu germà amb uns amics. Com que no són a casa, els té desats a la capsa. En Gàndulf, el gat d'angora blanc i mandrós de la tieta, el té, com de costum, sobre el llit dels pares. I ell, és clar, estirat al terra de la seva habitació jugant amb la caseta de nines. Té feina decorant el menjador amb ornamentals de tardor. Cal ser meticulós per reproduir fidelment el de veritat que ell i la mare han decorat una estona abans. La seva caseta de nines, com casa seva, té una cuina, un rebedor i un menjador sala d'estar a la planta baixa. A la primera planta hi ha les habitacions i els banys. També té una còpia de l'estudi adjunt a la casa on, fins que va arribar l'usurpador, ell i el seu germà podien anar a jugar. Ara, com en el món real, ja no el fa servir l'estudi de la casa de nines.

L'usurpador no li agrada, no només per haver-li usurpat l'estudi, sinó també per la manera com es mira la mare i com li toca el cul accidentalment quan li passa pel costat. A la mare tampoc li agrada l'usurpador, de fet, li havia proposat al pare de buscar un altre llogater perquè aquell li feia mala espina. Però l'usurpador, que fins que va conèixer la mare regatejava el preu, havia convençut el pare oferint el lloguer de sis mesos per avançat.

En sentir la porta de l'entrada surt de l'habitació i encasta el cap entre els barrots de la barana de l'escala per descobrir

la identitat del nouvingut. En reconeix la veu de seguida, és el seu germà. Corre a treure'l de la capsa i guiant-se pel so de les passes el va movent per la caseta, imitant el món real, fins a deixar-lo escoltant música a la seva habitació. Li agradaria ser més gent a casa, així passarien més coses a la caseta. La mare li diu que faci veure que en passen, de coses, però a ell no li agrada fer veure, li agrada la realitat. A part de

les figuretes de la mare, del pare, de son germà, d'en Gàndulf i la seva pròpia també té la de la tieta, que demà torna de viatge i els visitarà per recollir el gat. La tieta és qui li va regalar la caseta per celebrar que era un nebot molt especial. La tieta també n'és d'especial, pot predir situacions que encara no han passat.

Impacient, surt a comprovar si en Gàndulf s'ha mogut i torna decebut, com de costum. Ves si no podria ser una mica més animat, aquest gat! Irat, oblida momentàniament la seva obstinació per la

realitat i mou el gat escales avall fins a la cuina de la caseta on el planta sobre el marbre. De sobte, sent la seva mare cridar "Gàndulf!". S'afanya cap a l'escala i veu el gat d'angora, blanc i mandrós, sortir corrents de la cuina seguit per la mare que l'amença: "Pobre de tu que et tornis a enfilat al marbre!" La coincidència el fa somriure mentre torna a jugar amb la caseta. Deixant volar la imaginació, ara el fa

passejar per la barana del replà que hi ha davant de la seva habitació. De reüll, detecta moviment a fora: és en Gàndulf fent equilibris sobre el passamà! Incrèdul, mou la figureta del gat per dins de la reproducció de la seva habitació i, en el món real, com guiat per control remot, en Gàndulf la imita. "Potser això de fer veure no està tan malament!", pensa.

L'endemà es desperta amb una idea al cap. Baixa del llit, s'acosta a la caseta, posa una safata amb un croissant i una tassa de llet a les mans de la mare i la mou

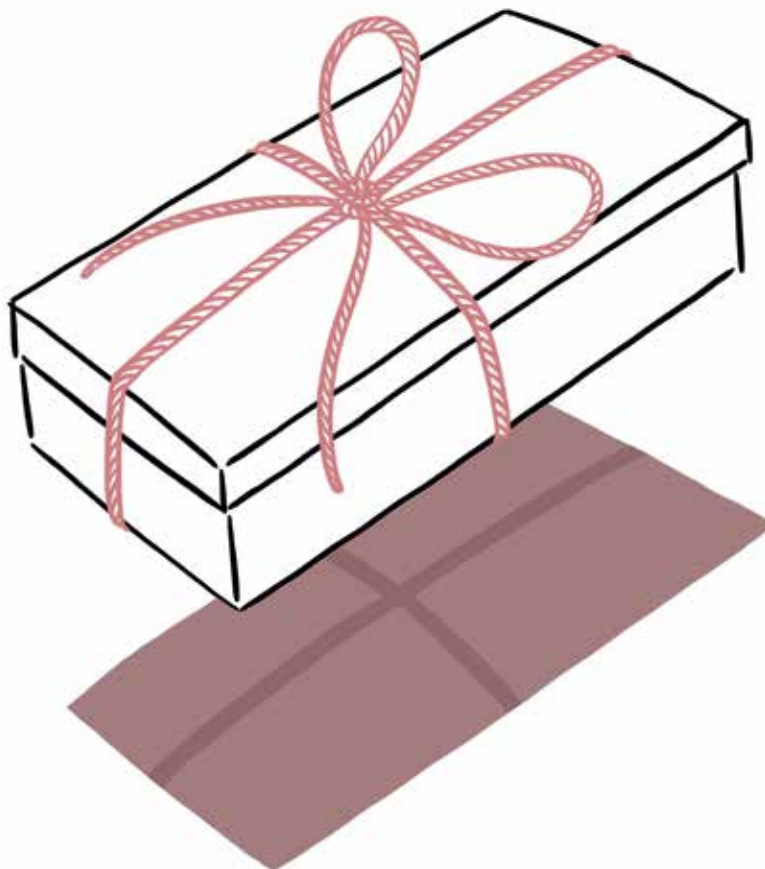
fins a la seva habitació. Torna a ficar-se al llit a correu esperant que li serveixin l'esmorzar. Desafortunadament, la mare no apareix. Ho prova amb el pare i tampoc funciona. El seu germà sí que treu el cap, però només per anunciar-li que és hora de llevar-se i baixar a esmorzar. Per entre els barrots de l'escala els veu tots tres asseguts a la taula del menjador. Torna a l'habitació, reproduceix l'escena i, per comprovar si encara funciona, posa el gat sobre la taula. "Gàndulf, pocavergonya! No sé què t'agafa últimament!", sent cridar la

mare. I ell somriu satisfet mentre baixa les escales.

El seu pare i el seu germà acaben de marxar i algú truca a la porta. Potser és un d'ells que s'ha oblidat alguna cosa. Des de la seva talaia al cap de l'escala espera que la mare obri per saber qui és. És l'usurpador que demana sal. La mare li diu que s'espera que ara n'hi porta, però ell no ho fa. La segueix fins a la cuina des d'on li arriba l'estrèpit d'estrís que cauen per terra i els crits de la mare dient repetidament que no. Per la porta de l'entrada que ha quedat badada apareix la tieta alarmada pels crits. L'usurpador surt de la cuina amb urgència creuant-se amb la tieta, que se'l mira amb hostilitat abans d'entrar a la cuina i alterada demanar-li a la mare si l'ha... Ho diu així, sense acabar la frase. La mare plorosa li respon que no, que no ha tingut temps. Segueixen parlant, ell no entén ben bé de què. La tieta fa moltes preguntes. La mare

respon successivament que és el primer cop que ho intenta, que no li vol explicar al pare perquè faria un disbarat i que no el poden fer fora perquè han invertit les mensualitats avançades en eixugar la hipoteca. En sentir que les veus s'acosten es tanca a l'habitació. Farà veure que no ha sentit res. A la caseta, imitant la realitat, les dues dones s'instal·len al menjador. Ara des de dins de l'habitació ja no pot seguir el diàleg, però sembla que la tieta consola la mare, que de tant en tant somica. No sap què passa, però li sembla que una mica

de distracció ajudarà i passeja en Gàndulf per sobre del respall del sofà. Immediatament la tieta escridassa el gat i quan les veus s'apaguen sent passes que puguen Per l'escala. S'afanya a posar la tieta a la seva habitació amb un regal a les mans. La tieta entra amb les mans buides —tampoc ha funcionat— i l'abraça. Quan se separen, la dona es fixa en la caseta, primer en en Gàndulf, encara al sofà, i després

en ella mateixa. Li dedica un somriure de complicitat i li diu: “Em temo que si hi ha consanguinitat no funciona.” De sobte, la seva expressió s'endureix i s'acosta a la finestra. Ell la segueix i, apartant les cortines discretament, observen l'usurpador sortir de l'estudi vestit per anar a córrer. “No m'agrada aquest home”, confessa ell. “A mi tampoc”, coincideix la tieta.

El seu pare i el seu germà tornen just a temps per dinar plegats. Durant l'àpat, la mare i la tieta fan com si res. Després de les postres, ell s'excusa cap a la seva habi-

tació i reproduceix l'escena a la caseta, tots junts al voltant de la taula. Li agrada molt quan tota la família és a casa. Llàstima que la tieta s'emporti en Gàndulf, ara que tenia una distracció nova. Potser podria fer-lo amagar i així la tieta no se'l podria endur. Pensant això s'adona que en Gàndulf no és ni a la caseta ni a la capsa. Mentre el busca per l'habitació, el criden perquè baixi a acomiadar-se. La tieta és al rebedor,

calçada i amb el gat d'angora blanc i mandrós dins la bossa de transport, repartint abraçades. La penúltima per a la mare, a qui li diu sense que els altres la sentin que tot anirà bé, que ho ha vist. L'última per a ell, i mentre li cenyeix la cintura li xiuxiueja que ara que no tindrà en Gàndulf s'entretengui amb el que clandestinament li fica a la butxaca. Abans de tancar la porta darrere seu, i sense que ningú se n'adoni, la tieta li mostra que té la figureta d'en Gàndulf i li pica l'ullet. Ell corre impacient escales amunt per

descobrir que a la butxaca hi té una capseta lligada amb un cordill, el deslliga i l'obre. El contingut el deixa desorientat: és la figureta d'un home amb els anells olímpics dibuixats a la samarreta. No entén perquè la tieta li ha regalat la figureta de l'usurpador si sap que el detesta. Decebut i enfadat, talla un tros del cordill i en lliga un extrem al coll de la figureta i l'altre al sostre de l'estudi. Li han passat les ganes de jugar amb la caseta, prefereix mirar la tele avui, i baixa les escales preguntant-se què deu voler dir *consanguinitat*. ●

Homs
interiorisme
COINES I BANYS

Av. J. Roca Sudrez Lloas, 43 Tarr. 1
Tel. 93 540 37 69
www.materialshoms.com

SAFETYKIDS
seguretat infantil per a piscines

C/ Doctor Faus, 28 - 08328 Alella
640 305 182 - info@safetykids.es www.safetykids.es

RESTAURANT
1789

www.restaurante1789.com

Rbla. Angel Guimerà, 1
08328 - ALELLA (Barcelona)
Tel. 93 555 34 55
1789@restaurante1789.com

SERVIFIBAL, S.L.

PESATGE - ETIQUETATGE - SOFTWARE
DIBAL

Exposició i vendes: Dr. Corbera, 8 Alella
www.servifibal.cat

ESPAI DE PSICOLOGIA
—
INFANT · ADOLESCENT
PARELLA · FAMÍLIA

T. 606 42 52 22
www.espaialella.com · info@espaialella.com

**SOM CREADORS
DE FÓRMULES.SOM
ECO-CONSCIENTS.
SOM TRANSPARENTS.SOM**

david...david
petruquerias

I.C.O.N.

La Magrana
C. Santa Madrona 6
08328 Alella
marianavaleri6@gmail.com
M. 625 899 060
Tel. 93 555 69 70

ness

BRANDING
PACKAGING
WEB
EVENTS

www.nessalella.net
sroca@nessalella.net

FAMÍLIA PUJOL-BUSQUETS
ALTA ALELLA AA CELLER DE L'AUS

VISITANS!
Enoturisme personalitzat

+34 628 624 182
visita@altaalella.wine

www.altaalella.wine @ f t @altaalella
Camí baix de Tiana s/n · 08328 Alella, Barcelona

WINEinMODERATION
BLEGIR | COMPARTIR | GUIDAR

Músics en Residència. Els joves opinen

Els músics júnior que van participar en l'edició d'enguany del festival valoren i agraeixen l'experiència

Els músics júnior de l'edició 2023 dels Músics en Residència.

FINA SOLER

Després de l'èxit, un cop més, del Festival de Músics en Residència que celebrem a Alella des de ja fa tretze anys, ens fa il·lusió de destacar-ne un tret diferencial que té lloc ja des de les primeres edicions: la participació de músics júnior, és a dir, estudiants destacats per la seva qualitat, alguns ja en nivell de màster i d'altres encara no, però sí amb qualitats més que prometedores.

A la tretzena edició, la d'enguany, hi han participat setze músics: onze sèniors i cinc júnior. Tres dels sèniors que hi han intervingut havien participat en el festival com a júnior fa deu anys; això no és només engrescador, sinó també gratificant, perquè

confirma positivament la tasca d'aprenentatge que han volgut desenvolupar els directors artístics del festival des del principi. Un aprenentatge, però, que no té lloc en classes magistrals ni en cursos intensius, com és habitual en les estades pedagògiques musicals que proliferen arreu del món, sinó que deriva precisament de la participació dels júnior en la preparació, l'estudi i el muntatge de cadascuna de les peces al costat dels músics professionals. És, doncs, una tasca pedagògica i, principalment, d'experimentació i de pràctica des de tots els angles de la música; i també de convivència i amistat.

Aquest preàmbul ens serveix per posar negre sobre blanc les opinions que hem de-

manat als cinc júnior que han estat amb nosaltres aquest estiu passat. Heus aquí les seves opinions.

1. NEUS CAMPS, contrabaix júnior

Sempre és una oportunitat molt especial, la de poder conèixer i compartir espais amb persones que admires. Participar en aquest festival m'ha permès conèixer-hi durant uns dies i treballar-hi compartint idees com a iguals, i ha estat realment una experiència única. Formar part de Músics en Residència com a músic júnior ha estat com el sorgiment d'un brollador d'inspiració que ja sempre més duré amb mi. No és només el gaudi de fer música de tanta qualitat amb

persones tan humanament riques, sinó també la quantitat de noves idees i sensacions que en recullis.

D'altra banda, les ganes de poder-hi contribuir actuen inconscientment com a empena per buscar el millor que puguis aportar en cada moment. És un motor de motivació i millora molt difícil de desenvolupar, però és exactament el que es dona en cada assaig del festival.

He parlat només de les conseqüències més purament artístiques, però tot això no es podria desenvolupar si no s'envoltés d'un ambient tan agradable com és el marc que Alella proporciona. He sentit que tothom qui s'hi involucra ho fa per un amor i un respecte a la música tan gran com el nostre, la qual cosa dona encara més valor i impuls al que fem.

Així doncs, em sento profundament agraïda per tot el que m'enduc amb mi d'aquesta experiència. Músics en Residència és un festival amb una ànima única i especialment viva, i poder-hi contribuir com a músic júnior ha estat un regal.

2. ANDREA GARCÍA, violí júnior

Aquesta setmana a Alella ha estat una experiència inoblidable. Tocar al costat de músics professionals d'un nivell tan alt, referents del nostre país, és tot un privilegi que ens anima, els joves, a continuar aprenent i creixent perquè en un futur puguem tenir experiències com aquesta molt més sovint i que la nostra passió pugui arribar a esdevenir la nostra feina i el dia a dia.

No sé quines són les millors paraules per descriure aquests dies, però felicitat, músics increïbles plens d'energia i entrega, molta música de cambra de qualitat –de la de respirar junts de veritat–, així com un agraïment d'aquells que inflen el cor per dins, serien potser una bona manera de començar.

Ha estat una setmana molt enriquidora, no només en termes musicals, sinó també en l'àmbit personal.

Conèixer tots aquests músics de prop –tots d'una gran humilitat, amb molt de respecte per la feina que fan i pels companys, amb ganes de fer-ho sonar tot tan bé com sigui possible i de gaudir de la música al màxim, i que tracten els júnior com un músic professional més– és un regal molt gran que crec que ens ha omplert a tots molt.

A més, estar allotjada en cases del poble ha estat per mi molt especial. M'he sentit com a casa des del primer moment, esmorzant en família als matins i saludant a les nits com qui arriba a casa i saluda els pares, els tiets o els avis després d'un dia llarg treballant i estudiant.

També m'emporto del festival tots els assajos que he pogut escoltar del repertori

on no tocava i tot el públic que hem tingut escoltant atentament les peces on jo era a l'escenari assajant.

És màgic veure com en uns dies les obres van millorant fins a arribar al concert, veure-les a trossets i anar entenent tot l'engranatge que ha fet que els dos concerts tinguessin una energia tan bonica, la qual, espero, va arribar a connectar amb el públic.

Només puc donar les gràcies per aquesta setmana tan intensa i agrair la confiança en nosaltres i el suport que se'ns ha donat als cinc joves músics júnior que hem participat en aquesta edició.

Tant de bo poder aturar una mica el temps i allargar indefinidament aquesta experiència! Per la música, la companyia, la tranquil·litat, les estones en família i un etcètera prou llarg: és una alegria i una sort poder explicar que he format part d'aquest projecte. Espero i confio que Alella podrà seguir gaudint d'aquest festival per molts més anys! Llarga vida a Músics en Residència i a cadascuna de les persones que el fan possible.

Gràcies i més gràcies.

3. NICOLÁS TEIXEIRO, clarinet júnior

El *feedback* que puc donar és que tot ha estat molt bé, al festival! En termes musicals, per mi ha estat realment molt enriquidor poder tocar amb gent tan bona: n'he après moltíssim i després d'aquesta setmana vaig marxar d'Alella carregat d'idees. Crec que per als músics joves, ser a prop de gent tan

experimentada i amb tants coneixements sempre és molt positiu.

Les altres coses que implica el festival en termes organitzatius també van estar molt bé. La Rosa Maria i en Francesc, que m'acollien a casa seva, van ser molt agradables i hospitalaris i va ser un veritable plaer estar amb ells!

La resta de qüestions organitzatives –dinars, sopars, etc.– van estar també molt bé!

4. SANDRA RAMON, trompa júnior

Estic molt agraïda d'aquests dies: haver-los passat amb gent que en certa manera admiro i amb la qual veia impossible poder tocar alguna vegada junts ha estat una de les millors experiències de la meua vida, i tant de bo ho pugui tornar a repetir! A més, l'organització del festival ha estat impecable i l'hospitalitat dels habitants del poble, insuperable. Ha estat fantàstic!

5. ELENA CALVO, viola júnior

Alella et captiva per la bellesa, la gent, la naturalesa. A mi, per descomptat, em va captivar només d'arribar-hi.

Estic molt agraïda d'haver participat en aquest festival. Tant l'allotjament –on el tracte ha estat molt proper i acollidor– com els assajos, amb gent molt musical i creativa, han estat molt enriquidors per continuar creixent i aprenent cada dia una mica més de nosaltres mateixos i de la música.

Oi que és bonic i engrescador? Endavant per aquest camí! ●

Foto divertida dels Músics en Residència, a l'Espai d'Arts Escèniques.

JORDI PARRÍS

ENTITATS D'ALELLA:

Fundació Santa Clara

Entrevistem a **Juan Mario Viayna**, que és el president del patronat, i la **Mireia Arch**, que és la directora de l'entitat

Juan Mario Viayna i Mireia Arch, a la porta de la seu de la fundació.

OSCAR PALLARÉS

JOAN ROSSELLÓ

La Fundació Santa Clara és una entitat d'iniciativa social i sense ànim de lucre. El col·lectiu que atén són persones majors d'edat que necessiten suport per desenvolupar-se de manera autònoma, ja sigui a causa d'una discapacitat intel·lectual o d'un deteriorament cognitiu propi de l'envel·liment. L'objectiu principal és vetllar per a la protecció dels seus drets i potenciar

les seves capacitats en tots els àmbits, a fi d'aconseguir la màxima qualitat de vida per a la persona.

La Fundació Santa Clara va néixer al principi de l'any 2003, promoguda per la Fundació Sant Francesc d'Assís, quan aquesta última va detectar la necessitat de protegir les persones amb discapacitats sense possibles familiars que poguessin proveir-los del suport que requereixen per

desenvolupar-se en la vida diària. El 2023, la Fundació Santa Clara celebra el vintè aniversari.

Avui entrevistem Juan Mario Viayna, que és el president del patronat, i la Mireia Arch, que és la directora de l'entitat. En Juan té setanta-nou anys, és del Masnou, és casat i té dos fills i cinc nets. És enginyer industrial i farmacèutic. Ha treballat de consultor, posteriorment a la banca i finalment de farmacèutic. Va formar part del patronat de Sant Francesc d'Assís durant deu anys i va passar a la Fundació Santa Clara en el moment de la seva creació. La Mireia té quaranta-cinc anys, viu a Teià i és soltera i sense fills. Està formada en treball social a la Universitat de Barcelona. A part de ser directora de Fundació Santa Clara, on fa vint anys que treballa, forma part de la Coordinadora Tutelar, que aglutina vint-i-tres entitats com aquesta i fa un any que és al comitè d'ètica assistencial de la Fundació Sant Francesc d'Assís i també col·labora amb Alella Poble Cuidador i Radars.

Quina és la relació que manteniu amb la Fundació Sant Francesc d'Assís?

La Fundació Sant Francesc d'Assís va ser la fundadora de la Fundació Santa Clara, però som una entitat totalment autònoma. Actualment, col·laborem en casos que necessiten mesures d'assistència per discapacitat intel·lectual o deteriorament cognitiu en els seus centres (Hortènsies, Can Torras, Montseny) quan se'ns requereix. També participem en el comitè d'ètica assistencial i hem creat una sinergia en l'àmbit de la formació.

SANTA CLARA TÉ UNA EXPERIÈNCIA DE VINT ANYS DONANT SUPORT A LES PERSONES I ACOMPANYANT-LES EN EL SEU PROJECTE VITAL, DES DEL RESPECTE

A quantes persones doneu suport, de quines poblacions i com tenen accés al vostre suport?

Ara mateix donem suport a 115 persones. Són persones grans, o de qualsevol edat, que necessiten ajuda per les seves característiques cognitives. Abastem el Barcelonès Nord (Sant Adrià, Santa Coloma, Badalona) i tot el Maresme. Respecte a com aquestes persones amb certs graus de discapacitat tenen accés al nostre suport per prendre decisions o per al seu desenvolupament personal, ens agradaria

estendre'ns en l'explicació perquè des del 3 de setembre de 2021 hi ha hagut uns canvis molt positius i substancials que voldríem que arribessin als lectors per si els poden ser d'utilitat:

1. Abans, el jutge nomenava un tutor que decidia en nom de la persona amb disca-

"EN AQUEST MOMENT SOM UN EQUIP DE DEU PROFESSIONALS DISTRIBUÏTS EN L'ÀREA SOCIAL, ÀREA ADMINISTRATIVA ECONÒMICA I ÀREA JURÍDICA"

pacitat. Ara, la persona decideix quins suports vol tenir i el jutge respecta la voluntat de la persona. El jutge només hi intervé si la persona no pot expressar què vol.

2. Abans hi havia diferents figures de protecció: tutela (tutor), curatela (curador) i pàtria potestat prorrogada (pares). Ara aquestes figures de protecció ja no existeixen i només hi ha una figura de protecció que es diu assistència (assistent). Alerta! No heu de confondre aquest tipus d'assistent amb altres tipus d'assistent. Per exemple:

- Assistent personal: dona suport en la higiene i les tasques domèstiques.
- Assistent social: dona ajudes de serveis socials.

3. Abans, només podíeu demanar un assistent a través d'un judici. Ara també pots demanar-ne un a través d'un notari. S'han de seguir quatre passos:

- Triar un notari.
- Escriure el pla de suports amb l'ajuda del notari. S'ha de concretar:

- en quins actes necessita suport
 - qui vol que li doni aquest suport
 - com vol rebre el suport
 - mesures de control per evitar abusos
 - cada quant vol revisar els seus suports
- El notari inscriurà el pla de suports com a escriptura pública en dos registres: el registre civil i el registre de nomenaments no testamentaris de suports a la capacitat jurídica.

–Si el notari sospita que la persona no entén què signa pot cancel·lar el procés. En aquest cas, la persona haurà d'anar al jutge per demanar assistent.

Evidentment, el que hem exposat és una petita part de les característiques de la nova llei. Si cal més informació, només s'ha d'entrar a internet i posar al cercador: "Guia per entendre les noves lleis sobre capacitat jurídica." Sortirà l'enllaç per poder llegir la guia completa.

Amb quin equip compteu per desenvolupar la vostra tasca?

En aquest moment som un equip de deu professionals distribuïts en l'àrea social (educadors socials i integradors socials), àrea administrativa econòmica i àrea jurídica. A mesura que creix el nombre de persones a les quals donem suport, creixem en el nombre de professionals. A més, tenim el patronat, format per set persones.

De quina manera aconsegiu el finançament per cobrir les despeses de la fundació?

Fonamentalment, els nostres ingressos provenen de la Generalitat. Podríem dir que hi ha un 5% de donacions de particulars i també tenim algunes subvencions de l'Ajuntament d'Alella i de la Diputació de Barcelona, però destinades a projectes com voluntariat, celebració d'esdeveniments, difusió, etc.

En relació amb la Generalitat, una vegada establert el suport que necessita la persona, es presenta la documentació amb la petició i, un cop acceptada, és la Generalitat mateix qui es fa càrrec de les despeses. Sortosament, hem passat de rebre subvencions de la Generalitat a establir un concert, que és d'obligat compliment, la qual cosa ens dona seguretat.

Quins projectes de futur té la fundació?

Un dels projectes és el de formació i divulgació de la nova llei i les noves situacions. També tenim un projecte de voluntariat per visitar les persones que reben la nostra assistència, el de trobar solucions Per als usuaris amb més dificultats econòmiques i, permanentment, el d'optimització i millora de l'eficàcia.

Com considereu que és la relació de la fundació amb la població d'Alella en general?

Per part de l'Ajuntament hem de dir que ens dona suport en els actes de divulgació i formació, participant en el muntatge i cedint-nos espais i material.

En relació amb els alellencs i les alellencs, ens agradaria aconseguir que coneguessin no sols la nostra existència, sinó també quina és la nostra tasca i funció, per si els podem ser d'ajuda.

Voleu afegir alguna cosa més?

Voldríem ressaltar el nostre arrelament al poble. La implicació remarcable i valorable dels nostres professionals i la gran voluntat que tenim d'involucrar la mateixa persona i les seves famílies a l'hora de prendre decisions que els afectin. ●

Representació teatral Alella contra el gabatx (1959)

Alella contra el gabatx

Drama en tres actes y quatre cuadros basat en unes notes històriques fetes per el Rv. JOSEP RUICH, Economo d'Alella durant la invasió Francesa

L'acció a Alella en el mes d'Abril de 1809*

Escena de l'apoteosi final amb tot el poble reunit a la Plaça.

IMMA ANDINYAC I GRÍFOL

Alella contra el gabaix és el títol de l'obra de teatre que es va representar a Alella l'any 1959 amb motiu de la commemoració del cinquè centenari de la primera pedra (1459-1959) de l'actual església d'Alella. La direcció de l'obra va anar a càrrec de Joan Andinyac i Soler (1921-2015), segons el text de Salvador Artés i Llovet, escrit expressament per a l'ocasió a partir d'una refosa de les notes històriques de l'economista d'Alella durant la invasió francesa. Durant tot l'any 1959 va

ser festa grossa al poble d'Alella perquè, a més de les tres representacions de l'obra de teatre *Alella contra el gabaix*, es van celebrar diversos actes religiosos, socials i festius. A més, va aparèixer la primera edició del llibre *Notes històriques de la parròquia de Sant Feliu d'Alella*, escrit per Lluís Galera Isern i Salvador Artés i Llovet. La representació de l'obra *Alella contra el gabaix* va significar un gran esdeveniment per a la gent d'Alella. Va ser un esclat de participació, tant d'actors i col·laboradors com de públic que, avui,

més de seixanta anys després, fa que recordem i compartim aquelles anècdotes amb vertadera emoció.

El que em va moure a escriure aquestes memòries va ser la necessitat de deixar testimoni de les experiències viscudes en el període de la meua infantesa a Alella i dels records que encara guardo d'haver vist el meu pare, en Joan Andinyac, com a director de teatre del Centre Moral en els assajos i representacions de l'obra *Alella contra el gabaix*.

El punt de partida per evocar aquests records i donar-los veracitat és el material de què dispo: un lligall mecanoscrit del text íntegre de l'obra, amb anotacions escrites a mà per a l'apuntador; dos dibuixos prototipus a escala 1:20 per als decorats; i alguna de les fotografies del dia de l'estrena teatral.

El mecanoscrit

Es tracta de tres lligalls grapats que es corresponen als tres actes de l'obra *Alella contra el gabaix*. El text és escrit a màquina en un català literari prefabrià amb canvis de línia com si es tractés d'escriptura en vers. Com s'ha dit més amunt, és l'exemplar per a l'apuntadora, i les notes afegides a mà ens diuen moltes coses de les esmenes i canvis que sorgien durant els assajos, com els subratllats d'èmfasi o els paràgrafs que es va decidir de suprimir a darrera hora. En el full de repartiment dels personatges, hi ha anotat a llapis, al costat de cadascun, el nom de l'actor que el va interpretar. És curiós que, a l'hora de donar nom als personatges de

*Text íntegre de la portada del lligall original de l'obra de teatre.

CEDIDES

Lari (Joan Andinyac) escolta el relat dels nens. Enfrontament cos a cos entre l'Esteve i l'espia francès. Esbós original per al decorat de la Plaça. Aquarel·la de Joaquim Noguera.

l'obra, hi ha predilecció per utilitzar cognoms comuns d'alellencs de l'època.

L'argument o sinopsi

Alella contra el gabaix és un drama èpic ambientat en el poble d'Alella durant la guerra del Francès. Una columna de soldats francesos provinents de Barcelona marxa en direcció a Girona i ha de passar pel poble d'Alella. L'Esteve està enamorat de la Rosina, però no és correspost perquè la Rosina estima en Feliu. L'Esteve, humiliat en el seu orgull, fa tractes amb un espia afrancesat per endur-se la Rosina aprofitant el pas dels soldats pel poble. L'Esteve s'ho repensa i creu que fer tractes amb l'enemic pot comportar la destrucció del poble, per la qual cosa decideix enfrontar-se a l'espia en una baralla cos a cos. Mentrestant, el poble s'organitza sota les ordres d'en Grífol per barrar les portes al francès. L'enfrontament entre els dos bàndols té lloc fora d'escena. Finalment, els valents alellencs tornen vencedors i el poble ho celebra amb visques.

Es tracta d'un drama èpic que relata com s'uneix un poble per defensar la seva pau i les llibertats davant una amenaça externa. Els protagonistes expressen les fidelitats i les contradiccions i, com en totes les bones històries, finalment triomfa la bondat, l'honestedat i l'amor.

Ressenya de l'obra

Salvador Artés va construir un text literari d'un gran mèrit narratiu i molt ben documentat. La refosa de textos de l'"Economo d'Alella durant la invasió francesa" amb la història de Catalunya i local d'Alella dona consistència a l'obra. Cal llegir sempre el text en clau del moment social i històric en què va ser escrit. El valor de l'obra, al meu parer, és haver sabut identificar uns fets històrics del passat que pertorben la pertinença i el benestar d'un poble i el temor a la repetició cíclica d'aquesta amenaça. És

remarcable com la cohesió dels vilatans tranquil·litza la vida quotidiana. En l'obra, hi són presents els valors atemporals de la lluita del bé sobre el mal, el respecte generacional, les tradicions, l'empenta dels joves que desafien els costums i, finalment, el triomf de l'amor. Els nens també hi tenen un paper important, són continguts i respectuosos. Aquells nens han estat persones de bé que han sabut transmetre aquell sentiment de poble als seus fills i nets d'avui.

Recentment, he tornat a rellegir l'obra tota sencera i la lectura m'ha resultat trepidant des del principi fins al final.

L'obra és classificada com a gènere dramàtic, però llegida amb clau d'avui i pensant en els fets passats m'atreveria a dir que s'ha convertit en gènere èpic i els seus personatges són patrimoni d'Alella.

Tres actes i dos decorats

Alella contra el gabaix s'estructura en tres actes i quatre quadres. Per al desenvolupament de l'obra es van dissenyar i construir un total de dos decorats, que reproduïen fidelment la plaça d'Alella i la Creu de Pedra. Per a l'escena que representa els baixos d'una casa de pagès rica es va afegir, al decorat de la plaça, una bambolina d'ambientació.

Els prototipus per als dos decorats de fons, els va realitzar l'insigne pintor d'Alella Joaquim Noguera Colomer i, per sort, els conservo en perfecte estat. Els decorats a escala real es van realitzar als tallers dels escenògrafs Germans Salvador a Barcelona.

El dibuix per al decorat de la plaça d'Alella està vist des de l'empedrat del Marxant, al fons l'església de Sant Feliu, a la dreta les cases de la plaça i, al mig, la font. Si bé el dibuix reproduïx la plaça segons devia ser l'any 1809, aquest decorat presenta alguns anacronismes, llicència obligada segons la memòria col·lectiva que ha construït en el seu imagi-

nari generacional els elements que singularitzen la plaça d'Alella i que avui no es podria entendre si faltessin. Es tracta de canvis paisatgístics que es van produir en dates posteriors als esdeveniments de la guerra del Francès, com per exemple les campanes de les "mitges taronges" o el pont sobre el carreró que hi havia entre l'església i la rectoria, ocupat avui per la capella del Santíssim.

Pel que fa al dibuix per al decorat de la Creu de Pedra, el punt de vista és des del turó mirant cap a mar, just en l'encreuament de camins que condueixen al poble d'Alella. La fita és la Creu de Pedra, a la dreta un garrofer i, al fons, un petit turó amb una pineda que s'endinsa fins a tocar de mar. A l'esquerra s'albiren les primeres cases del poble d'Alella, una de les quals amb una torre de guaita.

Les fotografies

Les fotografies que ha conservat el meu pare sobre aquesta obra de teatre porten al revers el segell d'autoria del fotògraf Antoni Perich, que tenia el laboratori al seu domicili del carrer del Mig.

Per acabar

Voldria destacar dues escenes de l'obra *Alella contra el gabaix* que van colpir profundament els espectadors. La primera té lloc en l'encreuament de camins de la Creu de Pedra, on l'atenció se centra dramàticament en l'enfrontament cos a cos entre l'Esteve (Francesc Figueras, en Quico "de la casa de fusta") i en Vila (Jordi Andinach). La segona és l'emotiva escena de l'apoteosi final, en què tot el poble s'ha reunit a la plaça d'Alella, entre els quals hi ha Artur Sunyé (l'ecònom, vestit de capellà), Eudald Serra (Feliu, amb camisa blanca i armilla) i Josep Godàs (Pau, vestit tot de vellut, armilla, americana i barretina). En Pau (Josep Godàs) comunica a tots els presents que el francès ha estat vençut. L'escena acaba amb visques. ●

CERTIFICATS PROFESSIONALS

Una porta
oberta
al teu
nou futur.

Àlex,
19 anys.
Tècnica
de suport
informàtic

Els certificats professionals són una oferta formativa pràctica disponible allarg de l'any i que obren les portes al mercat laboral. Són una titulació oficial amb què podràs trobar feina, reinventar-te, completar la teva formació...

fp.gencat.cat

 Generalitat
de Catalunya

sempre
endavant

Antònia de Gràcia Figueras

Presidenta del Casal

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

L'Antònia de Gràcia és alellenca filla i neta d'alellencs; nascuda a can Sors, de família per part de mare amb avis i besavis que van ser masovers de can Magarola i can Jonch; per part de pare, l'avi era de Barcelona i l'àvia, de Cuenca, però també van fer de masovers a Alella, primer a cal Vegetalí, i després a Can Poch i a can Sopes (o can Comellas).

L'Antònia va anar a les escoles Fabra i encara va viure-les com a escola unitària, amb *doña* Pilar com a mestra de les noies, a final dels anys seixanta. Des de ben jove va anar combinant la feina amb els estudis: «Sempre he estat treballant, i vaig anar estudiant a poc a poc; en aquella època sortíem de l'escola amb el certificat d'estudis primaris; després em vaig treure el graduat escolar a Badalona, i vaig fer FP a Barcelona per treballar en llars d'infants; i d'aquí finalment vaig anar a l'autònoma a estudiar Magisteri», explica. La seva primera feina va ser de telefonista, amb l'Antònieta, la Montserrat Barnils i la Rosa Vila; després va estar molts anys fent de cangur amb els fills de la Tere Arenas i en Joaquim Julià. Ells van ser els que la van motivar per seguir estudiant, fins que, el 1987, quan es va obrir l'escola bressol El Campanar, va començar a treballar-hi. El 2001 va obtenir una plaça a l'Escola Bressol Municipal de Cabrils i, finalment, el 2007 es va apuntar a les llistes d'interinatge d'Ensenyament i des d'aleshores ha anat d'escola en escola sempre pel Maresme, i sempre en classes del cicle d'Infantil, amb els més petits. Actualment és mestra a Montgat en el seu darrer any laboral.

Els canvis que ha viscut l'exercici de la seva professió fan que ara, quan li falten uns mesos per jubilar-se, estigui contenta de poder plegar: «Han passat els anys i he vist el canvi a nivell laboral; últimament tot són papers i la intervenció a l'aula és poca; també han canviat molt les actituds i el comportament de les criatures, i ara costa més tenir pares col·laboradors: les famílies treballen i disposen de menys temps. I ara a les escoles hi ha molta documentació, permisos... s'ha burocratitzat tot molt», explica, i remata: «Són coses que, com a mestra, no motiven gaire; i com més gran et fas, físicament tampoc no tens la mateixa vitalitat: estant amb nens, arriba una edat en què tot cansa molt més... Tot plegat fa que et costi seguir. La veritat és que ja vull acabar, ja n'hi ha prou».

Malgrat aquest cansament laboral, ja es veu que tractar amb criatures li agrada des de ben jove. A Alella, en la dècada dels vuitanta va ser monitora de l'esplai Gresca uns quants anys, en l'època en què aquest es feia allà on ara hi ha la pista d'atletisme; i, amb aquesta experiència a la motxilla i aprofitant la inèrcia i els contactes, va organitzar el primer casal d'estiu que es va fer al poble: «Amb la Sara Milian i alguns nanos dels que estaven a l'esplai fent de monitors, vam muntar el casal d'estiu al juliol; el fèiem a les Fabra, a la part de baix». Després va embolicar-se, ja als noranta, amb la posada en marxa del Col·lectiu de Joves, amb en Jordi Millà i la Montse Faura. «Va ser una època bastant agitada», diu.

El compromís amb el poble la va portar a ser regidora durant les alcaldies de Salvador Artés i la primera d'Andreu Francisco,

entre els anys 1999 i 2006. «Jo portava Cultura i Festes, amb molt pocs recursos a nivell administratiu i, sobretot, de personal; hi havia només dues tècniques: l'Anna Aguiló i la Núria Sala», explica: «En aquella època el Casal organitzava moltes de les festes que més tard va acabar assumint l'Ajuntament: la Festa de la Verema, la Cavalcada de Reis, Carnestoltes... Des de l'Ajuntament hi havia feina de coordinació, subvencions, etcètera, però l'organització era del Casal».

El primer contacte de l'Antònia de Gràcia amb l'entitat que ara presideix va ser a través del grup de teatre, ja que aquesta és una de les seves aficions; hi participava ja de petita —va fer de fura als Pastorets amb nou anys— i recorda que el 1977 va tenir un accident de moto anant al Masnou a penjar cartells d'una obra. A la direcció de l'entitat hi va entrar l'any 2021, i a la presidència hi va arribar sense voler-ho: «En Toni Mayol em va trucar que necessitava gent per renovar la Junta; jo li vaig donar tot el suport, però no volia estar al davant. Però, malauradament, el Toni ens va deixar;

jo era vicepresidenta, i en la reunió que vam fer de junta no sortia ningú, i vaig dir "ja ho agafo jo", i així ens vam embolicar a tirar endavant el casal amb la junta actual». Aquest relleu el va prendre, a més, amb la perspectiva de celebrar immediatament el cinquantè aniversari de l'entitat. «Cinquanta anys d'una entitat és força important», diu, i fa una mica d'història: «El Casal va néixer quan el Centre Moral i la Constància van plegar, i Alella es quedava una mica orfe; i va haver-hi una colla de gent que van fer un esforç, van treballar de valent, posant-hi hores i material propi sense cobrar, per aixecar el Casal. Sense ells i la tasca que van fer durant tots aquells anys, en què l'administració no tenia un espai ni recur-

sos... Sense el Casal, moltes coses no s'haurien fet a Alella. Per això era important fer el reconeixement a les persones que hi han anat posant el seu granet de sorra. Això ens va animar... i ha sigut esgotador», diu, «perquè anem fent dia a dia i dediquem moltes hores a pensar què podem fer perquè el Casal tingui més visibilitat, que la gent el conegui, que hi hagi socis nous».

Amb la perspectiva de la jubilació imminent, l'Antònia no aspira a dedicar més temps encara al Casal, sinó a deixar la presidència de l'entitat així que hi hagi un relleu que pugui tirar endavant. Mentre això no passi, continua amb la confiança que «a Alella hi ha gent culturalment preparada, amb bona base per fer coses amb gust i que funcionin». Per més endavant, voldria poder anar més al seu aire: «Si al poble hi ha alguna cosa que m'entusiasmi o m'hi senti identificada, potser sí que m'hi implicaré, hi col·laboraré; però iniciar o liderar qualsevol cosa nova, ho dubto: no vull la responsabilitat, l'estress...» En l'àmbit personal, també es planteja gaudir del temps disponible: «Fa molts anys vaig començar a estudiar Psicopedagogia; després vaig entrar en política i vaig dir que continuaria quan em jubilés... però ara tinc clar que no: vull fer coses més lúdiques, disposar de temps per anar al teatre, al cinema, etcètera, i fer viatges d'aquests que sempre vas deixant per més endavant (la Patagònia serà el meu regal de jubilació), que la vida és curta i s'ha d'aprofitar!» ●

L'Antònia de Gràcia ha estat sempre vinculada al món de les criatures i el jovent, i també al de les festes populars i la cultura. A principis dels 2000 va ser regidora d'aquesta àrea durant set anys i, ara que és a punt de jubilar-se de mestra, ha agafat el relleu al capdavant del Casal d'Alella, una entitat que ha estat pionera al poble en aquest àmbit.

El nen que somiava amb les estrelles

Isidre Pòlit i Buixareu, físic i astrònom alellenc

Acte de nomenament de fill preclar d'Alella l'agost de 1948.

ARXIU NACIONAL DE CATALUNYA - BRANGULÍ FOTÒGRAFS.

RAMON ANGLADA

“A darrers del segle passat [en referència al segle XIX, perquè el text va ser escrit al segle XX], els alellencs es fixaven de vegades en un xicot humil i entenimentat que tenia una gran afeció pels llibres. Portava pantalons de vellut i espartenyas; es llevava de bon matí i per la dreuera empenia el camí cap a la veïna ciutat de Badalona,

amb el mateix delit que ho feia, pocs anys abans, de casa seva, a l'escola del poble. La veritat és que ningú, a excepció dels seus mestres, no sabia gaire d'aquell noi. I, no obstant, eixerit, en el sentit més literal i complet de la paraula, d'ell res no sorprenia... fins i tot que un dia l'hi agafés la dèria de l'astronomia.” D'aquesta manera descriu el jove Pòlit l'article “Un savi

alellenc” de Josep Maria Casals a la revista *Alella* dels anys 1970.

Nascut el 31 de desembre del 1880, fill de Jacint Pòlit i Carme Boixareu, passaria la infantesa a la Gaietana, on els seus pares eren els masovers. Mentre el pare s'encarregava de la direcció del conreu de les terres, horta i vinya, la feina femenina se centrava a la gran casa que sempre

havia d'estar a punt per a l'arribada dels senyors. A l'article de Casals se'ns descriu un jove Pòlit vestit amb "pantalons de vellut i espartenyas", cosa que remarcava els seus orígens humils. A finals del segle XIX i fins ben entrat el XX, la roba era un dels elements que identificava la classe social. De fet, diverses cròniques de viatgers de l'època descriuen Alella com una petita vila agrícola de pagesos amb roba espartacada i espartenyas.

Un cop acabada l'etapa de formació bàsica, l'Isidre començaria els estudis de batxiller a Badalona, on ja només arribaven els estudiants més avançats. La memòria popular li atribueix la frase: "De minyó, en retornar al vespre de Badalona a Alella, de tant contemplar el cel i els estels m'havia enamorat del firmament." L'interès per l'astronomia sembla que hauria nascut en el trajecte diari a peu d'anada i tornada a Badalona si ens refiem del que ens expliquen els avis.

L'Isidre no fou l'únic Pòlit que destacaria. L'Emili, poeta romàntic nascut el 1887, moriria molt jove i la seva obra veuria la llum *post mortem* compilada sencera a l'obra *Vers i prosa*, publicada per un grup d'amics entre els quals es destacaria el dramaturg Joan Puig i Ferrater que, tal com havia promès, en redactaria el pròleg. Emili Pòlit, escriptor i poeta, regentaria també un magatzem de ciment i guix on als vespres un reduït grup d'intel·lectuals es reunien en tertúlia literària. Plàcid Vidal recollia l'anècdota següent: "Com en el magatzem durant el dia s'havien trasbalsat sacs, per molt que s'airegés, per tot el local volava un tel quasi invisible de pols, que entrava fins al nostre departament, i l'amic, que hi estava sempre amb el capell posat, ens deia: 'No us descobriu, no, que s'us embrutaria el cap!' jo aquí no em descobreixo mai, i, amb tot i això, després, quan me trec el barret, quedo com un sant portant corona." L'estiu del 1914. Emili Pòlit marxaria cap al Montseny per gaudir d'aires de muntanya que guarissin la seva malaltia pulmonar sense èxit. El 25 de març de 1915 moriria després d'un cap de setmana enllitat que no li havia permès d'anar cap a Alella un darrer cop.

Astronomia i vocació docent

Llicenciat en ciències físiques i matemàtiques el 1902 i doctorat amb només vint-i-quatre anys, Isidre Pòlit centraria la vida en la tasca docent i la recerca en l'àmbit de l'astronomia. El 1910 iniciaria l'etapa com a professor auxiliar a la Universitat de Barcelona i tres anys més tard es convertiria en catedràtic de matemàtiques i meteorologia a l'Escola Superior d'Agricultura. El

1920 ingressaria a la Reial Acadèmia de Ciències de Barcelona i un any després d'acabada la guerra es convertiria en catedràtic per oposició de física general i experimental. La seva vocació, capacitat didàctica i bonhomia fou destacada per diversos antics alumnes: "*Hombre íntegro en el cumplimiento de sus deberes, todos recuerdan su puntualidad a la primera clase de la Escuela, a las ocho de la mañana, tanto más de apreciar cuanto que muchas veces venía del Observatorio Fabra, después de haber pasado una noche de observaciones astronómicas y descansando pocas horas en un camastro.*"

I és aquí, a l'Observatori Fabra, on portaria a terme bona part de la recerca. L'any 1904 s'hi incorporaria com a primer ajudant tècnic i col·laborador del director, l'astrònom Josep Comas i Solà, centrant les investigacions en cometes i planetes. El 20 de març de 1915, Comas s'havia convertit en el primer astrònom espanyol que va descobrir un asteroide anomenat Hispania. El 28 de novembre de 1929 en descobriria un altre d'una llarga llista que seria batejat amb el nom de 1708 Pòlit, en honor al seu company alellenc.

ISIDRE PÒLIT COMBINARIA AL LLARG DE TOTA LA SEVA VIDA LA RECERCA CIENTÍFICA AMB LA TASCA DOCENT

Isidre Pòlit assoliria el 1921 la categoria d'astrònom i després de la guerra, el 22 de gener de 1941, es convertiria en director de la secció astronòmica de l'observatori. El 17 de novembre de 1941 arribaria el seu torn en la descoberta d'un asteroide que rebria el nom provisional de 1941 WA.

Un alellenc que acabaria dirigint un observatori astronòmic que fou possible gràcies al mecenatge d'uns altres alellencs per títol nobiliari. L'any 1894 s'havia iniciat el projecte, encapçalat per la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, de dotar la ciutat d'aquest equipament que havia de rebre el nom d'Observatori del Tibidabo. La intervenció dels Fabra, marquesos d'Alella, en faria canviar el nom. L'any 1901 arribaria una primera aportació de 250.000 pessetes del primer marquès d'Alella, Camil Fabra i Fontanills, que permetria d'arrencar les obres l'any següent. Ferran Fabra i Puig, segon marquès d'Alella, polític, mecenes i industrial tèxtil, i el seu germà Romà Fabra i Puig, marquès del Masnou, continuarien finançant la construcció de l'observatori, que seria inaugurat el 1904 per un jove

Alfons XIII, rei d'Espanya, que encara no imaginava el seu fosc futur. Amb atemptat inclòs el dia del seu casament amb Victòria Eugènia de Battenberg, íntima amiga de les germanes Fabra i Puig, amb implicacions directes d'un altre alellenc, el pedagog llibertari Francesc Ferrer i Guàrdia. Els primers anys de Pòlit en l'àmbit de docència universitària i recerca astronòmica coincidirien amb un dels moments històrics més convulsos de la història del nostre país, amb la lluita creixent del moviment obrer, l'estiu de foc de la Setmana Tràgica, la repressió política, la dictadura i la *dictablanda*.

I tot acaba on va començar

L'Alella grisa del franquisme viuria dos grans esdeveniments relacionats amb la figura d'Isidre Pòlit. El 2 d'agost de 1948, la corporació local presidida per l'alcalde Joan Ferran, amic d'infantesa, el nomenava fill preclar de la població en un dels actes centrals de la Festa Major de Sant Feliu. Els actes principals consistiren en el descobriment d'una placa commemorativa a la Gaietana, la casa on va néixer i viure part de la infantesa, la constitució de la beca Doctor Pòlit destinada a estudiants alellencs amb poc recursos i l'acte de nomenament de fill preclar i el lliurament del pergami commemoratiu a l'envelat, envoltat d'autoritats i veïns. Aquest moment històric és el que captaren els fotoperiodistes Brangulí en la imatge inèdita que us reproduïm en aquest article. En un proper número de la revista us mostrarem part de la sèrie de fotografies sobre aquest homenatge localitzades a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Tal com destaquen els testimonis contemporanis, el poble quedaria impactat per la mort del científic. El 19 d'octubre de 1958, Isidre Pòlit moria a Barcelona a setanta-vuit anys. L'Ajuntament d'Alella faria seves les darreres voluntats de ser enterrat al cementiri local, ben a prop dels seus familiars. La corporació pagaria el trasllat de les restes mortals i la construcció d'un futur mausoleu que no es va materialitzar fins dotze anys després de la seva mort. L'1 de novembre de 1970, per Tots Sants, les despulles d'Isidre Pòlit foren traslladades al nou panteó en un acte que aplegaria bona part de la població, autoritats polítiques, religioses, antics alumnes i membres de la comunitat acadèmica, encapçalats pel representant del rector de la Universitat de Barcelona.

Pòlit sempre ho va tenir ben clar: "La meva professió té una bellesa que la fa estar per damunt de moltes coses. Mirant constantment el cel, hom s'oblida de les misèries de la Terra." ●

"CASA CENTENÀRIA" CANSALADERIA

Elaboració pròpia
Productes de proximitat

Telèfon i WhatsApp: 93 555 23 42
info@casalibrada.com - www.casalibrada.com
Empedrat del Marxant 5 - Alella

@casalibrada

 Farmàcia
Martínez
Solé

Properes guàrdies:

Gener: Dies 6, 13 i 14
Febrer: Dies 3, 4, 24 i 25

Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com

HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

ARREL

SERVEIS IMMOBILIARIS

Rambla d'Àngel Guimerà, 56 · 93 540 14 65 · www.arrel.com · alella@arrel.com

ANNA PONS ABELLA

Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001

OSTEOPATIA
ALELLA

Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

Cascos, guants, accessoris ...

VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES

Sant Josep de Calassanç, 12 · Tel. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

www.florsjoan.com

comandes@florsjoan.com

Tel 615860822

Flors i plantes a domicili online

Galeries Alella · cl Santa Madrona, 8

Tel. 93 540 27 74

PERRUQUERIA
LIÓTRIC
HOME I DONA

Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

Companyia d'Alella
VINATERIA I TAVERNA

Riera Coma Fosca, 28-30 / Telèfon 93 540 03 41
Riera Principal, 20 / 93 404 69 46
www.varietalis.com

Acció comunitària i preservació biològica al Magdalena Medio de Colòmbia

La nostra experiència com a brigadistes de l'Associació Catalana per la Pau gràcies a una beca de cooperació internacional atorgada per l'Ajuntament d'Alella

La brigada de Colòmbia al turó de Montserrat durant els primers dies coneixent Bogotà.

COMISSIÓ DE COOPERACIÓ

L'estada solidària a Colòmbia, organitzada per l'Associació Catalana per la Pau (l'ACP), ens va permetre, a en Lluís, a mi i a la resta de companyes brigadistes, conèixer una part de la realitat colombiana, de resistència i d'organització, pràcticament inaccessible, i en certa manera àrdua, però d'una bellesa i amb una història de lluita comunitària exemplar. Ens vam assabentar de les beques convocades per l'Ajuntament d'Alella a través de les xarxes socials i de la bústia electrònica de Cooperació del mateix ajuntament. Les beques s'anunciaven a tot el poble. En aquell moment vam pensar que les brigades t'oferien una experiència de cooperació singular i molt atractiva: viu-

re tres setmanes en moviment, braç a braç amb els camperols i camperoles de la zona del Magdalena Medio; cooperant, és a dir, creant lligams entre les diferents cultures, absorbint la realitat i les dificultats que es viuen al terreny atesa la presència de grups armats i l'absència de l'estat colombià en el proveïment d'infraestructura i serveis bàsics; i, finalment, per fer d'altaveu i actuar en conseqüència en la mesura que fos possible.

L'estada a Colòmbia, després de passar un parell de dies a Bogotà, va consistir en tres rutes per diferents zones de la Reserva Campesina del Valle del Río Cimitarra, entre els departaments de Santander, Bolívar i Antioquia. Érem un grup molt acollidor de quatre brigadistes, acompanyades

de l'Asociación Campesina del Valle del Río Cimitarra (ACVC), una organització de caràcter local que treballa amb l'ACP i que vetlla principalment pels interessos de la comunitat camperola en el marc de la defensa pels drets humans i de la lluita per la terra. Durant la primera ruta vam visitar dues *veredas*: Puerto Matilde i La Poza. A Puerto Matilde vam conèixer el projecte de la Bufalera, basat en la producció sostenible i comunitària de búfales, com també uns altres projectes productius derivats de formatge i *panela*. Projectes que miren d'impulsar el que ells anomenen economia solidària i que volen allunyar-se de la producció de cultiu il·lícit i massiva, tot i que encara requereixen suport econòmic i millores en la infraestructura, sobretot elèctrica. També ens vam reunir amb la comunitat de Puerto Matilde, que ens va estar explicant tota la violència patida fins a l'actualitat i com es van organitzar i com s'organitzen encara per defensar els drets humans i la terra. També vam visitar el Parque de la Memoria Viva, una iniciativa dedicada a recordar els "falsos positius", camperols i camperoles assassinats fets passar per guerrillers.

Vam arribar a La Poza amb xalupa. El paisatge era preciós. Hi vam xerrar amb Don Armando i Don Juan sobre la identitat camperola, l'arrelament al terreny i la situació de vulnerabilitat de la població davant la manca de serveis bàsics. També vam aprendre sobre el funcionament de la Junta d'Acció Comunal (JAC) de La Poza, espais on les comunitats es reuneixen mensualment per buscar solucions pròpies a les seves necessitats, davant l'aïllament i la manca de presència de l'estat colombià al territori. També vam visitar-ne l'escola, on se'ns va explicar les dificultats d'escolarització dels nenes i les nenes a regió.

Durant la segona ruta vam tenir el privilegi de participar en el VI Campamento Ecológico, organitzat per l'ACVC, que aquest

Reunió amb la comunitat de la "vereda" de Puerto Matilde i membres de l'ACVC.

Desplaçament en xalupa fent camí cap a la "vereda" de La Poza, acompanyades de Don Mario.

any es feia per la defensa de l'anomenada *línea amarilla*, una aposta de conservació ambiental dins la zona de reserva camperola. Vam resseguir part del Nordeste Antioqueño acompanyats de l'associació i amb un grup d'una trentena de persones, majoritàriament joves universitaris de diferents parts de Colòmbia. Vam passar per les *veredas* de Lejanías, Ojos Claros, Dos Quebradas i Cooperativa, on ens vam reunir amb les comunitats. El recorregut el vam fer a peu, amb caminades llargues i dures, però amb un paisatge meravellós. Des d'Ojos Claros, acompanyats d'una família de la zona, vam caminar un tros de *línea amarilla*. El que vam fer (de fet, era un dels principals objectius del campament ecològic) va ser delimitar i marcar amb pintura groga una franja de selva, una àrea de selva verge, establerta pels mateixos camperols i camperoles durant els anys 1990, que pretén evitar ser intervinguda o explotada. Endinsar-se a la selva va ser tot un repte. La seva densitat i riquesa i la seva immensitat són realment impactants. Al final del campament es va celebrar un acte de clausura a Yondó.

En el transcurs de l'última ruta vam recórrer el sud del Bolívar (dins el municipi de San Pablo), visitant les *veredas* de Cañabral Bajo, La Unión, Fría Alta i Fría Baja. Allà vam estar en constant contacte amb les comunitats, que ens van compartir la situació del territori. Hi ha tensions i presència paramilitar que dificulten i amenacen les vides de les comunitats i dels seus líders i lideresses. Les poblacions pateixen situacions generalitzades de pobresa, tot i viure en un territori immensament ric en recursos naturals. Es-

pecialment es mencionava la precarietat de les vies de comunicació i la manca d'accés a l'educació i la sanitat. Davant d'aquestes situacions, la comunitat s'organitza: vam poder assistir a una assemblea de la Junta d'Acció Comunal de la Fría Baja. Durant aquesta ruta també van ser importants els debats sobre la defensa dels drets humans i els mecanismes de protecció que s'estan impulsant amb el suport de l'ACVC, com ara la Casa dels Drets Humans situada a Caña-

Dia de tornada de l'últim recorregut pel Sud del Bolívar, després de conèixer les "veredas" de Cañabral Bajo, La Unión, Fría Alta i Fría Baja.

braval Bajo, un espai eminentment cultural i formatiu on es desenvolupen activitats i capacitacions, per exemple, sobre dret internacional humanitari i sobre igualtat de gènere, un tema també molt tractat durant tota l'estada. En finalitzar aquesta última ruta ja vam tornar a Bogotá per agafar un vol cap a Barcelona.

Recomanem obertament aquesta experiència. A títol personal és completament transformadora. També et fa tocar de peus a terra. Colòmbia és una lliçó de resistència sobre el terreny i de lluita comunitària davant la violència armada i el desemparament de la població per part de l'estat. Les comunitats tenen immenses ganes de compartir el que viuen i d'ésser escoltades. La cooperació internacional denota per sí mateixa un punt de responsabilitat cap a aquesta mena de realitats. I és per això que ho recomanem, especialment a la gent jove! Jo ara visc el meu dia a dia amb una raconet del meu pensament per Colòmbia i la seva gent, que influeix, en certa manera, la meua manera de concebre, informar-me, actuar i prendre decisions. És una experiència valuosíssima en termes humans i et permet copsar la realitat d'un país per vies menys mediàtiques, directament a través dels cinc sentits. Quant a difusió, en Lluís i jo mirarem de compartir la nostra experiència el màxim possible, principalment a través de l'ACP i la Fundació Pau i Solidaritat, i les iniciatives plantejades de manera conjunta amb la Regidoria de Cooperació d'Alella. Ens fa molta il·lusió animar tothom a participar-hi i aportar el nostre granet de sorra en la difusió d'aquestes brigades i de la realitat del país on es duen a terme. ●

“Alella era un poble molt bonic. Més que no pas ho és ara”

Com ha canviat el poble en els últims seixanta anys? Recordem i comentem com era Alella i com s’ha transformat en una nova tertúlia de la gent gran del Casal de Can Gaza.

Un moment de la taula rodona, amb Salvador Oliveras, Sibil·la Rapior, Lluís Casals i Isabel Oliveras.

RAMON RUIZ

AGNÈS CÉSPEDES

Tot fa pensar que Alella afrontarà una important transformació urbanística els anys vinents. El creixement de nuclis com la Serreta, la construcció d’habitatges a l’antiga Crison i, sobretot, el desenvolupament del sector de la Miralda –el projecte urbanístic més gran dut mai a terme al poble– obren el debat sobre com volem que sigui Alella en el futur. Però, per ser conscients del camí recorregut, fem memòria de com era la nostra vila fa uns quants anys i com ha evolucionat.

“Alella és un poble que ha canviat molt. Abans era un poble de pagès, vitivinícola, que feia olor de raïm i vi”, rememora Lluís Casals, de 74 anys. “A les vinyes, també s’hi plantaven pèsols i hi havia força hor-

ta”, afegeix. “Recordo que s’hi cultivaven també moltes flors. Sobretot clavells. Alella era un poble molt bonic. Més que no pas ho és ara”, s’hi suma Isabel Oliveras, que té 76 anys. “Poca pagesia queda ara, tot ha patit una gran transformació. El poble és bàsicament residencial”, rebla Casals.

Quan Alella no havia vist construir encara les urbanitzacions, tenia un nucli urbà ben delimitat, com fa veure Salvador Oliveras, que va camí dels 70: “El centre del poble, a nivell històric, sempre s’ha delimitat pels carrers de Baix, del Mig i de Dalt, la plaça de l’Ajuntament i la riera, és clar.” Però afegeix que “també hi havia l’*ensanche*, el Rost i el carrer Canonge”. Ell mateix ens fa veure que “la fonda de Can Flo, al carrer de Dalt, ja quasi es considera-

va fora del poble”. Ho ratifica la Isabel, que vivia darrere el Casal: “Els de casa dèiem que baixàvem al poble.” Una expressió que també utilitzava Sibil·la Rapior, de 85 anys, a Alella des del 1961: “Vivia allà als *Plumeros*, una de les darreres cases del nucli, i els meus fills quan eren petits deien ‘anem al poble’, com si visquéssim fora.”

Poble petit, però ben servit

La fesomia d’Alella venia marcada, com moltes poblacions, per l’església i algunes de les cases principals. “Els edificis més emblemàtics eren l’ajuntament, l’església, Cal Marquès, les Quatre Torres i les cases de pagès, com Cal Sensat i Can Rovira”, comenta la Sibil·la. I en Lluís afegeix: “I també destacaven Cal Barquer i, després, Cal Baró...”

“Els anys 1950 i 1960 érem poc més de 1.500 habitants, no s’arribava als 2.000”, apunta en Salvador. Tot i ser un poble petit, tenia un bon assortiment de comerços per abastir els allelencs de l’època. “Teníem dos forns i algunes botigues com Can Jana, Can Jordana, Ca la Sofia (que era la merceria), Ca la Lola (que venia només fruita), la Cooperativa, Ca la Neus, Cal Benito... I teníem fins a tres carnisseries”, entonen conjuntament els tertulians.

I després hi havia, és clar, els bars, restaurants i cafeteries que feien, alhora, de locals socials: “Hi havia el Cafè de Dalt i el de Baix, que tenien cine, i la Parra, on fèiem les partides de dòmino. Allà hi van tenir una de les primeres teles en blanc i negre”, remarca Salvador Oliveras sobre un negoci que va ser de la seva família.

“El fet de ser un poble petit feia que hi hagués molt bon veïnatge. Tothom es coneixia i ens ajudàvem els uns als altres”, constata la Isabel. “Sempre ha estat un poble bastant tranquil, llevat de quan es va fer la portada d’aigües del Ter, cap a l’any 1960, en què van venir molts treballadors i cada tarda-nit hi havia esbatussades. Per sort sortia en Pepitu, que amb quatre cops de puny els ventilava”, riu Lluís Casals. “D’aquells treballadors de l’aigua, n’hi havia alguns d’allotjats a Can Flo i molts altres vivien en unes barraques, dalt la riera, al que seria l’entrada de Mas Coll”, explica la mateixa Isabel, que recorda com va ser d’important aquella obra: “Es va fer un forat que creuava la muntanya per portar l’aigua del Ter que baixava canalitzada pel Vallès.”

La riera, eix de comunicació

Un element característic d’Alella de tota la vida és i ha estat sempre la riera que, recollint els seus dos vessants –la Coma Clara i la Coma Fosca–, ha estat un eix vertebrador important, alhora que via de comunicació amb els municipis veïns. “Per la riera –després carretera–, hi vàiem passar cavalls i mules que pujaven del Masnou”, comenta Sibil·la Rapior. “Abans no passaven cotxes. Si de cas, algun carro”, ens fa veure en Casals, que li ve al cap que “només circulava un cotxe, el d’en Rodó, mestre d’obres”: “En tenia un d’aquells de gàngsters, un Ford. Ens esperava a l’Empedrat del Marxant i ens deixava pujar fins al taller Grané.”

No obstant això, com a bona riera marresmenca, també va comportar algun bon ensurt quan les aigües baixaven de cop, inesperadament, abans no fos soterrada en unes llargues obres al final dels anys 1990. La Sibil·la, amb una memòria prodigiosa, recorda: “El 24 de setembre de 1962 hi va haver unes rierades molt fortes. Alguns van haver de marxar de casa i tot. Recordo

que em vaig despertar, vaig posar els peus a terra i em vaig sentir que estava nedant. Ens van quedar tots els baixos inundats amb un metre d’aigua i sorra, i això que érem a 30 metres de la riera.” També la Isabel té gravats records semblants a la memòria: “Allà a la fonda de l’àvia, a La Parra, recordo les rierades, especialment intenses, amb la riera baixant ben plena. Havien de tancar la porta gran, de fusta, ben bloquejada, i veies passar l’aigua arran del balcó. Sempre teníem a punt el batiport, però a vegades calia tancar del tot la porta. Un any, érem a la fonda veient el Festival del Mediterráneo i, quan vam

“ALELLA ERA UN POBLE DE PAGÈS, VITIVINÍCOLA, QUE FEIA OLOR DE RAÏM I VI”

“L’ARRIBADA DE L’AUTOPISTA, QUE ES VA INAUGURAR EL 1968, VA PORTAR MOLTS HABITANTS. VA VENIR MOLTA GENT DE BADALONA”

“ALELLA JA ESTÀ BÉ COM ESTÀ. NO POT CRÉIXER MÉS”

tornar a casa, ja es veien unes tronades i llampegades que anunciaven tempesta. Aquella nit va ploure tant, que la riera es va endur parets i marges avall.”

Lluís Casals també en guarda algunes anècdotes: “Nosaltres havíem tingut un piano que amb l’aigua, en lloc de tocar música, la ballava! I es diu que a l’antigor en Pepitu havia avisat als dels cavallitos, que estaven instal·lats a Can Lleonart, a la confluència de les dues rieres: *‘Al tanto* que ve aigua per Font de Cera...’ Però no els va voler retirar, perquè al poble no va caure ni una gota, però els *cavallitos* els van haver d’anar a pescar a mar. I també havien baixat ramats de cabretes que intentaven pescar des del Cafè de Baix.”

“I després de la rierada, la nevada del 1962. Es va acumular més d’un metre de neu, que va colgar l’accés a molts racons del poble. La gent va haver d’anar obrint caminets amb les pales, perquè es va aguantar uns quants dies”, comparteix Salvador Oliveras. “La nevada va començar

el dia de Nadal a migdia i va estar nevant durant la nit de Sant Esteve”, constata la Isabel.

I arriben les urbanitzacions

“El poble va iniciar el canvi fa uns quaranta-cinc anys, al final dels anys 1970. Aleshores va començar a créixer, perquè molta gent que només venia a estiuejar va quedar-s’hi. Les primeres urbanitzacions van ser segones residències, però aviat la gent s’hi va començar a instal·lar tot l’any”, explica Isabel Oliveras, que recorda: “Des de casa meva veia les muntanyes pelades i en poc temps es van començar a fer les urbanitzacions. Ara ha canviat tot... Miri on miri, hi veig cases. Primer va ser la urbanització de Mar i Muntanya, després va venir la Mercè i després ja es van construir Can Sors, Can Comulada, Mas Coll...” Ella mateixa també apunta que “l’arribada de l’autopista, que es va inaugurar l’any 1968, va portar molts habitants”: “Va venir molta gent de Badalona. En un principi anaven a Tiana, però quan es va fer l’autopista van arribar també a Alella. Això ho va canviar tot.” “Al seu moment es parlava de prop de trenta urbanitzacions, que després, és clar, han quedat englobades en grans nuclis”, subratlla Lluís Casals. “Ara hi ha moltes urbanitzacions i massa cases. És molt diferent”, assegura amb certa tristesa en Salvador.

I al volum d’habitatges que hi ha actualment al poble, en Lluís, la Isabel, en Salvador i la Sibil·la manifesten alhora la preocupació pels seus preus alts: “Alella sempre surt als rànquings de pobles més cars per viure-hi. Nosaltres ens vam beneficiar de les herències, que per família vam poder tenir un habitatge al poble, però els nostres fills i nets ja no tenen aquesta sort”, remarca Lluís Casals. “Fa falta habitatge assequible. La gent treballadora no troba res que pugui pagar a Alella”, reivindica Isabel Oliveras. I Sibil·la Rapior constata que “els joves ho tenen cru per continuar a Alella”.

Quin futur volem

“Que no augmenti la població. Ja en som massa. Els que som d’aquí, ja no hi podem viure”, demana Salvador Oliveras a l’hora de plantejar-se cap a on ha d’anar el poble. “Jo també penso que més val que es quedi com està. Ja s’ha fet prou gran el poble. Ara, cal fer-hi canvis, com desviar la carretera, que fa temps que s’havia dit. Ara té molt de trànsit i parteix el poble pel mig. La carretera hauria de ser una rambla i que el centre fos tot plegat més de vianants”, creu Casals. “Alella ja està bé com està. No pot créixer més”, sentència la Sibil·la. ●

**Premisa
Comarcal**

"Som la premsa de casa"

PERQUÈ HI
TENS MOLT A DIR
**PREMI
REPORTATGE
SOLIDARITAT**
PER A
ESTUDIANTS D'ESO
I BATXILLERAT

Bases a: www.premisacomarcal.cat

Amb el suport de :

Generalitat de Catalunya
**Departament
de la Presidència**

La cerca d'una masia culmina amb el vi 600 de Vilassar de Dalt

Josep Bosch i Victòria Pons, a l'era de Can Villà.

JORDI BES LOZANO

Les vicissituds de la vida que porten a fer vi de vegades són d'allò més insospitades. Josep Bosch va néixer a pagès, vinculat a la floricultura, i des de feia anys que somiava tenir una masia pròpia. El 2020 va sorgir-li l'oportunitat d'adquirir Can Villà, a Vilassar de Dalt, però l'edifici no es venia

sol. L'acompanyaven una finca de quatre hectàrees amb 4.000 ceps i, malgrat que no figurava en els seus plans, Bosch també n'ha acabat tenint cura. L'aventura ha donat peu a elaborar el vi 600, del qual hi ha dues referències: un blanc de pansa blanca i un negre de merlot. La voluntat de Bosch i la seva dona, Victòria Pons, és obrir Can Villà

a l'enoturisme, perquè el projecte desperta l'interès d'amants del vi i sommeliers.

Can Villà és en un extrem del poble, al carrer de la Mare de Déu del Carme, just on s'eleva els primers turons de la Serra-lada Litoral. Això fa que les vinyes estiguin disposades en terrasses i que siguin un mirador excepcional des d'on s'albira una àmplia porció de mar, però també edificis històrics com el castell de Vilassar, que el té a tocar, i el de Burriac. El mas que ha comprat Bosch també té història: ja figurava com a domini del castell vilassarenc a partir de documents del segle XIV, si bé els Villà o Villar han estat una de les famílies pageses de Vilassar més antigues, documentades l'any 1229. A més, a la finca s'havien fet algunes troballes arqueològiques, si bé no és segur si eren romanes o posteriors.

Bosch no amaga la satisfacció per ser el nou propietari de Can Villà, on s'ha traslladat a viure amb la família: "Buscava una masieta des de fa quinze o vint anys, perquè vinc de pagès, i es van unir els astres." La vinya, calcula que la va plantar fa més d'una dècada un aficionat al vi que se l'elaborava ell mateix en un garatge del Masnou. Quan Bosch va adquirir la casa, estava arrendada i hi creixia l'herba de manera abundant, fins que va passar a gestionar-la ell directament. "Jo això no ho puc tenir així", es va dir, i van posar-se a conrear els ceps amb l'antic masover, en Said, una tasca per a la qual va comprar un petit tractor.

L'atreuiment d'un antic pagès de flors

El nou horitzó vital de Bosch no ha passat inadvertit. "Amb 50 anys has de canviar de casa? Has de fer vi?", li han arribat a dir. S'estima la terra i en sap, de cultivar-la, perquè havia treballat en el negoci de les flors, però la seva feina d'avui té a veure amb el comerç de pneumàtics. "El 2020 jo no ho hauria dit mai que faria vi. De sobte, portava 4.000 ceps i, com que soc un gran expert en el tema del vi, pit i collons", ironitza. I es va aliar amb Xavi Garcia, l'enòleg

OSCAR PALLARÉS

de l'alellenc Celler Marfil –llavors d'Alella Vinícola–, el qual elabora el vi.

S'anomena 600 pels orígens familiars de Bosch. El seu avi va erigir una masia al poble que es coneix com a Can 600, un nom rere el qual hi ha diverses teories, com que a l'avi li van tocar 600 duros a la loteria. El cas és que a Bosch net també li ha tocat la seva loteria particular amb Can Villà, on a més de pansa blanca i merlot hi ha ceps d'ull de llebre i uns pocs de moscatell, tot i que els d'aquesta varietat blanca són per a raïm de taula. De vi, se'n degué fer de molts anys ençà a Can Villà, com testimonia una porta de la masia que duia al celler i que és feta a mida perquè hi passi una bota de 500 litres. A més, a la finca hi ha hort, gallines (les Juanites) i uns pocs arbres fruiters, com cirerers, tarongers i algun pruner.

La terra, que és sauló pur o mesclada amb argila, la cultiven amb criteris de viticultura ecològica, si bé el vi no està certificat. Entre les vinyes també es passeja un cavall que manté l'herba i els senglars a ratlla, mentre que els ocells hi tenen molt a dir sobre quan s'ha de collir el raïm, perquè la verema s'ha de fer abans no se'l cruspeixin. Malgrat la presència d'aquests animals, cada any cull més raïm i enguany ha arribat a uns 6.500 quilos. El secret potser és estar-hi a sobre. "Culls molt perquè hi vius", li diuen.

Els dos vins 600 estan emparats per la DO Alella, la seva primera anyada va ser la 2021 i als dos els afavoreix obrir-los una mica abans de prendre'ls. Quant al de pansa blanca, va sortir al mercat la primavera del 2022. Se'n van vendre les 1.600 ampolles fàcilment, i això que Bosch no s'ho imaginava pas: "Vaig estar un temps pensant

ELS DOS VINS 600 ESTAN EMPARATS PER LA DO ALELLA. LA SEVA PRIMERA ANYADA VA SER LA 2021

que m'hauria de dutxar amb vi." Ara es pot trobar l'anyada 2022, que és una pansa lleugera i agradable, amb un punt de maduresa, però alhora amb acidesa. Per tant, pot resultar idònia per als que prefereixen prendre vins d'expressió subtil.

Respecte al merlot, té un perfil molt diferent. És dominat per les notes de fruita vermella, que mantenen una gran vivacitat malgrat que en el procés d'elaboració el vi ha passat per fusta. Bosch és partidari de no córrer amb aquest vi i no el va llançar fins al final del 2022, després d'haver fet set mesos de cria amb bota usada de 500 litres i uns quants més en ampolla. En la

ÒSCAR PALLARÉS

El castell de Vilassar des de la vinya de Can Villà.

seva opinió, és un vi que requereix encara més temps i per això, amb l'anyada següent, la 2022, vol incrementar el temps de cria fins a un any en fusta i deu mesos en ampolla. Així mateix, pensa llançar un tercer vi d'ull de llebre, encara que aquests són temps amb molta inclinació pels blancs. Per això, la seva intenció és reduir el pes del merlot i plantar més pansa, fent que aquesta varietat arribi a ser la meitat de la vinya.

Pròxim pas: impulsar l'enoturisme

Ara per ara, els vins 600 es poden trobar en botigues i restaurants de proximitat. Sovint no apareixen ni a la carta i depèn de la voluntat de qui atén els comensals que acabin a taula, però tenen el potencial per obrir-se camí: aquesta tardor a Can Villà els han visitat d'una botiga de Bèlgica que venen productes catalans i se'ls han quedat sis caixes de vi. Amb l'afany de fer que el projecte sigui més conegut, Bosch i la seva dona, Victòria Pons, volen que el vi es pugui trobar en més restaurants i millorar la presència a les xarxes socials i al web.

També projecten oferir visites enoturístiques i anar un pas més enllà que ara, atès que de moment es limiten bàsicament a atendre les persones que s'hi adrecen demanant-los fer una visita. "La il·lusió és arreglar un espai", avança Pons, i podria ser la casa que es destinava als masovers i que hi ha just en un costat de l'era. En aquesta idea, hi podria prendre part una de les filles, que estudia hostaleria. Amb tot, Bosch no té la intenció de deixar la feina amb els pneumàtics i, pel que fa al vi, s'accontentarà de cobrir despeses, cosa que espera aconseguir en cinc o sis anys. "Per mi és un gaudi", conclou. ●

ÒSCAR PALLARÉS

ÒSCAR PALLARÉS

Vistes del mar des de les terrasses de vinya.

Idées per acompanyar el vi

A l'hora d'escollir entre els dos vins 600, Victòria Pons prefereix el de pansa blanca, mentre que Josep Bosch opta pel negre de merlot. A Pons li agrada més el de pansa perquè "entra molt bé i és molt aromàtic" i recomana prendre'l amb brandada de bacallà o un formatge blau amb melmelada de tomàquet, que ella fa de manera casolana amb els tomàquets de l'hort. Bosch no n'esperava gaire, del merlot, però insisteix: "M'està sorprenent a mi mateix. Cada vegada és més bo." L'han tastat amb botifarra negra amb pera i ceba caramel·litzada, un altre maridatge ideat per Pons amb èxit, perquè quan l'ha preparat no n'ha quedat gens ni mica.

RICS
IL DE SIA
GANISSA
ORICO
ORCON

ANOVE
DEL
CANTABRIC
SEITONS
EN
VAGRE

MONTADITOS
SALMO TUHAT
TACALLA FWHAT
MIB
OLIVADA

MONTADITOS
SALMO TUHAT
TACALLA FWHAT
MIB
OLIVADA

Irene Duran i Isa Fontes, les noies de la Companyia

Isabel Fontes fa més de vint anys que serveix a la barra de la Companyia d'Alella, la de dalt, la de tota la vida. Irene Duran és al darrere de la barra del nou establiment, la 'Compa' de baix, la de la plaça d'Antoni Pujadas

EVA VICENS

És diumenge a l'hora del vermut i la gent fa cua per entrar a la Companyia. A la de dalt i a la de baix, oberta ara fa un parell d'anys i que certament completa l'oferta, però continua sense atrapar la demanda dels usuaris que habitualment s'hi deixen caure per fer la copa i l'aperitiu. Aquestes dues tavernes i vinateries d'Alella han esdevingut amb els anys espais de culte més enllà del dia del senyor, perquè omplen taules i botes gairebé a diari: sigui al migdia o ben entrada la tarda, tot sortint de treballar.

Isabel Fontes fa més de dues dècades que atén els clients des de darrere la barra de la *Compa* de dalt, mentre que Irene Duran s'ha incorporat a l'equip de la de baix ara fa tot just un parell d'anys. Comparteixen horari, però sobretot la satisfacció de fer una feina que els agrada i riuen, còmplices, davant les aventures a les quals s'enfronten l'una i l'altra durant els seus respectius torns. Ah, i totes dues són alellenques. De tota la vida.

Com hi arribeu, a la Companyia?

Isabel Fontes (IF): Vaig començar a treballar-hi els caps de setmana compaginant-ho amb els estudis d'administrativa i després d'una temporada en una altra empresa vaig entrar-hi a treballar de manera fixa. Això va ser just al tombant de segle. I fins avui. Han passat més de vint anys.

Irene Duran (ID): Jo hi arribo molt més recentment. Venia de treballar a la Vinícola i fa un parell d'anys va sortir l'oportunitat de començar a la de baix. En el meu cas, a part de criar-me en una família amb restaurant, vinc d'estudiar a l'Escola d'Hostaleria de Barcelona (ESHOB), llavors al carrer Muntaner, i he dedicat tota la meua vida a l'hostaleria i la restauració.

Com a alellenques, quins records guardeu de la Companyia, a títol més personal?

ID: De joveneta venia sovint amb el nòvio a prendre-hi una Coca-Cola! De fet, era dels pocs bars de l'època oberts a Alella i era

habitual que hi vinguéssim abans de sortir de festa pel port del Masnou.

IF: Des de l'any 1987 que va obrir, sempre ha estat el punt de trobada de moltes generacions. I jo també hi venia a prendre alguna cosa o a comprar a la botiga. Totes dues en vam ser clients abans de formar part de l'equip.

Quines són les tapes que més us demanen?

IF: Les patates Corominas amb Salsalella surten molt. És un dels aperitius estrella, que la gent coneix i demana molt. És cert que no demanen el mateix quan arriben a fer el vermut que si allarguen o venen directament a dinar, perquè si ja pensen més en l'àpat del migdia es demanaran assortiments d'embotits, de formatges...

"LES PATATES COROMINAS AMB SALSALELLA SURTEN MOLT. ÉS UN DELS APERITIUS ESTRELLA, QUE LA GENT CONEIX I DEMANA MOLT"

ID: A baix passa igual, veus que fan la primera ronda i acostumen a repetir i sovint el client marxa dinat cap a casa. Van demanant i surten safates de producte fred, perquè no tenim cuina –un altre tret que comparteixen també les dues Companyies, a més de la carta i l'assortiment de productes.

Una de les particularitats de les dues tavernes és que teniu una bona oferta de vins d'Alella. El client ho aprecia i demana proximitat?

ID: Tenim una de les cartes de vins més gran del món! [riu] O gairebé. Perquè, sumat a l'oferta de vins a copes, el client també pot escollir entre qualsevol del miler de referències víniques que hi ha exposades a la botiga. De tota manera, sí que és cert que a la Companyia de baix el vi blanc que més surt és el d'Alella.

IF: De fet, més enllà dels vins, a l'empresa es fa una important aposta pel producte de proximitat. Tenim formatges del Pirineu, embotits catalans... I, quant als vins, tenim bona rotació, però a dalt també servim molt vi d'Alella, malgrat que sempre hi ha els fidels del Rioja i dels vins de la Ribera, que també en podran trobar un bon assortiment.

I què me'n dieu, del vermut, que per cert és de la casa?

IF: Sense cap mena de dubte és el producte estrella del cap de setmana. No sé quants gots en podem arribar a servir en un sol cap de setmana...

ID: En tenim de blanc i de negre i molta gent ja el coneix, però no és estrany que encara hi hagi algú que demana Martini o marques estrangeres. De seguida s'obliden de l'italià. I repeteixen.

Com és el vostre client? És de tracte fàcil, heu hagut d'afrontar alguna situació delicada?

IF: A dalt ens ve molta gent de fora, però també tenim clients molt fidels, a qui ja gairebé sentim com a part de la família. I no recordo situacions difícils, en general si veig que algú es queixa perquè hi ha molta cua per demanar, o perquè algú intenta colar-se, intento posar pau perquè tothom se senti a gust.

ID: A cap de les dues Companyies s'accepta reserva prèvia. El primer que arriba, el primer que seu. I això podria ser font de problemes, però no ho és. Tenim uns clients molt civilitzats que fan la cua, esperen el torn i, quan queda un espai lliure, s'asseuen, demanen i gaudeixen del moment.

Us veieu a la Companyia en un futur proper?

ID: Proper i llunyà, si em deixen, jo em jubilo aquí! He voltat molt, he pogut aprendre a fora, però he tornat a casa i aquí estic contenta.

IF: És difícil veure el futur i de moment visc el present. Però aquí, hi estic molt a gust. ●

BAR - RESTAURANT
VINALLONGA Rambla d'Angel Guimerà, 28 - 08328 Alella - Tel. 93 540 01 26

ALELLA PISCINES
C/Àfrica, 3 · Alella · 93 540 57 41
info@alellapiscines.com

Cuidant la teva piscina...
t'estem cuidant a tu!

TALLER GRANÉ SC
més de 40 anys al servei de l'automòbil

Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions

- Canvi d'oli
- Bateries
- Frens
- Autodiagnosi
- Filtres
- Amortidors
- Revisió Pre ITV
- Corretja distribució

HORARI:
De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h

C/Comas, 12 Tel. 93 540 31 41 tallergrane@gmail.com

Instal·lella

ELECTRICITAT PISCINES POUS
FONTANERIA CLIMATITZACIÓ

C/ÀFRICA, 18 ALELLA TLF: 93 540 40 36

TA
TALLERS ALELLA

Miquel Alcalde i fills, s.c.p.
Treballs de manera en general
Serralleria i de Forja

Carrer del Mig, 17
08328 Alella
(BARCELONA)
Mòbil (Elias): 627 575 018
Mòbil: 661 727 119
tallersalella@hotmail.com

DOG SHOW-ALELLA

PERRUQUERIA CANINA
COMPLEMENTES
ALIMENTS

Carrer Balmes, 6 08328 ALELLA TEL. 93 555 52 12 • 93 540 34 05

Xarel·lo

VINS · CAVES · LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà · 30
08328 ALELLA · Barcelona

Tel. i fax 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

ANTENES MARTINEZ

ANTENES DE TV I SATÈLLIT
XARXES DE CABLE ESTRUCTURAT
XARXES DE FIBRA ÒPTICA-EXTENSIONES
CIRCUIT TANCAT DE TV WIFI-LAN-INTERNET
VIDEOVIGILANCIA-SEGURETAT
ICT

TV/Telefonia/Ethernet/Wifi/Seguretat/Smart

C/. Àfrica, 16-A
08328 Alella (Barcelona)
Tel. 93 540 16 78 - 669 76 18 81
antenesmartinez@hotmail.com
www.antenesmartinez.cat

LM
PINTORS

Pintura Decorativa,
Façanes, Locals,
habitatges...

Lluís Martí, pintors
C/ Canonge, 14 (Alella)
Telf. 617 28 86 67 - www.LMpintors.com

Horari
Dilluns - Divendres
9:30h a 20:00h
Dissabtes
10:00h a 14:00h

Alellai Cabrils centre veterinari

935 403 376
Urgències: 619 790 804
info.alella@unavets.com

www.unavets.com/alella/ca
Torrent de Vallbona, 10
08328 Alella, Barcelona

TASQUES DIPLOMÀTIQUES

El mestre apreciat

Eudald Serra i Arenas

A finals de novembre vam saber la mort de Joan B. Culla a 71 anys. Historiador, professor universitari, divulgador, articulista i tertulià en diversos mitjans de comunicació, crec que podem afirmar sense generar gaire debat, tot i que a ell li agradava molt debatre i sempre tenia arguments de pes per defensar les seves posicions, que ha estat un dels historiadors i professors més destacats i apreciats que ha donat aquest país les últimes dècades.

Durant gairebé quaranta-cinc anys han estat molts els estudiants de periodisme de la Universitat Autònoma de Barcelona, entre els quals s'hi inclou un servidor, que han rebut el seu mestratge.

I és que desconec si ara es continua fent, suposo que sí, però abans a la carrera de ciències de la informació els aprenents de periodista no només ens formàvem amb les assignatures relacionades directament amb el camp de la comunicació, sinó que també cursàvem història, economia, sociologia, pensament polític o literatura amb la intenció que el nostre bagatge de coneixements fos com més complet millor per quan féssim el salt al món professional. I, si al final no acabàvem exercint aquesta professió, adquiríem igualment uns coneixements que difícilment oblidés.

El professor Culla impartia història contemporània de Catalunya i també d'Espanya i durant els dos cursos que el vam tenir vam

descobrir i conèixer un professor com una catedral, amb una oratòria brillant, una memòria extraordinària i uns coneixements sòlids i que aconseguia de seguida connectar amb l'estudiant. De fet, poques vegades en dos anys recordo que l'aula no estigués plena a vessar per escoltar-lo.

Recordo també el treball de recerca que vaig fer a tercer curs a l'assignatura d'història contemporània de Catalunya i relacionada amb Alella, i com em va ajudar amb els seus consells o a trobar la bibliografia adequada per fer-lo.

Va connectar tant, aquell grup d'alumnes amb ell, que a final de curs vam demanar-li

d'anar a sopar tots plegats. Que jo recordi, va ser l'única vegada en cinc anys a la universitat que vam anar a celebrar amb un professor que acabàvem el curs.

Potser alguns us preguntareu el perquè d'aquestes línies, però la mort de Joan B. Culla m'ha fet pensar en l'empremta i el pòsit que deixen o ens han deixat alguns mestres a tots nosaltres.

I és que segur que tots tenim un record especial d'algun professor o professora que hem tingut durant la nostra etapa d'aprenentatge i la importància que pot haver suposat per a cada un.

És per això que, d'alguna manera, amb aquest article no només vull retre un sentit homenatge a un dels professors per qui guardo més bon record, sinó també a tots aquells professors que han estat importants per a tots nosaltres en una feina tan primordial i sovint poc apreciada i força qüestionada.

Una reivindicació de tots els mestres de primària, secundària, batxillerat i universitat. Dels mestres que converteixen cada classe en una lliçó magistral. Dels mestres que empaitzen amb els alumnes i viceversa. Dels que aconseguen que fins i tot les lliçons que més mandra fan d'aprendre, en les mirem amb uns altres ulls. En definitiva, un homenatge als mestres vocacionals i que no han perdut ni l'interès ni les ganes de continuar ensenyant fins a l'últim dia. ●

GARTBOY

Papers de vi

DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

Crònica de la Vinografia dels Alella.

Tast de vins escumosos del territori DO Alella.

D'aquí a pocs dies veurà la llum el número 85 de 'Papers de vi'

És possible tapar els vins d'Alella amb suro local?

Les dones del vi: L'Isa i la Irene de la Companyia d'Alella.

ESCAPA'T AMB MI

Mas Coll no és Alella

Jordi Prat

Definitivament, al mateix nivell que Terol, la República de Transítria del Nord (la República Moldava Pridnestroviàna), o Esquerra Republicana de Catalunya o Junts, que ni són d'esqueres ni republicans ni van plegats, a Alella tenim Mas Coll. Mas Coll no és Alella, de la mateixa manera que Transítria no és Moldàvia, ni ERC independentista ni Waterloo la meca dels incompresos.

Els més actius aquest mes a l'adreça de correu electrònic de l'"Escapa't amb mi" (escapatopinions@gmail.com) han estat alguns (bastants) veïns d'aquell lloc indeterminat que es diu Mas Coll.

A veure com us ho explico: sabeu un camí que s'endinsa per l'esquerra de Can Sukarev, antigament conegut com els Escolapis o els Padres? Per cert, "On ets Sukarev?" podria ser el títol d'una cançó del Narcís Perich... i la pregunta del dia, a part de tres que hi van sucra comissions varies per l'operació dels Escolapis, qui més va passar a jugar a una altra lliga? Segur que mentre esperem la notícia, acabarà de caure a trossets, Can Sukarev, i la vergonya dels que hi van intervenir. Però bé, continuo: doncs seguint aquell carrer i per sobre de Can Pufarré hi ha una urbanització que es diu Mas Coll. No és Alella i, per molt que els aborígens d'allà s'entesten a ser allellencs i parlar amb els múltiples alcaldes –i alguna vegada reivindicar-se com a iguals a nosaltres–, ells saben que no ho són.

Aquell loc és una amalgama de voreres sense acabar, terrenys no delimitats on campen al seu ritme herbots, contenidors que es fan servir com a abocadors improvisats de manera contínua i constant, cases okupades amb K, forats als carrers que farien tremolar qualsevol participant en el París-Dakar, fuites d'aigua per canonades que rebenten i que Sorea repara, cables penjant de fibra o d'Electra que deixen els seus veïns comunicats o sense electricitat, gent que entra a les cases i s'amaga als boscos del voltant i, encara pitjor: la gent que hi viu, que volen ser com tu i com jo, però que no ho són.

Quan *La Vanguardia* publica que som el segon poble més ric de Catalunya després de

Matadepera, sempre penso que haurien d'agafar Mas Coll i traslladar-lo a Matadepera perquè, francament, si segreguem aquesta part de municipi, Alella seria la rehòstia... Però, és clar, no podem i hem de continuar aguantant que aquells bàrbars i les terres on viuen, com aquell poblet dels gals enmig de l'imperi romà, continuïn incrustats com un gra més avall del sacre, a nosaltres, els ATV de sempre, gent de bé. L'altre dia em van dir a Badalona que la gent d'Alella eren aquella "*gente, guapillos y guapillas todos, que viven en casitas y se casaban entre*

Ja aleshores, el 1980, els que vivíem a l'Alella de veritat, quan algun nen ens deia que era de Mas Coll ja no li fèiem gaire cas: ells vivien en una bombolla que tenia i té solament un carrer d'entrada i de sortida, el mateix, i això no és gaire civilitzat. Hi havia certa permeabilitat entre les colles perquè tots anàvem als Padres a jugar a futbol, o a catequesi, o a fumar o a fotre'ns mà als seus parcs, que per cert eren xulíssims, però ara Can Sukarev està tancat i barrat gràcies a l'extremadament valenta gestió de l'ajuntament i a alguna decisió interna, i per allà dalt sols puguen

els aborígens, els qui okupen les cases, els que hi aboquen merda als contenidors i... els tècnics de Sorea.

En fi, no us ho agafeu malament, però vist des de fora cap consistori dels darrers vint-i-tres anys us ha fet ni cas, continueu en la degradació constant i colpidora del vostre barri i definitivament només sou interessants per a ells a l'hora de les municipals. Molts de vosaltres heu escrit al mail escapatopinions@gmail.com explicant-me les vostres vicissituds veïnals i, francament, des d'aquí l'única cosa que us puc dir és que fa vergonya la situació d'abandonament en què esteu. És com si allà dalt, amagats en una petita vall que és tancada, el món i l'ajuntament us hagués oblidat, primer inconscientment i des de ja fa uns quants anys de manera premeditada. Dos barris més que comparteixen tragèdia amb vosaltres serien la Coma Fosca i Alella Park (això de *park*, sempre m'ha semblat de constructora de *pilotasso*). Però ja en parlarem si algun veí d'aquests barris ens vol fer partícip de les seves inquietuds.

Però ja en parlarem si algun veí d'aquests barris ens vol fer partícip de les seves inquietuds.

Mas Coll seria un lloc bucòlic, entre muntanyes, amb un microclima molt especial, amb dues fonts precioses que ara estan tancades, la de l'Esquerda i la dels Eucaliptus, una urbanització on es podria viure de conya, amb tranquil·litat, plàcidament... si no fos per tot el que us he explicat avui. Heu anat mai a Mas Coll? No us ho recomano.

Si voleu que parlem d'alguna cosa a l'"Escapa't amb mi", podeu escriure a escapatopinions@gmail.com. ●

ellos". I jo, per dins, pensava: "Sí! Però sense els de Mas Coll, *vale?*"

El temps i el desenvolupament del municipi es van aturar a Mas Coll el mateix dia que van asfaltar els carrers i van fer les canonades i van posar els pals de llum, ara deu fer uns cinquanta anys. Res no ha canviat i així com la República de Transítria del Nord viu encara ancorada en els anys 60 i 70 d'una Rússia postestalinista, Mas Coll, gràcies a la intensa feina feta pels governs municipals, viu en els llimbs dels 80. I, des d'aleshores, tota la seva infraestructura s'ha anat autodestruïnt fins a dia d'avui, en què el bunyol és tan gran que ja no saben què fer-ne.

AVUI TASTEM...

Sis Cents Blanc

En Pep Bosch és l'artífex del vi que us proposem avui. Els seus veïns li diuen Sis Cents perquè és fill de Can Sis Cents, una finca de Vilassar de Dalt que el vincula amb el passat pagès de la seva família. Mai no havia tingut vinya, però fa pocs anys ha adquirit la masia Can Villà, a tocar del Castell de Vilassar, que compta amb 4 hectàrees de vinya repartides en unes espectaculars terrasses que s'enfilen al voltant de la casa. Té cura de la vinya com si fos un jardí "és el jardí de casa meva, assegura" i porta el raïm al Celler Marfil on Xavi Garcia elabora per a ell els dos Sis Cents, el blanc, de pansa blanca, i el negre, de merlot, que passa uns mesos en barrica de fusta. El sis cents blanc és una pansa típica d'Alella, jove, fresca, fàcil i agradable. ●

LLIBRES

Amb música de fons

Fina Soler
Autoeditat. 2023

Òscar Pallarès

Una vintena de relats lligats a una peça musical i agrupats en tres blocs, com els moviments d'una simfonia: *Andante*, dedicat a la infantesa i la família; *Adagio*, una profunda reflexió sobre la mort; i *Allegro*, amb històries diverses vinculades als sentiments humans. Amb una prosa forta i delicada alhora, entenedora i plena de matisos, els textos tracten de la relació amb els altres, amb persones concretes i amb la música com a un personatge més. És tot un encert haver reunit en una *playlist* les diverses peces: la lectura amb la música de fons corresponent esdevé una experiència total.

Mataró sota terra

Josep Antoni Cortés
Círculo Rojo, 2023

R. Ruiz Bruy

Plantejat en forma d'inventari, el llibre ens convida a fer una passejada pel subsol de la capital del Maresme. Començant pels hipogeuos o fresqueres i continuant per grutes, el suposat i misteriós soterrani de la plaça Gran, passant a continuació pels refugis de la Guerra Civil i, finalment, visitant les criptes de les esglésies de la ciutat. Totes aquestes visites són prou interessants i que a Mataró hi hagi més de 130 hipogeuos és una dada insòlita i molt sorprenent. Cadascuna compta amb una fitxa detallada, la localització i una fotografia o més.

DISC

Cat Power

Cat Power Sings
Dylan: The 1966 Royal
Albert Hall Concert
Domino. 2023

Albert Alabau

Chan Marshall és una d'aquelles artistes del nostre temps que més admiro. No només per les seves capacitats compositives i interpretatives, sinó sobretot per la seva capacitat de fer el que li rota... i fer-ho d'una manera amb què connecto de manera especialment intensa. Aquest disc és per als fans de Dylan, per als fans de Cat Power, per als fans de la música i per als fans de la vida en general. Una autèntica peça de col·lecció: pura, intensa, celestial m'atreveria a dir. Una joia. Perquè us regaleu un bon temps per a vosaltres, dels de manteta i xocolata calenta durant un dia ben fred de Nadal.

LA PARRÒQUIA AVUI

Marc Ciruela

Amb la fi de l'estiu, la parròquia ha encetat un nou curs de catequesi, aquest any amb una trentena de nens en cursos d'iniciació, primera comunió i confirmació. Com l'any passat, també comptem amb un grup d'adults que en paral·lel es troben el diumenge al matí per rebre formació cristiana. L'inici del curs al setembre ha donat pas a la fi de l'actual any litúrgic el 26 de novembre amb la solemnitat de Crist Rei i en el moment d'escriure aquest text ens preparam per a l'Advent. El dissabte, 9 de desembre, tindrà lloc la tradicional pujada a Sant Mateu per portar-hi el pessebre i gaudir d'un esmorzar de germanor.

L'Advent és, com la Quaresma, un temps preparatori: en aquest cas, de Nadal, en el qual celebrem la primera vinguda de Jesús. Però és a la vegada un temps que disposa l'Església a la "segona" vinguda de Crist al final dels temps i a la "tercera" vinguda de Jesús, la que es produeix cada vegada que fem el bé, preguem, celebrem els sacraments i el Senyor ve en el nostre cor per donar-nos la gràcia. Consta de quatre diumenges i, com qualsevol temps de preparació en la nostra vida, està marcat per l'esperança. Ara, a diferència de qualsevol altra preparació, l'Advent suposa l'esperança no només en un futur que encara no és, sinó també una esperança en confiança en Crist. A més d'esperança, l'Advent és temps de joia i pregària, per ajudar-nos a obrir el cor a Jesús.

Però l'Advent també és un temps de caritat: "Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure... tot allò que fèieu a un d'aquests germans

meus més petits m'ho fèieu a mi." (Mt 25, 35. 40) A l'Evangeli, Jesús ens recorda constantment que l'amor de Déu ha d'expressar-se a través de l'amor al proïsme. Els cristians estem cridats, com el bon samarità (Lc 10, 25-37), a compadir-nos dels germans que queden a la vora del camí perquè ningú no quedi enrere. Justament perquè la caritat ha de ser central en la vida de tots nosaltres, també ho ha de ser en l'activitat de l'Església, "que ha d'atendre constantment els sofriments i necessitats dels germans" (Benet XVI, *Deus Caritas Est*).

En la nostra parròquia posem un granet de sorra a tota aquesta activitat a través de Càritas parroquial, que té cura de les necessitats dels més desvalguts. Una de les activitats més importants de tot l'any per a Càritas és el Gran Recapte d'Aliments que enguany s'organitzà el cap de setmana del 24 i 25 de novembre, amb la participació de nombrosos veïns voluntaris que recolliren als supermercats del poble aliments que serviran per omplir el rebost de Càritas els pròxims mesos. Des d'aquí agraïm la solidaritat de tots els que hi van col·laborar.

Finalment, en acabar l'Advent, celebrem el Nadal amb els següents horaris de missa: vigília de Nadal Missa del Pollet amb la participació dels nens de catequesi a les 19 h i Missa del Gall a les 12 de la nit. Dia de Nadal a les 10 i les 12. Sant Esteve a les 11. Cap d'any a les 10 i les 12. Vigília de Reis a les 20 h i el dia de Reis a les 10 i les 12 h. El dia de Reis no hi haurà missa a les 20 h.

Us desitgem un bon i sant Nadal! ●

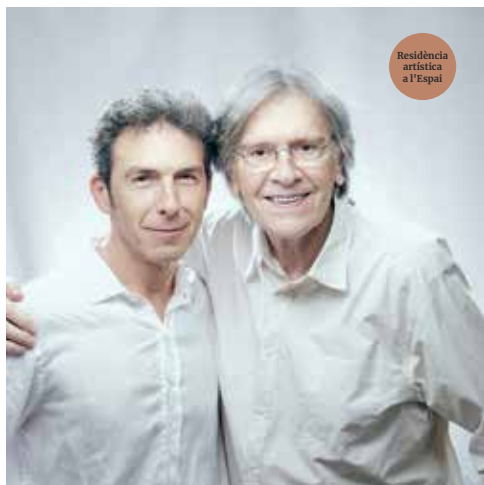
ESPAI D'ARTS ESCÈNIQUES CASAL D'ALELLA

temporada **gen/juny** 2024

#acordança

→ **teatre**

divendres **12 de gener**
Voltaire/Rousseau. La disputa
Jean-François Prévand

→ **espectacle familiar**
diumenge **21 de gener**
Ta Circ Tun
Cia. Sifó

→ **música**
divendres **16 de febrer**
Narcís Perich en concert
El sol surt per tothom i Nou disc

→ **música i cinema**

diumenge **18 de febrer**
El somriure de Buster Keaton
Ferran Aran

→ **dansa**
diumenge **10 de març**
Tradere
Laia Santanach

→ **espectacle familiar**
diumenge **17 de març**
La petita Capmany
Tanaka Teatre

AJUNTAMENT D'ALELLA

Entrades alella.koobin.cat i al QR
+Info www.alella.cat/espaialella
Carrer de Santa Teresa, 9 d'Alella

 EspaiAlella

El temps a Alella

Jordi Prats

En temps de primavera i estiu, quan amenaçava algun temporal, s'acostumava a fer tocar les campanes. Es tocava al temps si venia pedregada i es tocava a boira com es feia al Besòs quan s'acostava als sembrats. Es feien tocar de manera accelerada perquè les campanes tronessin i molts cops es feia encara que no fes molt mal temps. Si pedregava o es creia que podia pedregar, el vicari i el rector treien les reserves del sagrari i les posaven sobre l'altar major, combregaven i deien les lletanies. En canvi, si ja s'havia veremat i recollit les collites, ja no es tocava a mal temps.

Consta que el 10 de setembre de 1714 va caure un fort aiguat durant el dia i tota la nit que va fer créixer la riera, de tal manera que l'endemà es va endur el mur de l'hort de la rectoria i el rector el va haver de reconstruir. Però al cap de sis anys, concretament el 18 de febrer de 1720, va tornar a passar el mateix i el rector va haver d'aixecar el mur de nou. Avui una placa de pedra, a l'entrada de l'hort de la rectoria, recorda aquells fets. Però no van ser els únics. Durant els mesos de novembre i desembre de l'any 1735 i els quatre primers mesos de 1736, va caure tanta pluja que va inundar tots els baixos de la rectoria, el celler, les premses de vi i els estables. Es van haver de cavar unes canonades per fer fora tota aquella aigua, perquè ningú sabia on eren les canonades antigues. Un cop trobades, es van reparar totes les que s'havien fet malbé, de tal manera que el 1740, quan va tornar a ploure amb abundància, la reparació de les canonades va permetre que sortís tota l'aigua que s'anava acumulant a les dependències de la rectoria.

Tothom sap que la riera, quan abunda la pluja, baixa amb força i arrossega tot el que troba al seu pas, però poques vegades trobem un document com el que ara us comentarem, que ens explica els estralls que causaven les rieres d'Alella en temps passats. Així ens ho va relatar un altre rector d'Alella, Satorio Romero i Palacios:

“La nit del dia 7 al 8 de setembre de l'any 1776 va començar a llampegar i tronar sense intermissió a la part de tramuntana, però, com els trons eren fondos, me'n vaig tornar al llit, considerant que serien efectes de la calor. Però a les onze va començar una fortíssima pluja acompanyada de trons i llamps, tan furiosos, que em van despertar i em van tenir en vetlla més d'una hora, al cap de la qual, vaig sentir que la riera feia molt soroll. Vaig sentir plors i crits, i vaig pensar que hi havia alguna necessitat a la riera i vaig resoldre llevar-me per donar alguna providència per alleugerar aquella desgràcia que em figurava. Al sortir del meu quarto vaig trobar-me

als vicaris, criats i criades, tots atordits, asustats i plens de confusió. La causa era que la rectoria estava abnegada fins a l'altura de sis pams i el celler, que era més fondo, tenia vuit pams d'aigua, de forma que totes les botes buides i els cubells, nedaven pel celler. La cavalcadura estigué en perill de morir, perquè l'estable tenia sis pams d'aigua, però la mossa la va canviar a l'altra cort a on l'aigua només li fregava la panxa.

El motiu de aturar-se tanta aigua a la rectoria va ser que hi havia una partida de llenya i branques, que es va ajuntar davant l'entrada de l'hort de la rectoria. Tot i que la porta la vam deixar oberta es deuria tancar en endur-se l'aigua una xàvega de palla que hi havia. Al tancar-se la porta de l'hort i acumular-se en ella les branques,

Placa del Rector Riu de reconstrucció del mur de l'hort de la rectoria.

l'aigua es va acumular i es va estendre per totes les oficines baixes.”

“Vaig reconèixer on estava el problema i vaig donar providència per a què entressin a l'hort per la porta de dins, baixant pel terrat del meu quarto. Van empènyer la porta per la banda de l'hort i un cop es va aconseguir obrir-la, va marxar tota l'aigua a l'hort que, tot i ser molt gran, va ser suficient l'aigua que va rebre per pujar el nivell a tres pams d'alçada. A l'hort van anar a parar molta llenya, portadores, botes xiques, els arreus del matxo i algunes eines arrossegades per l'aigua.

Tota aquesta inundació vingué a la rectoria per haver-se trencat una mala tanca d'arena que tenia sobre el seu hort en Anton Arbuès, apotecari, en el torrent anomenat Vallbona. L'aigua li va entrar a l'hort, s'estengué per ell, trencà la porta de l'hort que està en la casa, baixà a l'entrada, i per la porta principal de la casa va sortir l'aigua a la plaça, va passar per davant de l'hostal i es va acumular a la que baixava pel carreró de

Josep Vila. Com la riera gran venia forta, i havia fet una muralla de sorra en el camí de la rectoria, l'aigua va agafar curs cap a la rectoria. La riada va agafar una garbera [feix d'espigues tallades] de cànem i el va posar davant de la porta gran que amb el seu pes la forçà i obrí, donant l'estrall que queda referit. L'aigua del camí de la rectoria va quedar anivellada amb la del celler, de manera que la del pati de la rectoria passava prop d'un pam per sobre de la pica de la font [font del sepulcre] que hi ha davant de la rectoria.”

“El dia 8 de setembre, dia en què a la nostra parròquia s'acostumava a guanyar indulgència plenària, va ser molt trist pel rector veure que la gent s'ocupà més en atendre els danys rebuts per l'aiguat que en satisfer les seves ànsies espirituals.

El diumenge 15 de setembre, després de la missa matinal, va caure una altra tempestat que va fer una destrossa igual que l'anterior. Però com era de dia vaig tenir la cura i temps per que l'aigua no entrés al celler, donant pas a l'aigua per la porta del corral. El corral estava més alt que l'entrada i va quedar aquesta amb una mica d'aigua que va bastar per desbaratar-me molta part del que havia treballat en la neteja de les oficines baixes.

Aquesta segona tempesta em va escarmentar i vaig donar providència per posar en la porta que entra al pati de la rectoria, un batiport i s'obrí al costat un forat amb una reixa perquè entrés per ell l'aigua a l'hort i nom em tornés a donar tantes destrosses a casa.

Que Déu en la seva misericòrdia ens vulgui deslliurar de treballs com els que hem patit. Miserere nostri, Domine, Miserere nostri. Amén.” [Tingueu pietat de nosaltres, Senyor, tingueu pietat de nosaltres.]

El que el rector es pensava que no tornaria a passar, malauradament, es va tornar a repetir al cap d'un any. Va ser el 13 de novembre de 1777 quan el rector explica com vivia d'enganyat, perquè en comparació amb l'aiguat d'aquell dia i els danys que va causar, els de l'any anterior van ser unes “simples pintures”. Aquell dia la riera de Coma Clara no solament va inundar la rectoria amb més altura d'aigua, sinó que també va entrar fins a dins de l'església, va cobrir un graó del presbiteri i va deixar la plaça plena de sorra a l'altura dels pedrissos. Els danys van destruir heretats senceres.

El rector Riu acaba explicant: *“Verdaderament que s'ha complert el fatal pronòstic que feien algunes persones de l'any dels tres sets, que seria llastimós per a moltes famílies, i jo me'n burlava. Ntre. Sr. ens guardi de semblants treballs. Amén.”* ●

OSCAR PALLARÉS

Yoana Rodríguez, jugadora i presidenta de la Unió Esportiva Alella, a la gespa del camp.

La UE Alella resisteix amb una nova presidenta i la creació de l'equip femení

Alella continuarà tenint dos clubs de futbol, segons que assegura la nova presidenta de la Unió Esportiva Alella, Yoana Rodríguez. La que és des d'aquest estiu màxima representant del club en substitució de Jordi Carrique és, a la vegada, jugadora del nou equip femení federat de futbol set creat recentment. Creu en la supervivència de l'entitat, com a mínim a curt termini. Denuncia que l'ajuntament "els vol eliminar" i que els ha prohibit organitzar un campus de futbol femení per Nadal al camp de futbol municipal. Malgrat la dificultat per compartir la instal·lació amb l'Alella CF i el Rugby Alella, que reiteradament es posa de manifest, al club groc-i-negre no es rendeixen i rebutgen la proposta d'unificació que hi ha damunt la taula. Segons la presidenta, només podria tirar endavant si l'entitat resultant introduís també simbologia de la Unió i deixés d'anomenar-se Alella CF. Des de l'ajuntament, la regidora d'Esports, Sandra Serrahima, nega qualsevol tracte desfavorable al club.

PEP VIDAL

Els orígens de la Unió

La Unió Esportiva Alella es va crear el 2013. Un grup de jugadors i les seves famílies, encapçalat pel primer president i fundador, Jordi Carrique, es van veure obligats a deixar de jugar a l'Alella CF perquè la direcció esportiva del club en aquell moment no acceptava que tots junts continuessin jugant a l'equip juvenil.

Davant d'aquella situació van crear, de zero, un nou club: la Unió Esportiva Alella. Era un projecte que inicialment semblava ser només una solució circumstancial, però que va anar creixent amb el pas dels anys i generant una identitat pròpia atractiva per a molts joves i no tan joves, no només d'Alella, que es van animar a tornar a jugar a futbol a la Unió. "Fa deu anys, l'ajuntament va adquirir un compromís amb un grup de nois que es trobaven en una

situació concreta. La voluntat era que en un futur tornessin a unir sinergies amb l'Alella CF", recorda l'actual regidora d'Esports.

Un projecte atractiu

En el seu punt àlgid, abans de la pandèmia, la Unió va arribar a formar fins a tres equips sèniors en competició absoluta masculina, el primer dels quals va aconseguir l'ascens a Tercera Catalana. En aquell moment compta-

Els equips masculí i femení de la Unió, en formació de plantilla i celebrant haver guanyat un partit.

va amb més d'una cinquantena de jugadors federats, tots sèniors, molts més que els que tenia (i té) l'Alella CF en aquesta categoria. L'entitat fundada el 1922 i durant gairebé nou dècades l'únic club de futbol d'Alella, fins i tot es va quedar durant una temporada sense inscriure cap equip a les lligues sèniors de la Federació Catalana de Futbol, per primera vegada en tota la història, per falta de jugadors. Per contra, la Unió tenia problemes per encabir, tant en els horaris d'entrenaments durant la setmana com els caps de setmana per als partits, tots els seus jugadors i equips al camp municipal de futbol. Des de l'ajuntament, Serrahima afirma que "han cedit sempre espais i horaris per a tots els equips que han tingut, ara que són dos i quan eren més".

Derbi a Quarta Catalana

Actualment, la Unió ja només compta amb un sol equip masculí en competició. L'any passat l'equip B es va retirar a mitja temporada i entre els jugadors que quedaven de l'equip que va baixar de Tercera (IA) i el C han format un sol equip que competeix aquest any a Quarta Catalana. L'Alella CF també va aconseguir, a principis de la temporada passada, tornar a formar un equip. Per tant, ara de nou hi ha dos equips sèniors d'Alella que competeixen a la mateixa lliga. Els groc-i-negres van molt millor a la classificació, tot i l'empat en el derbi, i aspiren a poder recuperar la Tercera Catalana, categoria perduda la temporada passada. "El primer equip va molt bé i n'estem molt orgullosos", resumeix la presidenta.

La creació del femení

La novetat d'aquesta temporada és que, després de molts anys, Alella per fi torna a tenir un equip femení de futbol. "Jugàvem al CD Masnou i quan vaig entrar de presidenta de la Unió vam decidir portar l'equip cap a Alella", explica Yoana Rodríguez. Competeixen a les lligues de futbol set absolutes femenines de la Federació Catalana de Futbol, creades fa alguns anys per incentivar la pràctica del futbol femení. La majoria no són del poble i ja jugaven juntes, però estan obertes al fet que noies d'Alella s'hi puguin incorporar immediatament. "Hi ha nenes de 18, de 30 i de 40 anys. D'Alella tenim cinc noies, algunes molt conegudes al poble, i volem que en vinguin més", afirma la presidenta i jugadora. "La setmana vinent, per exemple, venen a provar quatre noies més que, com que fa anys que no hi havia futbol al poble, s'han assabentat ara que hi ha equip", afegeix. S'entrenen el dilluns i el dimecres i juguen els partits el diumenge a la tarda. A l'ajuntament afirmen que també estan satisfets amb la creació de l'equip: "Hem rebut amb els braços oberts l'equip que venia del CD Masnou i donem suport a aquestes jugadores", diu la regidora.

El problema del campus

En aquesta línia, un cop tenien l'equip format i amb la proximitat de Nadal, la Unió volia organitzar un campus exclusivament de futbol femení per convidar més noies i nenes a provar el futbol aprofitant les dates

festives. Van topar, segons que explica la presidenta, amb la negativa de l'ajuntament: "Ens van dir que no, que la prioritat la té l'Alella CF i que la Unió no té dret de tenir futbol base ni d'organitzar campus." Des del consistori defensen que podrien fer plegats el campus i que només s'ha denegat aquest perquè, segons la regidora, "el campus de l'Alella CF està obert a tothom, també a les noies, i en un poble com el nostre no tenen sentit dos campus femenins". Però des de la Unió diuen: "Vam fer una reunió i l'Alella CF ens va dir que tampoc volia integrar la nostra proposta al seu campus." "Són dos projectes repetits", explica Sandra Serrahima.

La (im)possible reunificació

Davant dels problemes que suposa, especialment per a la Unió, compartir les instal·lacions, l'actual directiva de l'Alella CF ha manifestat reiteradament, i la revista *Alella* n'ha estat testimoni, la seva intenció d'integrar els equips i jugadors de la Unió a la seva entitat. L'ajuntament també n'és partidari. "Hi havia el compromís que tornarien a ajuntar-se", diu la regidora d'Esports, tot i que també insisteix que "la Unió té tot el que ha sol·licitat i el compromís continua vigent". Però al club groc-i-negre no els agrada com se'ls planteja la proposta: "Si els clubs es fusionen, no pot ser Alella CF i que la Unió desaparegui, s'hi ha d'incloure també la Unió", reivindica Yoana Rodríguez. La situació, per tant, sembla encallada. ●

BÀSQUET

El Bàsquet Alella presenta els equips amb un gran acte al pavelló

Tots els equips del Bàsquet Alella es van presentar públicament al Pavelló Municipal Abelardo Vera el 12 de novembre en una jornada festiva. Enguany, el club compta amb un total de 14 equips i més de 150 jugadors i jugadores, que van omplir de gom a gom el poliesportiu acompanyats de les seves famílies. L'alcalde d'Alella, Marc Almendro, també va presenciar en directe l'acte. Posteriorment es va disputar el partit del sènior masculí contra

el Sant Andreu de Natzaret, amb victòria visitant (54-71). Tot i la derrota d'aquell dia davant un dels rivals directes, l'equip aquest any dirigit per Roger López i Norma Paredes ha fet un bon inici de temporada i se situa tercer a la classificació de Primera Territorial. De la resta d'equips, cal destacar la gran ratxa del cadet B masculí, que al tancament d'aquest número encara no coneix la derrota aquesta temporada. ●

FRANCESC GARCIA

FUTBOL SALA

Tres jugadors de l'Alella FS, convocats amb la selecció del Maresme

Gràcies a la bona feina realitzada al cadet de l'Alella FS, tres jugadors del club han estat convocats per la selecció del Maresme per participar en els entrenaments previs als campionats comarcals que es disputaran el cap de setmana del 8 i 9 de desembre a Blanes. Són els jugadors Uri García i Teo García i el porter David García i és un premi al bon rendiment de l'equip cadet, que ha començat molt bé la lliga. També ha fet un fantàstic inici de temporada el primer equip, líder encara invicte després de les vuit primeres jornades, en què ha signat algunes golejades molt àmplies. ●

Oriol García, Teo García i David García.

CEDIDA

FUTBOL

L'Alella CF participa en la Nit de la Visió

L'Alella CF continua implicant-se en projectes socials i a principis de novembre va ser present a la Nit de la Visió 2023. Era un acte benèfic per recaptar fons per a la investigació científica de les malalties de visió i la ceguesa, especialment entre infants, organitzat per la Fundació Punt de Vista, l'Associació Discapacitat Visual i l'Associació per a la Recerca en Visió i Oftalmologia (ARVO). En el terreny esportiu, crida l'atenció el sensacional inici de temporada de l'equip Infantil A, que lidera la lliga tot sol amb set victòries i dos empats en els nou primers partits. ●

Bernat López, secretari de la junta de l'Alella CF.

CEDIDA

VÒLEI

Els dos equips sèniors lluiten per estar entre els quatre primers

Els dos principals equips del Club Vòlei Alella, els sèniors masculí i femení, estan seguint trajectòries oposades en els primers mesos de competició. El femení de Segona Catalana va començar molt bé amb tres victòries en els tres primers partits, però no ha pogut seguir el mateix ritme amb el pas de les jornades i haurà de suar fins al final per estar entre els quatre primers classificats al final de la primera volta. El masculí, a Primera Catalana, està vivint la situació oposada: no va arrencar amb bon peu, però a poc a poc està retrobant el millor joc i aspira a poder arribar a classificar-se per a la lligueta d'ascens. A les xarxes socials, el club està innovant i emet en directe alguns dels partits pel seu canal de Twitch (twitch.tv/clubvoleialella). ●

MOTOCICLISME

David Martínez torna a proclamar-se campió sense deixar opció als rivals

Temporada perfecta de principi a fi del motorista alellenc, que ha guanyat totes les curses del Campionat de Catalunya d'enduro en la categoria sènior C 2T dalt de la seva KTM. Abans de l'estiu ja havia deixat el títol de la categoria vist per a sentència amb quatre triomfs contundents en les quatre primeres curses. Així ha continuat en l'últim tram de la temporada, amb victòries al circuit de Calders i a Oristà, fins a proclamar-se campió sense deixar cap opció als rivals, que s'han hagut de conformar a lluitar pel podi. Per si no n'hi hagués prou, David Martínez també ha guanyat aquest any l'única cursa que ha disputat del campionat d'Espanya, el mes d'octubre també a Oristà, superant el campió Iván Santiago. ●

CEDIDA

TAEKWONDO

Quatre medalles d'or per als alellencs al Campionat de Catalunya

El 22 d'octubre, el poliesportiu municipal Abelardo Vera d'Alella va acollir com és habitual des de fa anys l'Open de Catalunya de Taekwondo. En la 22a edició, hi van participar 180 competidors de les categories aleví, precadet, cadet, infantil, júnior i sènior. L'Escola de Taekwondo d'Alella hi va participar amb cinc competidors i quatre (Pol Martin, Lea Taupin, Scarlett Cormenier Wass i Victòria Tihomirova) van aconseguir l'or en la seva categoria. L'altra taekwondista alellenca, Elena Aixelà, es va endur la medalla de bronze. Uns dies més tard, a Barcelona, tenia lloc el Campionat de Catalunya de la Federació Catalana de Taekwondo en les categories infantil i cadet i Lea Taupin va acabar subcampiona. Aquests èxits tornen a refermar la bona feina feta a Alella, des de fa temps consolidat com un referent comarcal d'aquesta disciplina esportiva. ●

CEDIDA

L'equip alellenc a la prova que va tenir lloc al poliesportiu.

PROTAGONISTES

JOSEP MARIA ULLOD, fundador i expresident del Bàsquet Alella, va ser homenatjat en la presentació de la temporada amb el lliurament d'una placa a la seva família.

JORDI RULL és, juntament amb Roger García, l'entrenador del cadet B masculí del Bàsquet Alella, que ha guanyat tots els partits que ha disputat aquesta temporada.

OLGA GIL, infermera, va realitzar una formació de primers auxilis als entrenadors de tots els equips de l'Alella CF per prevenir possibles situacions d'emergència.

ENRIC PINTÓ, atleta del Serra Marina, va córrer la cursa Salomon Ultra Pirineu i va completar el recorregut, de més de 100 quilòmetres, en 17 hores i 8 minuts.

COL·LEGI
SANTA MARIA DEL
PINO

**Escola totalment privada, trilingüe
i immersa en la Cultura de Pensament**

Ensenyament de qualitat, en plena natura

Infantil

Activitats en anglès cada dia, amb professors angloparlants nadius. Ambient proper, contacte constant amb la natura i les millors metodologies.

Primària

Aprenentatge cooperatiu i col·laboratiu, per projectes, anglès en grups reduïts, robòtica i programació, creativitat, música... Tauletes digitals i llapis electrònic.

Secundària

Motivació, acompanyament i orientació de l'alumne en aquesta etapa de consolidació personal i acadèmica. Educació física en un entorn verd. (Continuïtat Batxillerat a Barcelona).

Escola d'una sola línia caracteritzada per l'atenció personalitzada dels alumnes, de forma constant, perquè aprenguin a fer front als reptes de futur amb coneixement, pensament i intel·ligència emocional.

93 555 44 11

ALELLA, Maresme (BCN)

pinoalella.com

Cuina pròpia. Transport escolar.